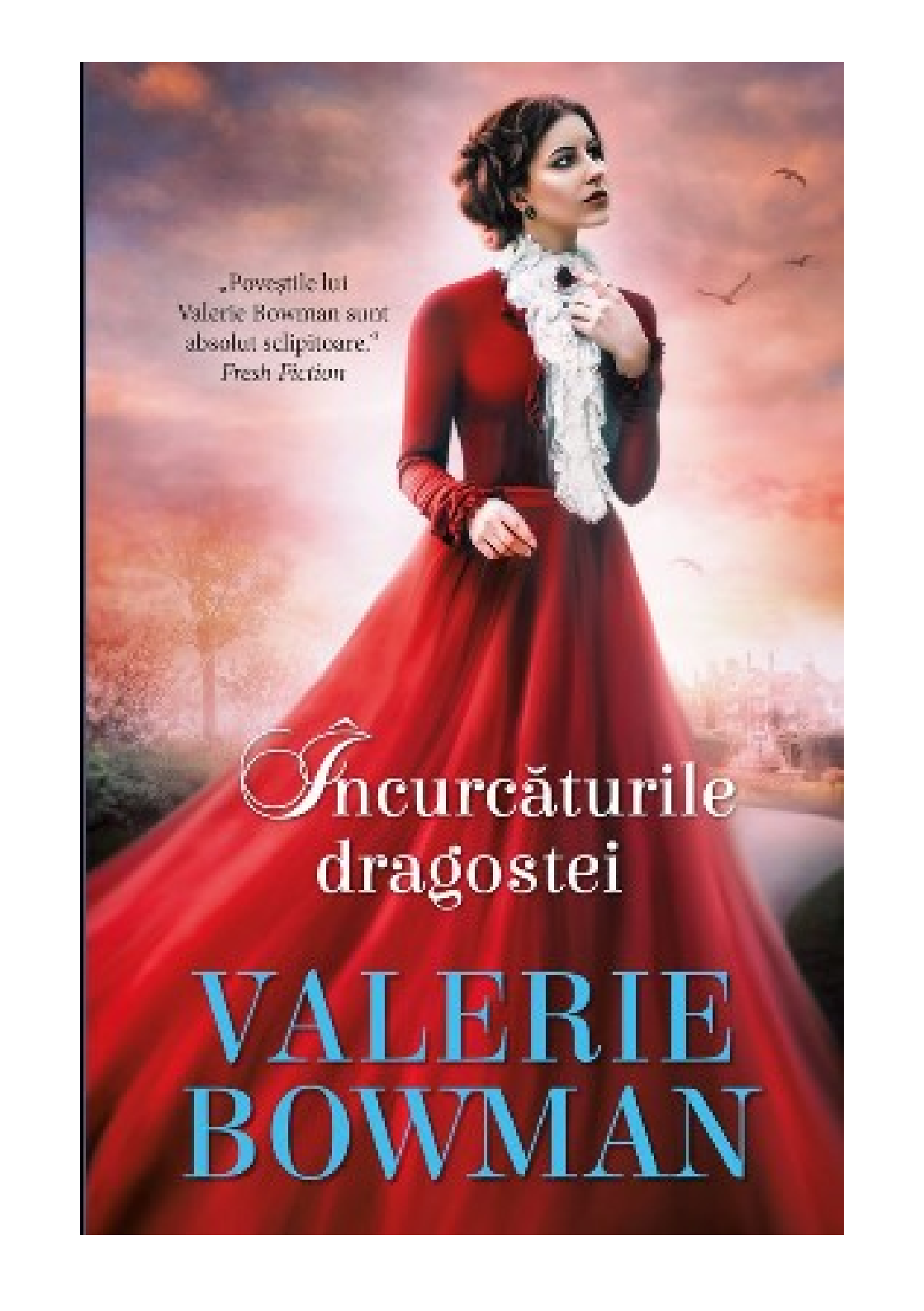

„Poveștile lui
Valerie Bowman sunt
absolut scilipitoare.”
Fresh Fiction

Incurcăturile
dragostei

VALERIE
BOWMAN

VALERIE BOWMAN
ÎNCURCĂTURILE DRAGOSTEI
SERIA MIRESE NEASTÂMPĂRATE 11

No Other Duke But You by Valerie Bowman

Copyright © 2019 June Third Enterprises, LLC.

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWMAN, VALERIE

Încurcăturile dragostei / Valerie Bowman

trad. din lb. engleză: Irina Fulger – București: Litera,
2020

ISBN 978 – 606 – 33 – 5039 – 9 I. Fulger, Irina (trad.)
821.111

Valerie Bowman

Traducere din limba engleză Irina Fulger

LITERA

București

2020

Pentru toți cititorii seriei Mirese neastâmpărate.

Am început cu un trio de cărți despre trei prietene, Lucy, Cass și Jane, dar aprecierea pe care ați arătat-o cu toții pentru această serie m-a ajutat să o continui.

A fost o adevărată bucurie să scriu aceste cărți.

Vă mulțumesc pentru orele petrecute citind!

Capitolul 1

Londra, iunie 1827

Lady Delilah Montebank, în vârstă de douăzeci și doi de ani, aruncă o privire de după colțul scării servitorilor în vreme ce prietenii ei strecurau din casă un mic copac în ghiveci, un braț de hârtie verde și niște urechi false de măgar pe scările din spate ale casei de la oraș a mamei sale.

— *J'adore* urechile de măgar, șopti ea, privind peste umăr. Bărbia i se atinse de volănașele rochiei roz. Șt! Mama nu trebuie să ne audă.

Prietenii ei, Owen Monroe, contele de Moreland, Christian Forester, vicontele de Berkeley și Derek Hunt, duce de Claringdon, se strecurară supuși pe ușa din spate, cu brațele pline, fără să scoată un sunet.

— *Merçi beaucoup*, îi șopti ea lui Derek, în vreme ce cizmele lui scârțâiau pe pietriș, în drum spre trăsură. Spune-i, te rog, lui Lucy că ne vedem mâine!

Flutură din mână spre duce.

Derek înclină din cap în semn de răspuns.

Delilah se întoarse și oftă. Fusesse agitată toată dimineața, sperând că mama ei nu avea să-i descopere prietenii în timp ce se strecurau din camera ei cu decorațiunile pentru piesă. Dar mama nu-i descoperise. Treabă bine făcută.

Se pregătea să închidă ușa, când o mică veveriță roșiatică intră în goană. Veverița o luă la goană pe coridor spre partea din față a casei.

Delilah tresări. Poate că mai văzuse veverița asta. Poate că o hrănise, ceea ce însemna că era răspunzătoare de intrarea ei în casă. Și dacă o zăreau mama și bucătăreasa, bietul animăluț era pierdut.

Își ridică fustele și porni după veveriță. Rozătoarea fugea în zigzag pe coridor, sărind în stânga și în dreapta,

Îndreptându-se direct spre partea din față a casei, de parcă știa unde era fiecare încăpere. Mama ei era în salonul din față, având invitați. Ușa de la salonul auriu era deschisă. Putea să vadă veverița fugind. Desigur, Delilah știa asta pentru că verificase unde se afla mama ei înainte să le spună prietenilor că puteau căra lucrurile pe ușa din spate.

Veverița era deja în foaier când Delilah o ajunse din urmă. Animalul se opri și privi în jur. Delilah se opri și ea, ținându-și respirația. Stătea panicată și în expectativă, cu fustele încă ridicate deasupra șosetelor ce-i acopereau gleznele. Vocea mamei se auzi din salon. Delilah înghiți în sec, aruncând o privire în jur.

Veverița o zbughi pe podeaua de marmură și se ascunse sub o masă din lemn de trandafir, aceeași masă din lemn de trandafir pe care se afla un bol de cristal scump, în care vizitatorii își lăsau cărțile de vizită. Același bol de cristal de care mama era foarte mândră.

Se auzi din nou vocea mamei din salon. Își lua rămas-bun de la cineva, ceea ce însemna că era pe cale să iasă din salon. Delilah nu avea mult timp. Trase aer în piept și se uită precaută la veveriță. Stătea sub masă, adulmecând aerul și foșnind din coada stufoasă. Delilah nu avea de ales. Timpul era prețios. Se aruncă după veveriță, dar își agăță pantoful în tivul fustei, care se rupse, răsturnând și spărgând bolul de cristal. Ateriză în mijlocul lucrurilor răsturnate, strângând în mâini corpul mic și blănos al veveriței.

Când o umbră veni spre ea, se ridică într-un cot pentru a se întoarce și a se uita la silueta dreaptă ce se profila în spatele ei.

— Oh, *bonjour, mère*. Adică... mamă.

Mamei nu-i plăcea când fiica ei îi spunea *mère*.

Faptul că Delilah vorbea în franceză – mai precis, într-o franceză *proastă* – o enerva pe mama ei.

Sprâncenele întunecate și impunătoare ale mamei se ridicară, încruntătura de pe chipul ei era inconfundabilă și omniprezentă. Contele de Hilton se afla în dreapta ei, cu un zâmbet iritat pe chipul îngâmfat.

— Seamănă cu tatăl ei, nu-i așa? Se uită la Delilah pe deasupra nasului său arogant și drept. Neîndemânată.

Se presupunea că Lord Hilton fusese cel mai apropiat prieten al lui *papa*. Dar, de când murise *papa*, în urmă cu zece ani, bărbatul îi dădea târcoale mamei. Delilah bănuia de ceva vreme că o curta. El și hidosul lui fiu, Clarence, începuseră să vină tot mai des în vizită. Ea bănuia că erau interesați de bani – și, din păcate, mama ei avea destui bani. Acum unchiul ei era conte, dar *papa* avusese grijă de viitorul ei și al mamei.

Mama ridică bărbia și strânse buzele. Nu era niciodată semn bun când strângea buzele.

— Această creatură arată ca fiica mea, dar nu sunt sigură că doresc să o recunosc în acest moment.

Delilah se ridică în picioare. Părul i se desprinsese, iar o şuviță mare îi acoperea un ochi și jumătate din gură. Încă strângând bine veverița, încercă să-și sufle părul de pe față, dar şuvița se ridică și căzu la loc.

Mary și Rose, servitoarele, începuseră deja să strângă mizeria pe care o făcuse.

— Îmi pare teribil de rău, le zise Delilah.

O priviră amândouă, zâmbindu-i cu compasiune. Îi fuseseră prietene de mici și știau că urma să fie certată de mama ei.

Privirea mamei căzu pe veveriță, iar ea scoase un oftat lung și afectat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai acolo?

Nările contesei fremătară ușor când privi veverița, de parcă era un șobolan turbat.

Delilah strânse la piept micul animal.

— *L'écureuil*, anunță ea, sperând că cuvântul veveriță suna mai acceptabil în franceză. Majoritatea lucrurilor păreau mai acceptabile în franceză.

Mama ei se întoarse brusc spre ușa de la intrare.

— Îl voi conduce pe Lord Hilton. Îți dau cinci minute să scapi de *chestia* aia și să ne vedem în salon. Trebuie să vorbesc cu tine.

Își ridică iute fustele vișinii în direcția ușii.

Delilah privi în jur. Ușa din față era cea mai apropiată ieșire. Trecu în grabă pe lângă mama și Lord Hilton pentru a ajunge la ușă înainte lor, în timp ce Goodfellow, majordomul, o deschidea. Ieși în grabă, inspirând aerul de primăvară, și privi în jur. Parcul era peste stradă. Ar fi fost cel mai bun loc pentru veveriță. Fu atentă să nu treacă vreo trăsură, apoi traversă drumul noroios și ajunse în parc, unde găsi un loc pe iarbă și dădu drumul cu grijă animalului.

— Ai grijă, *monsieur Écureuil*, zise ea, aplecându-se și deschizându-și palmele cu blândețe pe iarba moale și verde.

Privi veverița alergând într-un loc sigur, apoi se întoarse și traversă în grabă drumul, umplându-și și mai mult fustele de noroi. *Mon Dieu!* Încă un lucru cu care mama avea să nu fie de acord.

Când ajunse din nou în foaier, cu tivul rupt și murdar, respira greu, iar coafura ei era și mai răvășită. Măcar contele de Hilton plecase. Dădu repede șuvița rebelă peste umăr. Cel mai bine era să o ignore. Intră în grabă în salon și se opri brusc în fața mamei ei, care stătea pe scaun cu spatele drept și arogantă, precum o regină pe tron.

Femeia o privi de jos în sus, apoi clătină din cap dezaprobat.

— la loc.

Delilah se așeză pe scaunul din fața mamei. Învățase cu mult timp în urmă că, dacă își ținea privirea în jos și încuviința ascultătoare din cap, genul acesta de discuții se terminau mult mai repede. Însă nu-i stătea în fire să facă niciunul din aceste gesturi.

— În legătură cu veverița, eu...

— Nu doresc să discut despre veveriță.

Buzele mamei erau strânse.

— În legătură cu vaza și masa, eu...

Ochii mamei erau ca niște cioburi de gheață albastră.

— Nu doresc să discut despre vază sau masă.

Biata *mère!* Ar fi fost frumoasă dacă nu ar fi fost mereu așa de furioasă. De obicei, pe Delilah. Părul blond al

contesei avea șuvițe albe subtile, iar ochii ei așa de albaștri ar fi fost rupți din rai dacă nu ar fi fost așa de duri. Avea un nas perfect, patrician și riduri în jurul gurii, care, fără îndoială, fuseseră provocate de anii în care se încruntase la singurul ei copil.

Delilah nu semăna deloc cu ea. Lord Hilton avea dreptate. Semăna cu tatăl ei. Avea părul negru al lui *papa* și ochi identici. O copie, așa-i spusese, pentru că semăna perfect cu el. Era exuberantă și vorbea mult prea tare și mult prea mult, în vreme ce mama ei era mereu calmă și rezervată. Delilah era un eșec pe piața căsătoriilor, în vreme ce mama ei – chiar și la vârsta avansată de patruzeci și trei de ani – avea destui pețitori. Hilton era cel mai insistent, dar și favoritul mamei.

Mintea lui Delilah căuta cu febrilitate. Dacă mama nu voia să o pedepsească din cauza vazei, a mesei sau a veveriței, ce putea să...

Tresări.

— Este vorba despre urechile de măgar?

Mama făcu ochii mari, un pic alarmată.

— Urechi de măgar?

Oh, vai! Probabil că nu era cel mai bun moment să-i spună mamei că făcuse repetiții pentru o piesă de teatru caritabilă. Contesa rareori aproba ceva din ce făcea Delilah și implicarea scandaloasei ducese de Claringdon. Lucy Hunt. Iar punerea în scenă a unei piese de teatru avea să fie sigur alt lucru din lunga listă de lucruri cu care mama ei nu era de acord, chiar dacă jucau într-o piesă de Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*.

— Nu contează, zise Delilah pe o voce cât putu de relaxată.

Mama scoase alt oftat adânc și afectat. Își atinse tâmpilele cu câte un deget.

— Nici măcar nu vreau să știu la ce te-ai referit. Dar nu e vorba despre niciunul dintre aceste lucruri.

Mâinile mamei se lăsară în jos și rămaseră imobile în poala ei.

Delilah o privi cu admirație. Niciodată nu reușise să

stăpânească arta de a sta complet nemișcată. Nu reușise să stăpânească nici vorbitul fluent al limbii franceze, să aibă răbdare, să toarne ceai fără să-l verse, să-și păstreze hainele curate și să nu le rupă sau alte lucruri pe care le încerca. Toate defectele ei erau sursa rușinii interminabile a mamei.

Delilah strânse buzele, dar nu reuși să nu bată cu pantoful în podea. Când avea să învețe că era mai bine să-și lase mama să vorbească prima? Astfel, conversația avea tendința să fie mai puțin incriminatoare.

— Despre ce *ai vrea* să vorbești cu mine, mamă? se chinui ea să întrebe pe cel mai cuviincios ton de care fu în stare.

Mama o apreciasse mereu când era cuviincioasă.

— Este vorba despre căsătoria ta.

În pieptul lui Delilah se trezi un sentiment îngrozitor, care își făcu loc în stomac, unde se așează, făcând-o să se simtă ca și cum ar fi înghițită o mică nicovală. Știuse de ani întregi că avea să vină ziua asta, dar sperase că nu avea să sosească așa de repede.

— Luna viitoare împlinești douăzeci și trei de ani, continuă mama.

Era adevărat.

— Da, mamă.

— Este *mult* peste vârsta *respectabilă* la care o tânără ar trebui să se căsătorească.

Dar asta depindea de lucrurile considerate respectabile de o anumită persoană, nu-i așa? Și conta dacă scopul acelei persoane era respectabilitatea.

— Da, mamă.

— Ai petrecut ultimele cinci sezoane umblând cu ducesa de Claringdon, făcând pe pețitoarele pentru alte tinere domnișoare.

Era adevărat.

— Da, mamă.

Delilah reuși să nu mai bată din picior, dar degetele continuau să i se miște în pantofi.

— Nu pare să te fi gândit la căsătoria ta.

Și asta era adevărat.

— Da, mamă.

Era vina ei că era mai distractiv să găsească persoane compatibile pentru alți oameni decât să-și dorească să fie curtată? Când era copil, abia aștepta să fie curtată de domni chipeși. Dar asta fusese cu ani în urmă, înainte să crească și să devină complet neeligibilă. Știuse mereu că la un moment dat trebuia să se căsătorească. Se părea că răbdarea mamei se terminase.

— Aș zice că prietenia ta cu Huntley nu a avut o influență bună. Și el refuză să se căsătorească. Iar el este duce, pentru numele lui Dumnezeu! Într-o zi, va avea nevoie de un moștenitor.

Delilah tresări. Niciodată nu era semn bun când mama îl menționa pe Thomas. Cei doi abia se puteau suporta unul pe celălalt.

— Thomas nu crede în căsătorie.

— Da, mă rog, dar *tu* ai face bine să începi să crezi. Sprânceana extrem de critică a mamei se arcui din nou. Acesta este al *șaselea* sezon al tău și e pe terminate.

Da, dar cine număra? Și de ce trebuia mama să pronunțe cuvintele *al șaselea* de parcă erau o blasfemie? Părea un șarpe care şuiera.

— Insist să te logodești anul acesta, continuă mama ei. Dacă nu o faci tu, voi fi obligată să îți găsesc eu un logodnic.

Delilah sări de pe scaun.

— Nu, mamă!

Avea pumnii strânși în lateral.

Mama ridică din nou sprâncenele și își privi fata cu dispreț până când Delilah se așează înapoi pe scaun. Reuși să-și descleșteze pumnii, dar începu să bată din nou din picior.

Contesa își țuguie buzele.

— Te crezi pețitoarea aristocrației, draga mea. A sosit momentul să te ocupi de *propria* căsătorie.

Delilah inspiră adânc, apoi dădu aerul afară. Apoi mai inspiră o dată ca să se calmeze. Mătușa Willie o învățase să

folosească acest mic truc când avea de-a face cu mama ei. Delilah nu avea să știe niciodată cum mătușa Willie și mătușa Lenore, mama verișoarei ei, Daphne, crescuseră împreună cu mama ei, fiind așa de diferite, de fericite, de drăguțe și de plăcute. Cele trei surori nu ar fi putut fi mai diferite.

După a treia respirație calmantă, Delilah făcu un efort să gândească. Căsătorie. Prea bine. Deci chiar se întâmpla. Trebuia să-și găsească un partener până la sfârșitul sezonului. Înghiți în sec. Luna viitoare.

— Desigur, va trebui să găsești pe cineva dispus să-ți tolereze... Mama ei o privi din nou de sus în jos. Excentricitățile, continuă ea. Dar sunt destui tineri de calitate care au nevoie de o zestre substanțială. Îți sugerez să pui ochii pe unul dintre ei.

Delilah clipi pentru a îndepărta lacrimile. Refuza să o lase pe mama ei să o vadă plângând. Nu mai permisesese asta de când era copil. De când murise *papa*. Atunci îi spusese mama ei că plânsul era pentru oamenii care nu-și puteau controla emoțiile, lucru dificil pentru Delilah. Avea tendința să-și lase emoțiile să i se citească pe chip. Acesta era unul dintre nenumăratele motive pentru care fusese o dezamăgire îngrozitoare pentru propria mamă.

Dar Delilah mereu avusese de gând să se mărite bine. Chiar se gândise la asta. Doar că fusese... distrasă. De fapt, ea și Lucy reușiseră să găsească perechi perfecte pentru toate prietenele ei. Lady Eleanor Rothschild, Lady Clara Pennington și Lady Anna Maxwell. Aceste tinere domnișoare debutaseră odată cu ea, iar una câte una se măritaseră cu fermecători și chipeși domni cu titlu din aristocrație – fuseseră căsătorii din dragoste, nu altceva.

— Nu mă înțelege greșit, continuă mama, trecându-și o mână peste fusta ei perfect călcată. Nu mă aștept să închei căsătoria sezonului.

Delilah clipi.

— Căsătoria sezonului?

Cu siguranță, mama ei nu se referea...

— Am auzit că ducele de Branville își caută soție anul

acesta.

„La dracu’!” Exact la el se referea mama ei. Și era adevărat. Ducele de Branville era de mult cel mai râvnit burlac. Până în acel an, nu se arătase interesat de găsirea unei soții. Ea și Lucy își petrecuseră mare parte din sezon discutând despre perspectivele lui. Era, de fapt, una dintre distracțiile preferate.

— Da, murmură ea ca răspuns pentru mama ei. Ducele de Branville este cu siguranță râvnit.

Buzele mamei ei se curbară.

— După cum am zis, nu am așteptări ca tu să obții o cerere de la unul precum Branville, pentru Dumnezeu! Nu. Cineva un pic mai, hm... rezonabil ar fi mai potrivit. Ea se așează și mai dreaptă, dacă era posibil. În acest scop, am ales deja pe cineva pentru tine.

Stomacul lui Delilah se agită teribil.

— Pe cine?

Un fior rece îi cuprinse pântecul.

— Clarence, desigur.

Delilah rămase cu gura căscată, iar sprâncenele i se uniră.

— Clarence... Hilton?

Mama ei își ridică privirea spre cer pentru o clipă.

— Desigur, Clarence Hilton, cine altcineva?

— Oh, mamă, nu! Delilah nu-și putu reține disprețul din voce. Sunt sigură că pot să găsesc pe cineva mai bun decât Clarence Hilton.

— Oh, serios? zise trăgănat contesa, încrucișându-și brațele la piept și privind-o pe Delilah peste vârful nasului.

— Da, serios.

Delilah încuviință ferm din cap. Ar fi preferat să se mărite cu un țap libidinos decât cu Clarence Hilton. Bărbatul era corpolent, mirosea urât și rareori vorbea, iar când o făcea, nu avea nimic interesant de zis.

— Prea bine. Mama se ridică și se îndreptă spre ușă. Îți dau timp până la ziua ta ca să obții o cerere în căsătorie mai bună.

Delilah își încleștă maxilarul. Mama ei nu avea mare

Încredere în ea. Cu siguranță, nu credea că Delilah era în stare să găsească un pețitor demn și, evident, era convinsă că nu putea atrage pe cineva mai bun decât Clarence Hilton.

Furia fierbea în pieptul lui Delilah. De obicei, făcea tot ce putea să o țină sub control. Furia era o emoție, până la urmă. Dar uneori, indiferent cât de tare încerca, nu putea opri asemenea gânduri. Era copia tatălui ei din mai multe puncte de vedere, iar ceea ce simțea acum arăta că era teribil de încăpățânată și ridicol de hotărâtă când își pune ceva în cap.

Pentru Dumnezeu, avea să-i arate ea mamei! Avea să-i dovedească, până la urmă, că nu era o cauză pierdută, așa cum o considera. Și apoi, cine știa mai bine decât ea să încheie căsătoria sezonului? Era o pețitoare, nu-i așa?

— Ai face bine să îți amintești că Clarence Hilton este moștenitorul unui titlu de conte, zise mama.

— Știu prea bine.

Delilah încercă, dar nu reuși să-și ascundă sarcasmul din voce.

— Nu fi impertinentă! Chiar crezi că *tu* poți să obții o cerere din partea cuiva cu relații mai bune decât ale lui?

Delilah ridică bărbia și înfruntă privirea mamei. Avea să moară încercând. Pentru că mama ei tocmai lansase o provocare, iar ea, din nefericire, fiind prea emotivă, zgomotoasă și excentrică, nu putuse niciodată să treacă pe lângă o provocare.

Și apoi, șansele succesului nu erau chiar minime. Cel mai bun prieten al ei, Thomas, vorbea mereu despre șanse. Despre numere. Punea mare preț pe ele. Delilah rareori se gândea la probabilități, dar acum trebuia să creadă că erau în favoarea ei. Până la urmă, o avea de partea ei pe cunoscuta ducesă de Claringdon, Lucy Hunt, iar femeia aceea era, fără îndoială, era cea mai bună pețitoare din regat.

— Da, declară ea. Cred că pot.

— Bine. Mama ei se opri în ușă și se întoarse pentru a-și privi fata cu un oarecare dispreț în zâmbetul forțat. Te-ai

gândit la cineva? Ai vreo perspectivă?

Delilah își îndreptă umerii. Se simți rănită de lipsa de încredere a mamei. Ziua ei de naștere era pe 21 iulie. Avea la dispoziție puțin peste o lună să-și atingă obiectivul. Obiectivul ei poate exagerat de mareț.

— Da, chiar am. Delilah se ridică și înfruntă privirea mamei cu propriul zâmbet hotărât. Am de gând să obțin o cerere în căsătorie din partea ducelui de Branville.

Capitolul 2

Thomas Hobbs, ducele de Huntley, se uită la sora lui mai mare, care se afla de partea cealaltă a biroului său. Stătea în spatele biroului masiv din mahon, în vreme ce Lavinia rămăsese cuviincioasă pe marginea scaunului din fața lui. Părea destul de drăguță și cu siguranță era elegantă. Dar cu cât distanța dintre ei era mai mare, cu atât era mai bine. Lavinia era mai mult o viespe decât o femeie. Dar era sora lui și el o iubea așa cum trebuie să-ți iubești familia.

Era răspunzător pentru ea. Tatăl lor murise cu zece ani în urmă. La frageda vârstă de optsprezece ani, Thomas fusese obligat să părăsească școala și să preia intimidantul rol de duce. Făcuse tot ce putuse ca să fie demn de titlu. În vreme ce prietenii lui erau ocupați să bea, să învețe și să se distreze, el fusese obligat să învețe cum să-și gestioneze marea avere și să-și țină arendașii mulțumiți. Nu doar că reușise să-și administreze proprietățile fără probleme, ci și să tripleze profiturile arendașilor.

Pe lângă administrarea terenurilor, fusese obligat să aibă grijă de mama și de sora lui mai mare necăsătorită. Avusese grijă de mama lui și îi oferise Laviniei o alocație lunară generoasă, cu care să-și cumpere ce haine sau zorzoane voia ea. Familia lui și ducatul erau cele mai importante lucruri pentru el. Jurase să nu dezamăgească nicio persoană importantă pentru el. Inclusiv pe Lavinia.

O privi cu atenție.

— Despre ce voiai să vorbim?

Lavinia rareori vorbea cu el, așa că era cumva curios să afle ce voia.

O pisică sfrijită și cu un singur ochi sări pe birou, iar Lavinia exclamă uimită:

— Pentru Dumnezeu, ce este chestia aia?

Se dădu în spate pe scaun pentru a pune distanță între ea și animal.

Thomas se ridică și luă pisica în brațe. Îi dădu drumul cu grijă pe coridorul de dincolo de birou și închise ușa. Apoi se întoarse și reveni în spatele biroului.

— Acela este Hercules.

— Ai o pisică?

În vocea Laviniei se simți scepticismul.

— Nu. Am fost de acord să țin o pisică pentru Delilah. A găsit-o afară, lângă grajdurile casei ei de la oraș, grav rănit de altă pisică. Așa a rămas doar cu un ochi.

— De ce nu ține pisica la ea acasă? Întrebă Lavinia, cu bărbia încă ridicată.

— Mama ei nu acceptă animale în casă.

— Are dreptate. Ar putea avea purici.

— Cu siguranță a avut, confirmă Thomas. Dar Delilah l-a spălat și m-a asigurat că acum este curat.

— Câte lucruri te convinge fata aia să faci! mârâi Lavinia.

Un rânjel i se întinse pe chip.

— Nu știi nici jumătate din ele. În afară de pisică, mai sunt un câine cu trei picioare în grajdurile din Huntley Park și un iepure cu o ureche în camerele servitorilor. Toate, datorită inimii mari a lui Delilah.

— Doar nu vorbești serios, zise Lavinia. Un iepure cu o ureche?

— Da. Thomas oftă. Dar ceva îmi spune că n-ai venit să vorbim despre mica mea menajerie de inadaptați.

— Ai dreptate. Lavinia își trecu degetul peste o sprânceană neagră. Am venit să discutăm despre ceva destul de simplu, de fapt. Ridică bărbia. Vreau să mă mărit.

Thomas clipi. Sigur nu auzise bine. Lavinia încetase să

mai caute un soț cu mult timp în urmă. Cu toții presupuseseră că deja era o fată bătrână. Își înclină capul într-o parte.

— Să te măriți?

Chipul ei rămase neclintit.

— Da.

La dracu' ! *Auzise* bine.

Lavinia abia ridică din umerii acoperiți de mătase.

— Este datoria ta să-mi găsești un soț, Thomas. Aș vrea să se întâmple până la sfârșitul sezonului.

— Sezonul ăsta?

Thomas încercă să-și păstreze chipul inexpressiv, dar Lavinia sigur putea să-i vadă scepticismul. Dar ea avea dreptate. El avea o datorie față de sora lui, dar presupuse că urma să rămână în grija lui pe termen nedeterminat.

— Exact. Lavinia strânse buzele ca o prună uscată. Am așteptat destul. Ar fi cazul să mă mărit.

Fusese de mult *cazul* să se mărite. La treizeci și doi de ani, Lavinia era cu cinci ani mai mare decât Thomas, și indubitabil, o fată bătrână. Debutase cu mulți ani în urmă și aproape că se măritase cu bunul prieten al lui Thomas, Lord Owen Monroe. Dar cealaltă soră a lui, Alexandra, era îndrăgostită nebunește de Monroe de ani întregi și îi convinsese până la urmă pe părinții lui Owen, dar și pe ai lor să fie de acord cu căsătoria. Chiar dacă Laviniei nu-i păsase de Owen, se enervase, ca de obicei, și își petrecuse următorii ani făcând ce voise. Thomas bănuia că, în parte, îngrijorarea pentru comportamentul Laviniei dusesese la boala de inimă ce îl răpise pe tatăl lor câțiva ani mai târziu.

De când devenise duce, era prima discuție despre un soț pe care Thomas o purta cu Lavinia. El crezuse, ca toată lumea, că ea era într-un tot... ei bine, neeligibilă. Sora lui era frumoasă, educată și calmă. Dar avea o limbă de viperă și înclinația de a o folosi. Femeia era pur și simplu o scorpie.

El tuși.

— Nu sunt sigur că...

Lavinia ridică o mână.

— Dacă ești pe cale să mă refuzi, îți sugerez să-ți regândești cuvintele. Știm amândoi că am fost preferata tatii. Ar vrea asta pentru mine. Am fost în doliu, poate mai mult decât ar fi trebuit, dar acum vreau un soț și am de gând să găsesc unul.

Dădea vina pe doliu pentru lipsa unui soț? Ce convenabil! Lavinia obținea mereu ce voia. Sau, mai bine spus, ce îi cerea. Dar mereu știuse ce să-i spună lui Thomas pentru a-l tulbura. Lavinia *fusesse* preferata tatii. Sau, mai corect, Thomas și tatăl lui se certaseră cu aproape fiecare ocazie. Inclusiv ultima dată când el îl văzuse în viață. Poate că Lavinia contribuisese la apariția bolii de inimă a tatălui, dar Thomas umpluse paharul, lucru cu care fusese obligat să trăiască în ultimii zece ani și pe care avea să-l ducă tot restul vieții.

Thomas bătea cu degetele pe biroul din fața lui.

— Te-ai... gândit la cineva?

Pe chipul ei nu se văzu nicio emoție. Flutură mâna în aer.

— Bănuiesc că vei putea găsi tu pe cineva potrivit.

Thomas se gândi. Niciunul dintre domnii pe care îi cunoștea nu ar fi fost interesat de Lavinia și, sincer, nu i-ar fi dorit nici unuia dintre ei să aibă parte de groaznica lui soră. Calculă în minte șansele de a-i găsi Laviniei un soț. Nu erau favorabile. Deloc.

— Îmi pare rău, Lavinia, dar am crezut că nu mai ești interesată de căsătorie.

Ea miji ochii la el.

— Poate că nu mai am optsprezece ani, dar încă fac parte din una dintre cele mai bune familii din Londra și mă aștept ca tu să-mi oferi o zestre considerabilă. Una care să atragă genul de pețitor pe care îl merit.

„Pe care îl merită?” Thomas nu era sigur pe cine merita ea. Sau cine o merita pe ea. Dar avea dreptate în privința zestrei. Dacă o măsura un pic, creșteau și șansele de a-i găsi un soț. Probabil că trebuia să o crească substanțial, se gândi el făcând o grimasă.

— Ce altceva mai am? Când vocea îi deveni

plângăcioasă, scoase o batistă și își tamponă ochii în încercarea de a-l convinge că plângea. Alexandra s-a măritat deja. Mă aștept să te însori și tu la un moment dat, iar când o vei face, nu-mi pot închipui că noua ta ducesă va accepta ca tu să ai o soră mai mare prin casă.

Thomas se sprijini de spătarul scaunul său și o privi. Nu credea nicio clipă că ea era realmente supărată, dar avea dreptate. Poate că Lavinia avea dreptate. Poate că ar fi fost bine pentru amândoi ca ea să se mărite.

Batista îi căzu repede de pe chip.

— Mă aștept să am un aranjament până la sfârșitul sezonului. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Mă bazez pe tine, Thomas. Se întoarse încet, cu un zâmbet disprețuitor pe chip. Lacrimile ei false se uscaseră repede. Dacă eșuezi, îți pot face viața destul de neplăcută.

Thomas clătină din cap. Normal că trebuia să încheie cu o amenințare. Tipic Laviniei.

— O zi minunată, dragă soră!

leși din încăpere fără să se mai uite la el. Thomas se sprijini de spătarul scaunului, își trecu mâna prin păr și gemu. La dracu'! Nu anticipase *asta*. Lavinia voia un soț? Cum să facă el *asta*? Își petrecuse ultimii zece ani din viață înțelegând lucruri despre care știa prea puține și învățând despre ele, dar să devină pețitor putea fi peste abilitățile lui.

Când preluase rolul de duce, întreaga lui viață se schimbase. Trecuse de la un tânăr marchiz care mergea la Oxford la un bărbat cu o mulțime de responsabilități importante și variate. Nu crezuse că putea. Mai ales la început. Dar învățase și depusese toate eforturile să devină bărbatul pe care l-ar fi vrut tatăl său drept fiu. Un bărbat de care mama și surorile lui să fie mândre. Nu că Lavinia ar fi fost mândră. Dar Al era. Și mama la fel. Zilele fără griji erau puține și purta pe umeri greutatea responsabilităților, dar se descurca cu toate, în timp ce le era loial amicilor săi, cum ar fi fost bunul lui prieten, Will.

El și Will crescuseră împreună. Își petrecuseră copilăria împreună. Will fusese băiat la grajduri pe

proprietatea tatălui lui Thomas. După ce murise fostul duce, Thomas își promovase prietenul la rolul de valet personal. Will nu era un valet acceptabil, în cel mai bun caz, dar lui Thomas nu-i păsa. În tinerețe, Will fusese batjocorit fără milă pentru faptul că se bâlbâia, iar el și Thomas se bătuseră cu alți băieți de nenumărate ori. Thomas nu-l lăsase niciodată să se bată singur. Diferența de statut dintre ei nu contase niciodată pentru el.

Dar Thomas Hobbs era loial și respectuos, iar dacă sora lui voia un soț, avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-i găsi unul.

Spre norocul lui, cea mai bună prietenă a lui era pețitoare. Delilah știa ce era de făcut. Intenționa să o viziteze și să îi ceară ajutorul. Voia să o roage să-i găsească Laviniei un soț. Putea fi căsătoria cel mai dificil de realizat, dar, dacă cineva era în stare să o facă, aceea era Delilah.

Desigur, asta însemna că Delilah și prietena ei, Lucy, urmau să-l întrebe pentru a mia oară de ce el refuza să se însoare. Dar încă nu avea de gând să le spună. Pentru că Thomas avea un motiv să pretindă că nu era interesat să se însoare. Un motiv cu adevărat întemeiat.

Capitolul 3

Delilah intră în fugă în biblioteca lui Lucy Hunt. Spațioasa încăpere era plină cu rafturi de cărți necesare, dar era aglomerată și cu lucruri pe care le strânseseră întreaga vară pentru scena reprezentației lor. Copacul, mușchiul și urechile de măgar cu care contribuise Delilah se aflau pe o masă din mijlocul încăperii, împreună cu alte lucruri similare.

Cassandra Swift, contesa de Swifdon – una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Lucy –, stătea în colț, pictând un copac mare pe o bucată de pânză. Cu părul ei blond ca mierea și ochii precum albastrelele, Cass era o artistă talentată și i se solicitase să picteze recuzita pentru

producția lor. Verișoara prin căsătorie a lui Delilah, Danielle Cavendish, ocupa alt colț, unde ea și câteva servitoare se ocupau de cusutul tuturor costumelor.

Pe lângă Derek Hunt, mai erau câțiva dintre prietenii lor, inclusiv Lord Owen Monroe, soțul lui Cass, Julian, contele de Swifdon, și vărul lui Lucy, Garrett, contele de Upbridge. Bărbații erau ocupați să care restul de obiecte necesare piesei.

— Delilah, iată-te! Lucy se duse să o salute. Miniona ducesă era superbă cu buclele negre și ochii în două culori diferite, unul căprui și celălalt albastru. Se roti într-un cerc, fustele ei verzi foșnind în jurul gleznelor. Începe să arate frumos, nu crezi?

Delilah încuviință din cap și privi la haosul din jur.

— Da. Ce ne mai trebuie?

Lucy se bătu cu degetul pe obraz.

— Un felinar, un tufiș, un pergament și un câine de jucărie, dacă putem face rost de unul.

Delilah ridică un deget în aer.

— Cred că pot face rost de un câine împăiat.

— Perfect, draga mea, răspunse Lucy cu un zâmbet și încuviințând din cap.

Delilah miji ochii gânditoare.

— Unul adevărat nu ar fi acceptabil, nu-i așa?

— Nu cred, draga mea. S-ar putea transforma rapid într-o problemă.

— Ai dreptate. Toată vara am ascuns totul în dormitorul meu. Mama nu vine niciodată în camera mea. *J'adore* intimitatea, desigur, dar cred că, dacă aş ascunde un câine adevărat, ar putea afla.

Auzind de mama lui Delilah, Lucy își dădu ochii ei neobișnuiți peste cap.

— Ei bine, tocmai am venit de la întâlnirea Societății Regale pentru Tratatamentul Uman al Animalelor, iar Lady Rothwell a fost încântată când i-am spus că recuzita pentru piesă este aproape gata. Mai cu viață, băieți! zise Lucy către bărbați. Mai sunt multe lucruri în trăsuri.

Owen și Julian ieșiră din nou. Derek se opri pentru a-și

săruta soția pe frunte în semn de bun venit, apoi îi urmă.

Lucy se duse la mușchiul lăsat de Garrett pe masă.

— Vom avea nevoie de mai mult. Vreau ca scena să arate ca o pădure adevărată în mijlocul nopții.

— Da, fu de acord Delilah. N-are sens să o facem dacă nu arată adecvat.

Lăsând hârtia verde pe masă, Lucy își încrucișă brațele la piept și oftă.

— A trebuit să țin copiii departe de aripile de zână zile întregi. Mary și Ralph insistă să joace și ei în piesă.

Delilah bătu din palme.

— Ar trebui să-i lași, Lucy. Se vor descurca excelent, fără îndoială, și se vor distra.

— Da, dar au numai cinci și șase ani. Mă îndoiesc că vor putea sta treji toată seara. Altfel, i-aș lăsa.

Delilah râse.

— Bănuiesc că o piesă precum *Visul unei nopți de vară* este un pic cam mult pentru copiii mici.

Lucy întinse mâna pentru a-și îndepărta o șuviță neagră și cârlionțată de pe frunte.

— Mi-ar plăcea să o distribui pe fiica lui Cass în piesă pentru că este mai mare, dar se pare că fata nu-i deloc interesată. Este timidă ca mama ei, draga de ea.

Lucy privi spre Cass, care rămăsese așezată, pictând în colț. Cass se întoarse spre ele cu un zâmbet.

— Eu prefer să pictez, nu să joc. Iar Bella ar fi un pachet de nervi pe scenă.

— Știm, draga mea, rosti Lucy, zâmbindu-i la rândul ei. Știm. Dar este o copilă superbă, la fel de bună și de minunată ca mama ei. Nu-ți face griji! Vom distribui pe altcineva în ultimul rol de zână.

— Asta îmi amintește ceva. Delilah se duse la biroul din colț, aflat lângă fereastră, și ridică o plăcuță cu o listă prinsă de ea. Să trecem din nou distribuția în revistă. Mai avem câteva roluri mici care trebuie împărțite și nu mai e mult timp pentru asta.

— Prea bine.

Lucy veni la fereastră și se uită afară la bărbații care

descărnau mai multe decorațiuni din trăsură.

Între timp, Delilah luă o peniță.

— Tu și Derek sunteți Titania și Oberon, desigur.

Lucy bătu din palme.

— Da. Mereu am vrut să mă îmbrac ca o regină a zânelor. Există atât de puține ocazii să te îmbraci așa în viață, termină ea oftând.

Delilah se lovi ușor cu capătul peniței peste buze.

— Sunt de acord. Este o situație de care trebuie să profităm din plin.

Lucy veni lângă Delilah și privi lista peste umărul ei.

— Julian este ducele Tezeu, zise ea. Alex trebuia să fie Hippolyta, dar acum, după ce ne-a spus că e însărcinată, trebuie să găsim pe altcineva pentru rolul acela.

— Vărul Rafe este Nick Bottom, adăugă Delilah. Și Jane este Hermia.

Lucy încuviință din cap.

— Garrett este Lysander. Tu ești Helena.

Pe chipul lui Delilah apăru un zâmbet.

— Mai rămâne ca Thomas să fie Demetrius.

— Eu tot cred că ar fi trebuit să primesc rolul lui Puck.

Thomas intră în încăpere cu brațele pline de frunze de hârtie. Delilah privi spre el și râse. Thomas era înalt și slab, cu părul închis la culoare și ochii albaștri. Se îmbrăca simplu, fără gust: pantaloni de un gri-închis, haină albastră, vestă albă, cămașă albă și o eșarfă legată într-o manieră îndoielnică. Cizmele lui negre lustruite completau ținuta.

Se cunoscuseră la un bal când Delilah avea treisprezece ani, iar Thomas șaptesprezece și de atunci fuseseră nedespărțiți. Delilah, care fusese prea mică să se afle acolo, se strecurase înăuntru și spusese ceva cinic despre turbanul lui Lady Hammock. Când Thomas făcuse un comentariu asemănător, ea îi ceruse să stea împreună și își petrecuseră restul balului vorbind și râzând în hohote.

Delilah continuă să zâmbească în timp ce îl studie din cap până-n picioare. Era cât se putea de departe de Puck.

— Iată-te, Thomas. Credeam că nu te voi vedea astăzi.

— Întâlnirea cu avocatul s-a încheiat mai devreme, răspunse el, lăsând brațul de frunze de hârtie pe canapea. Voiam să văd ce ne mai trebuie pentru recuzită. Și am o propunere de afacere pentru voi două. Asta, dacă mă lăsați să-l joc pe Puck în loc de Demetrius.

— Este mult prea târziu pentru asta. Nu poți fi Puck, răspunse Lucy, fluturând un deget spre el. Cade a memorat deja toate replicile.

— Și apoi, tu ești perfect pentru Demetrius, îl asigură Delilah, adunând frunzele de pe canapea și punându-le lângă urechile de măgar de pe masa din apropiere.

Thomas își înclină capul într-o parte.

— Mereu am crezut că Demetrius este un ticălos mai mare decât Nick Bottom.

Delilah râse și clătină din cap.

— Este o piesă de teatru caritabilă, Thomas. Și facem *o singură* reprezentație.

Thomas ridică din umeri.

— Prea bine. Demetrius rămâne.

— Mulțumesc că ești așa de binevoitor. Delilah își mușcă buza. Sper doar ca mama să nu mă renege când va afla ce am pus la cale.

Lucy se înduioșă. O atinse pe Delilah pe umăr.

— Oh, draga mea! Mama ta mereu amenință să te renege pentru un lucru sau altul. Cred că acest lucru va trece aproape neobservat.

— Da, dar să devin actriță nu-i ceva ce o va face să mă îndrăgească. Ca să nu mai zic că în ultima vreme a tot venit Lord Hilton. Cred că e pe punctul de a-i face o cerere în căsătorie, iar mamei nu îi va plăcea nimic din ce l-ar putea determina să nu o ceară. Cum ar fi să aibă o actriță drept fiică.

Lucy flutură mâna în aer.

— Cine e actriță? Noi organizăm o singură reprezentație de caritate în casa mea de la țară, și singura cale de a vedea piesa este de a oferi o sumă mare Societății Regale. Nu este ca și cum am vinde bilete la Covent Garden, pentru numele lui Dumnezeu!

Delilah oftă, cufundându-se în canapea.

— Știu, dar mama este persoana cel mai dificil de mulțumit din lume. Dacă nu mă ceartă că nu am răbdare și nu dau dovadă de bună-cuviință, este nemulțumită că am trecut prin ultimele cinci sezoane fără să primesc vreo cerere în căsătorie.

Lucy își dădu ochii peste cap.

— Cui îi pasă? Tu nu vrei *orice* cerere. Vrei una bună. Și apoi, nici eu n-am primit nicio cerere în primele sezoane, dar am ajuns să mă mărit cu un duce.

— Am încercat să-i spun asta, rosti Delilah. Nu poate fi convinsă.

Lucy o trase de mâneca ei verde.

— Ca să nu mai zic că ți-ai petrecut ultimele câteva sezoane ajutându-ți prietenele să-și găsească parteneri buni pentru că ești iubitoare, îți pasă și te pricepi foarte bine la pețit. Ai fost formată de cea mai bună pețitoare.

— N-a fost formată de tine, Lucy? Întrebă Thomas rânjind și jucându-se cu urechile de măgar în timp ce vorbea.

Lucy se așeză pe divan lângă Delilah.

— Exact asta vreau să zic.

Delilah își împunse coafura cu vârful peniței.

— Da, dar mama insistă să nu mai pețesc pentru alții în sezonul ăsta și să mă concentrez pe mine.

— Serios?

Thomas lăsă urechile de măgar cu care se juca.

Un zâmbet larg trecu peste chipul lui Lucy, care bătu din palme.

— Tu vorbești serios?

Delilah încuviință din cap, simțind un disconfort în stomac.

— Da. Și am fost de acord. Dau vina pe bolul de cristal.

— Bolul de cristal? repetă Thomas, încruntându-se.

Delilah tresări.

— Încercam să prind o veveriță în foaier și am spart bolul de cristal al mamei. După aceea, am fost așa de

tulburată, încât cred că aş fi fost de acord cu orice mi-ar fi cerut.

Lucy îşi îmbrăţişă prietena cu veselie şi exclamă:

— Oh, Delilah, aştept de ani întregi să-mi spui că eşti pregătită să găseşti un soţ! N-aş putea fi mai încântată. Acum, care sunt perspectivele?

— Da, zise Thomas pe un ton amuzat. Se aruncă pe scaunul de lângă Delilah, îşi întinse picioarele lungi şi bătu din gene spre ea într-o manieră foarte dramatică. Ard de nerăbdare. Care sunt perspectivele?

Delilah îl împinse în umăr.

— Nu râde de mine! Poate că *tu* nu crezi în căsătorie, dar eu am fost mereu susţinătoarea ei şi trebuie să mă mărit.

— N-am zis niciodată că nu cred în căsătorie, replică Thomas, trăgându-se de manşetă şi încă zâmbind. Eu doar am spus că nu mă grăbesc. Şi asta de fiecare dată când voi două m-aţi implorat să vă las să-mi găsiţi pereche.

Delilah îşi dădu ochii peste cap.

— Tu eşti duce, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu ne laşi să-ţi găsim o ducesă! Este înnebunitor!

Lucy îl expedie pe Thomas fluturând din nou din mână.

— Nu-l lăsa să te descurajeze, draga mea. Îţi vom găsi o partidă excelentă. De fapt, am de gând ca asta să fie prioritatea mea pentru restul sezonului.

Expresia de fericire pură de pe chipul lui Lucy o făcu pe Delilah să râdă.

— Dacă ştiam că vei fi aşa de încântată, aş fi putut să caut un soţ în urmă cu trei sezoane.

— Prostii. Lucy luă peniţa şi lista cu distribuţia din mâinile lui Delilah şi le puse înapoi pe birou. În urmă cu trei sezoane, munceam din greu să-i unim pe Lady Eleanor Rothschild şi pe marchizul de Hinsdale.

— A fost un cuplu excelent, adăugă Delilah, încuviinţând din cap. Cei doi sunt aşa de fericiţi împreună, iar acum o au pe micuţa Theodora...

— Hm... Thomas tuşi. Cred că Excelenţa Sa te-a

întrebat ceva. Care sunt perspectivele pentru căsătoria *ta*, Delilah?

— Da, corect. Delilah se duse spre mormanul de costume create de Danielle și ridică o pereche de aripi sclipitoare de zână. Se întoarse pentru a se uita la cei doi prieteni ai ei, cu un zâmbet ca de pisică pe chip. Sunt o dezamăgire pentru mama. Există doar o perspectivă.

Lucy se încruntă.

— Cum adică?

Thomas se sprijini greoi de brațul scaunului.

— Da? Cum adică?

Delilah roti aripile într-un cerc.

— M-am hotărât să pun ochii pe pețitorul care sigur o va impresiona pe mama. Cel mai râvnit burlac al aristocrației din sezonul ăsta.

Nu-i scăpă schimbul de priviri sceptice dintre Lucy și Thomas. Niciunul din ei nu avea o impresie prea bună despre mama ei. Sau despre opiniile acesteia.

— Cel mai râvnit burlac al sezonului? repetă Lucy. Cine este?

Delilah se opri din învârtitul aripilor, și un mic zâmbet îi apăru pe buze.

— Ducele de Branville, *bien sur*.

— Branville! exclamă uimită Lucy.

— Ce este? Nu crezi că e râvnit?

Îngrijorarea se strecură în pieptul lui Delilah. Avea nevoie de ajutorul lui Lucy pentru a face asta.

Lucy clipi iute.

— Ba da. Sigur că *este* râvnit.

— În plus, e bogat și chipeș, adăugă Delilah, privind-o atentă pe Lucy.

— Am auzit că e și amuzant, continuă prietena ei.

— Eu nu cred că este deosebit de amuzant, interveni Thomas încruntat.

Se ridică și se duse la fereastră, privind afară cu mare interes, de parcă discuția nu-i solicita deloc atenția.

— Ce e în neregulă cu Branville? o întrebă Delilah pe Lucy, ignorând în mod vădit remarca lui Thomas.

Lucy își feri privirea, cu o oarecare urmă de vinovăție în ochi.

— Eu... Pur și simplu nu știam că ai pus ochii pe el. Și s-ar putea să fie o problemă.

— O problemă? Ce problemă?

Inima lui Delilah bătea tot mai puternic. Se apropie de Lucy și îi cercetă chipul.

Lucy își mușcă vârful unghiei.

— Am aflat recent că debutanta cea mai râvnită din sezonul acesta, Lady Emmaline Rochester, a pus ochii pe Branville.

— Oh, nu!

Delilah se cufundă în cea mai apropiată canapea, încă ținând aripile de zână.

— Îmi doresc să fi știut înainte să vorbesc cu mama în dimineața asta. Eu am... Am promis că voi obține o cerere din partea lui Branville. Își mușcă buza. Până la ziua mea de naștere.

— Doar pentru că se spune că e cel mai râvnit burlac al sezonului?

Thomas scoase un sunet batjocoritor și se întoarse de la fereastră pentru a fi cu fața spre ea.

Delilah încuviință tristă din cap.

— Știi cum reacționez când mă provoacă mama. A zis că mă voi mărita cu Clarence Hilton dacă nu găsesc o partidă mai bună.

Thomas își încleșta maxilarul.

— Doar nu vorbești serios.

— Nu-ți face griji. Lucy își împreună mâinile în poală. Lucrurile astea se aranjează cumva de la sine. Din câte știm, Lady Emmaline nu e genul lui Branville. Când este ziua ta de naștere, draga mea? adăugă ea cu un pic de îngrijorare în voce.

Delilah își puse o mână pe stomacul agitat. Era sigură că se putea descurca.

— Pe 21 iulie. În aceeași noapte cu reprezentația noastră.

— Excelent! Lucy ridică bărbia și zâmbi încrezătoare,

deși Delilah se îndoia că încrederea era sinceră. Avem destul timp până atunci. Ne vei avea pe mine, pe Cass, pe Jane și toți ceilalți prieteni ai noștri pentru a te ajuta. N-ai cum să dai greș. Și apoi, știi cât de mult îmi plac provocările.

Delilah cercetă chipul lui Lucy pentru a afla adevărul din spatele acestei bravade.

— Cum rămâne cu Lady Emmaline?

Lucy ridică din umeri.

— Ce-i cu ea?

— Este superbă și desăvârșită, răspunse Delilah.

— Și ce? Întrebă Lucy clipind spre ea.

— Și eu... nu sunt. Asta chiar e o problemă serioasă, nu crezi?

Delilah își încrucișă brațele la piept.

Lucy flutură din nou o mână prin aer.

— Problemele, mari sau mici, nu ne-au oprit niciodată. Nu putem permite acestei probleme să ne oprească. Fii curajoasă!

— Voi două nu încetați niciodată să mă uimiți.

Thomas se aruncă într-un scaun și expiră ușor dezgustat.

— Mulțumesc, dragule.

Lucy îl bătu pe Thomas pe umăr.

— Nu am vrut să fie un compliment, răspunse el.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Poate că nu, dar eu așa l-am luat. Cred că toate declarațiile ar trebui luate drept complimente când se poate.

— Dar nu pot rivaliza cu Lady *Emmaline*, zise Delilah. Eu sunt lipsită de eleganță, nerăbdătoare, neîndemânatică și, cum zice mama... Oh, da, dizgrațioasă!

Își numără toate defectele pe degete.

— Prostii, mormăi Thomas.

— Nu-i adevărat, draga mea. Lucy își dădu o buclă neagră de pe frunte. Și apoi, eu nu eram nici pe departe bine-crescută și am reușit să mă mărit cu un duce.

— Cu tot respectul pentru Excelența Sa, rosti Delilah,

Derek nu-i un duce obișnuit.

Thomas râse zgomotos la asta.

— Și ce este, mă rog, un duce obișnuit?

Delilah întoarse dintr-odată capul pentru a-l privi pe Thomas.

— Știi prea bine la ce mă refer. Ducele de Branville face parte dintr-o linie de duci care caută anumite calități la viitoarele lor soții. Dacă tu ai căuta o soție, aș zice că ai căuta aceleași calități.

— Și a fi *bine-crescută* este una dintre acele calități? Întrebă Thomas cu scepticism pe chip.

— Normal că da. Știi că e adevărat, răspunse Delilah, oftând neliniștită.

— Stai puțin, draga mea. Lucy arată cu degetul în aer. Dacă ducii obișnuți caută soții bine-crescute, ce crezi că a căutat Derek?

Delilah se întoarse spre Lucy.

— Doar am vrut să spun că Derek a primit titlul datorită curajului său în luptă și că, deși a fost foarte respectat ca erou de război, nu avea aceleași standarde când a venit vorba să-și caute o soție, de aceea te iubește când ești așa de... nonconformistă. O bătu pe Lucy pe mână. Spun asta fără intenția de a te jigni, Lucy, pentru că știi cât de mult *te adoră*.

— Nu e nicio supărare, dragă. Bănuiesc că noi amândouă suntem nonconformiste. Semănăm destul de mult. Lucy se lovi din nou cu degetul peste obraz. Ceea ce-mi dă o idee.

— Ce anume? Întrebă Delilah îndreptându-se.

— Iar mor de curiozitate, adăugă sec Thomas, trăgând din nou de manșetă.

— Evident, trebuie să găsim un duce nonconformist. Ochii lui Lucy sclipiră. Unul precum Derek, care va aprecia... unicitatea ta.

Delilah se frecă cu dosul palmei pe frunte.

— Ar fi o idee minunată dacă nu i-aș fi spus deja mamei că voi obține o cerere din partea *ducelui de Branville*.

Lucy o bătu pe Delilah pe umăr.

— Înțeleg perfect. Dacă i-aș fi spus așa ceva mamei mele, și eu aș muri încercând să obțin asta.

— Ați înnebunit amândouă, interveni Thomas.

— Nu, suntem doar hotărâte, replică Lucy. Nu confunda lucrurile. Se întoarse spre Delilah. Prea bine. Dacă trebuie să-l ai pe Branville, ne vom folosi de toate abilitățile noastre din arsenalul de pețitoare pentru a-l aduce unde trebuie.

Delilah deschise gura.

— Dar cum rămâne...

— Nu! Lucy ridică un deget pentru a o face să tacă. Nu trebuie să ne concentrăm pe probleme. Trebuie să ne concentrăm pe părțile pozitive. Tuși. Ce ai tu în plus, iar Lady Emmaline nu are?

Delilah făcu o grimasă și se gândi câteva clipe.

— Nu-mi vine să cred că ascult conversația asta. Thomas își frecă tâmpla. Dacă așa încearcă domnișoarele să pună mâna pe bărbați, îmi este teamă pentru viitorul meu.

Lucy îl privi conspirativ.

— Haide, Thomas! Nu trebuie să fugi și să spui tuturor secretele noastre. Țsta e prețul pe care îl plătești pentru că ești prieten apropiat cu o pețitoare.

Thomas înghiți în sec.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Delilah pocni din degete.

— M-am gândit la ceva! Deși Lady Emmaline provine dintr-o familie bună, a mea este mai veche. Și tatăl meu a fost conte, în vreme ce al ei este viconte. Ca să nu mai menționez că mi s-a spus că am o zestre *indecent* de mare și o doză sănătoasă de curaj.

— Delilah, nu vrei să fii iubită pentru zestrea ta! E absurd, zise Thomas cu o voce în care se simți din nou dezgustul.

— Normal că nu vreau, răspunse Delilah. Dar trebuie să folosesc toate avantajele pe care le am dacă vreau să câștig lupta cu Emmaline Rochester.

Lucy încuviință din cap și zâmbi.

— Prea bine. E perfect, draga mea. Ce altceva?

Thomas își încrucișă brațele la piept și se uită la ele.

— Serios?

Delilah împunse aerul cu nasul.

— Dacă ai de gând să stai acolo și să tragi cu urechea, Thomas, ajută-ne și gândește-te prin ce metode pot concura cu Lady Emmaline.

Thomas ridică o mână în aer.

— Mă pot gândi la vreo sută de motive pentru care ești mai bună decât Lady Emmaline.

— Acum *eu* mor de curiozitate, zise Delilah, clipind spre el. Spune, te rog!

Thomas își trecu o mână prin păr.

— Ești amuzantă, ești onestă și loială, ca să zic trei calități.

— Este adevărat, fu de acord Delilah. Lucy, poate că ar trebui să scriem lucrurile astea. M-am gândit la încă una, aproape că strigă Delilah, arătând cu degetul spre prietena ei.

— Oh, la ce, dragă?

Lucy își frecă mâinile.

Delilah își netezi părul rebel.

— Sunt inteligentă. Sper doar ca inteligența să conteze mai mult decât buna-cuviință în jocul iubirii.

— Inteligentă?

Încruntătură lui Thomas incluse și datul ochilor peste cap.

— Da, răspunse Delilah. Știi tu... Isteață, șireată, abilă?

— Cunoscut termenul, răspunse Thomas. Dar nu văd ce legătură are asta cu căsătoria.

Lucy clătină din cap spre el.

— Ești așa naiv!

— Eu sunt naiv? zise Thomas arătând spre pieptul lui.

— Da, dacă tu crezi că inteligența și abilitatea nu contează la pețit, așa zice că ești chiar naiv, comentă Lucy.

— Pețitul și căsătoria sunt două lucruri diferite, ripostă

Thomas.

Delilah schimbă o privire exasperată cu Lucy, apoi încuviință din cap și îl bătu pe Thomas pe umăr.

— Mă tem că Lucy are dreptate, Thomas. Ai face bine să lași pețitul pentru persoanele cu experiență. Se întoarse spre Lucy. Ai zis să mă concentrez pe lucrurile pozitive. În afară de familie, de zestre și de inteligență, am de gând să-l conving pe ducele de Branville că sunt exact genul de domnișoară nonconformistă cu care ar trebui să se însoare.

Thomas gemu și se ridică în picioare.

— Destul. Nu mai pot să ascult prostiile astea.

Lucy oftă.

— Nu contează. Am terminat cu discuțiile pentru moment. Se întoarse cu fața spre ceilalți din încăpere, care își văzuseră în tăcere de treburile lor. Ridică vocea pentru a fi auzită de toți: Atenție toată lumea! Pentru că se apropie spectacolul, intenționăm să facem aici repetiție de trei ori pe săptămână, nu de două ori, înainte de a pleca spre casa mea de la țară luna viitoare, unde vom repeta o zi sau două înainte de reprezentația finală.

Se auzi un murmur de asentiment și de aprobare din partea grupului, apoi toți reveniră la îndatoririle lor. Delilah își permise să afișeze un zâmbet larg. Privi mai întâi la Thomas, apoi la Lucy.

— Am doar o lună la dispoziție ca să ating două obiective. Să mă asigur că piesa iese fără cusur și să obțin o propunere din partea ducelui de Branville.

Thomas își dresе vocea.

— Stai. Am uitat să adaug ceva. Trei.

Delilah și Lucy clipiră amândouă la el.

— Trei ce? întrebare deodată.

Thomas se scărpină pe obraz.

— Trei obiective. Înainte să începi treaba asta ridicolă cu Branville, voiam să îți cer să-i găsești o partidă Laviniei.

— Laviniei!

Amândouă se uitau la el șocate.

Rușinat, el băgă mâinile în buzunare.

— Da. Mi-a cerut asta.

Delilah clătină din cap și oftă.

— Nu sunt sigură că putem...

— Stai, dragă, o opri Lucy. După cum ai subliniat recent, *suntem* pețitoare cu experiență. Și eu tocmai am spus cât de mult îmi place o provocare bună. Dacă cineva poate găsi o partidă pentru Lavinia Hobbs, noi suntem acelea, nu crezi?

Pe chipul lui Delilah se ivi un zâmbet vag.

— Hm, cred că ai dreptate. Se întoarse spre Thomas. Sora ta a dat de înțeles cu cine i-ar plăcea să se mărite?

— Spera să am eu ceva perspective, de fapt. De asta am venit să vă caut pe voi două.

— Deci ești dispus să recunoști că pețitoarele au un rol din când în când, Huntley? zise Lucy împungându-l în umăr.

Thomas oftă adânc și afectat.

— Bănuiesc că trebuie să recunosc asta.

Delilah râse.

— Oricât te-a durut să o spui, Thomas, am fi bucuroase să o ajutăm pe Lavinia. Este mai bine că nu a ales pe cineva. După cum am aflat de curând, dacă pui ochii pe cineva prea devreme, lucrurile devin mai dificile.

— De acord, adăugă Lucy încuviințând din cap. Mereu ne descurcăm mai bine când avem mai multe opțiuni. Dar să nu-ți faci griji în legătură cu Branville, Delilah. Vom face o excepție în acest caz.

Thomas clătină din cap.

Lucy se legănă înainte și înapoi pe călcâie.

— Se pare că vom avea o lună ocupată, Delilah. Trebuie să producem o piesă și să legăm *trei* căsătorii.

— Trei? repetă Thomas.

Lucy încuviință din cap.

— Una pentru Delilah, una pentru Lavinia și una pentru Lady Emmaline, dacă vrem să o dăm la o parte din calea noastră.

— Excelent! Delilah băut din palme. Să începem imediat!

Capitolul 4

Thomas se cufundă pe un scaun la hanul Curious Goat Inn. Comandă o halbă de bere pentru el și una pentru cumnatul său, Owen Monroe, contele de Moreland. Monroe nu sosise încă, dar Thomas îl aștepta să apară în orice moment.

Când cârciumăreasa reveni cu băuturile, Thomas luă o gură mare și se sprijini în scaun. Trecuseră două zile de când aflate despre planurile lui Delilah de a obține o cerere în căsătorie de la ducele de Branville și încă îl enerva acest lucru. Femeile puteau fi de-a dreptul... înnebunitoare. Mai întâi, Lavinia îi ordonase să-i găsească un soț - un lucru aproape imposibil. Apoi Delilah își anunțase intenția de a se mărita tocmai cu ducele de Branville, dintre toți bărbații. Un sezon care fusese destul de liniștit, ocupat doar cu producția unei piese pentru a întrerupe monotonia, se transformase într-un dezastru. Un dezastru de care trebuia să se ocupe imediat. Mai luă o gură mare din halbă.

Delilah. Era încăpățânată. Era îndărătnică. Repetând cuvintele mamei ei, spusese despre ea că era zgomotoasă, dar, după el, era exuberantă și plină de viață. Era jucăușă și fericită - asta, când nu se afla în preajma mamei. Era amuzantă și distractivă și mereu putea conta pe ea ca să-l înveselească și să-l facă să râdă. Știuse că avea să vină ziua în care realitatea pozițiilor lor în viață avea să-i prindă din urmă și că amândoi erau nevoiți să se căsătorească. Dar anii trecuseră într-un ritm așa de simplu și de ușor! În timpul primului ei sezon, își făcuse griji că avea să își găsească imediat un soț. Dar, de îndată ce începuse sezonul, fusese limpede că îi plăcea așa de mult să facă pe pețitoarea pentru alte persoane, încât nu se gândise deloc la ea. Și așa trecuseră *cinci* ani.

Nu putea să dea vina pe mama ei că voia să-și mărite fata. Dumnezeu îi era martor că avea alte lucruri de care să

o învinovățească. De exemplu, cu siguranță o *putea* învinovăți că își speriasse fata așa de mult încât Delilah fusese obligată să-l considere pe ducele de Branville bărbatul de la care intenționa să obțină o cerere în căsătorie. Prea bine. Poate că *obligată* nu era chiar cuvântul corect, dar Delilah mereu își dorise aprobarea mamei și se părea că era dispusă să facă multe pentru a o obține. Se simțea trist pentru Delilah. Era furios pe mama ei îngrozitoare. Și era neliniștit în ceea ce îl privea.

— Bună ziua, Huntley.

Thomas ridică privirea și-l văzu pe Moreland rânjind la el. Contele se strecură pe scaunul de vizavi și trase halba aproape.

— Mă bucur să te văd, Moreland, răspunse Thomas.

— Scuzele mele că am întârziat. Alex mi-a cerut să livrez decorațiunile pentru piesă la casa Claringdon. Este așa de supărată că nu poate fi în spectacol din cauza condiției ei, încât a înnebunit făcând cât mai multe decorațiuni posibile din lista lui Lucy.

Thomas rânji.

— Spune-i că ar trebui să se bucure că e însărcinată și că nu poate participa. Jane Upton este un adevărat tiran când vine vorba de repetiții.

Râsul lui Moreland se răspândi în încăpere.

— Da, eu am reușit să nu mai joc în piesă, dar mulțumită soției mele, sunt destul de implicat în căratul decorațiunilor prin toată Londra. Să fie o lecție pentru tine, Huntley! Moreland luă o gură mare de bere. Când te însori, ești obligat să faci lucruri din astea.

— Ah, dar uiți că și eu am cărat decorațiuni, dar nu sunt însurat, sublinie Thomas. Ca să nu mai zic că Delilah mi-a dat rolul lui Demetrius.

Moreland oftă și ridică halba în semn de salut silențios.

— Bănuiesc că ai dreptate. Asta primești când cel mai bun prieten al tău este o femeie.

Thomas râse zgomotos.

Moreland clătină din cap.

— Le știi pe Delilah Montebank și pe Lucy Hunt de la o vârstă fragedă. Acum n-ai cum să mai scapi. Doamnele acelea două sunt mai dominatoare decât toate la un loc.

Thomas încuviință din cap și râse din nou.

— Da, așa e. Eu știu cel mai bine asta. Am crescut cu două surori mai mari. Sunt obișnuit cu femeile dominatoare.

Moreland râse și mai luă o gură.

— N-aș zice că Alex este dominatoare. Lavinia cu siguranță este, de asta să fii sigur. Cât despre Delilah și Lucy, poate că sunteți prieteni, dar ai grijă! Se știe că se cred cele mai bune pețitoare din aristocrație. Nu știu cum tu, cu un ducat, ai reușit să scapi de uneltirile lor.

Thomas mângâie gânditor mânerul halbei de bere.

— Le-am spus clar în urmă cu câțiva ani că nu sunt interesat să mă însor, zise Thomas ferm. Îmi place să le zic că prefer să renunț la tot coniacul din Londra decât să îmi asum angajamentul față de o persoană pe viață.

Moreland arcui o sprânceană.

— Și asta e suficient?

— Deocamdată. Momentan, sunt ocupate cu perspectivele lui Delilah. Se pare că pețitoarea a hotărât, în sfârșit, să se ocupe de propriul mărițiș.

— Oh, Dumnezeule! mormăi Moreland. Trebuie să-mi avertizez prietenii burlaci. Cu cele două libere în sezonul ăsta, niciun bărbat bun de însurat nu-i în siguranță.

Thomas mai luă o înghițitură de bere.

— Nu-ți face griji. Au ales deja bărbatul.

Moreland ridică din sprâncene.

— Serios? Cine e norocosul?

Thomas mai sorbi din băutură.

— Ducele de Branville.

Moreland se sprijini de spătarul scaunului și se gândi o clipă.

— Branville? Acesta e un obiectiv îndrăzneț chiar și pentru ele două. Am auzit că are rânduri de mame după el zi și noapte.

— Nu mă îndoiesc că e adevărat. Și este, în parte,

motivul pentru care ți-am cerut să ne întâlnim aici.

Moreland se aplecă din nou, cu fruntea încruntată.

— Din cauza lui Branville?

Thomas își plimba degetul peste suprafața crăpată a mesei de lemn.

— Parțial. La un moment dat, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. Al tău și al celorlalți bărbați. Dar nu trebuie să le spunei doamnelor.

Moreland își încruntă și mai mult fruntea.

— Poftim? De ce nu?

— Pentru că femeile bârfesc îngrozitor și îi vor spune lui Delilah.

— Un secret? Moreland mai luă o gură din halbă. Pot să-i spun lui Alex, nu-i așa? Nu am secrete față de soția mea.

Thomas se scărpină în bărbie și se gândi o clipă.

— Îi voi spune eu la momentul potrivit. Al poate să țină un secret. Știu asta.

— Prea bine. Sunt în joc. Care e secretul? întrebă Moreland.

Thomas se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă gleznele.

— După ce a petrecut toți acești ani făcând pe pețitoarea pentru prietenele ei, Delilah este pregătită să se mărite.

— A fost discipolul lui Lucy o vreme. Din câte am înțeles, i-au reușit câteva căsătorii excelente.

Cârciumăreasa reveni, și Thomas ceru a doua halbă de bere. Era, în sfârșit, pregătit să-și dezvăluie secretul. Secretul pe care îl păstrase în toți acești ani.

— Delilah nu a părut să fie preocupată de propria căsătorie. Până acum.

Moreland ridică din umeri.

— Bănuiesc că trebuia să se întâmple la un moment dat.

Thomas încuviință din cap.

— Da, mama ei i-a cerut-o. Am așteptat ziua asta. Dar m-am și temut de ea.

Moreland zâmbi pe jumătate.

— Ți-ai făcut griji că prietena ta ar putea încheia o căsătorie nepotrivită, Huntley?

— Da. Privirea lui Thomas se întâlnește cu a cumnatului său. Pentru că vreau ca ea să mă aleagă pe mine.

Capitolul 5

În aceeași după-amiază, Delilah stătea pe canapeaua din mijlocul salonului lui Lucy Hunt. Lucy se afla acolo, desigur, împreună cu cele mai apropiate prietene ale ei, Cassandra și Jane. Cele trei femei stăteau în jurul lui Delilah.

— Doamnelor, încep Lucy, așezându-și mâinile strânse în poală, chestiunea este foarte serioasă. V-am adunat astăzi aici pentru ceea ce cu siguranță va fi cel mai important pețit din ultimii ani.

— Delilah se mărită? exclamă Cass cu un zâmbet larg și visător pe chipul ei frumos.

Jane scoase nasul din cartea pe care o avea la ea în permanență și mai luă o prăjitură de pe farfuria aflată pe masa din fața lor. Contesa era ușor dolofană, brunetă, cu ochi căprui și cu ochelari cu ramă argintie pe vârful nasului. Era de o inteligență sclipitoare și rareori o vedeai fără o carte într-o mână și o prăjitură în cealaltă.

— Bănuiesc că toate trebuie să cedăm la un moment dat.

— Țsta nu-i un comentariu de ajutor, Janie, replică Lucy cu buzele strânse.

Jane ridică din umeri, reveni cu nasul în cartea ei și continuă să-și ronțăie prăjitura.

Lucy tuși.

— Acum, minunata și încântătoarea noastră Delilah a hotărât, în sfârșit, să se concentreze pe propria căsătorie.

— Pentru că mama este la capătul răbdării, interveni Delilah, încuviințând din cap.

— Indiferent de motiv, continuă Lucy, cu nasul în aer, minunata și încântătoarea noastră Delilah a pus ochii pe cel mai râvnit burlac al sezonului.

Cass exclamă uimită și își puse mâna pe piept:

— Ducele de Branville!

— El însuși, răspunse Lucy, zâmbindu-i lui Cass.

— Credeam că vei zice Huntley, interveni Jane, fără să ridice ochii din carte.

Delilah strâmbă din nas.

— Nu, nu. Branville. Și nu va fi ușor. Voi avea nevoie de tot ajutorul vostru.

Jane coborî cartea suficient cât să se uite la Delilah peste ea.

— Îl iubești?

— Pe Branville? întrebă Delilah.

— Da, pe Branville, răspunse Jane. Nu despre el vorbim?

Delilah deschise gura să vorbească și apoi clipi. Să-l iubească? Pe ducele de Branville? Nici măcar nu-l cunoștea și știa foarte puține despre el. Era chipeș și bogat. Era râvnit. Dar era suficient? Poate că nu se îndrăgostise, dar asta nu-i împiedicase pe alții să se căsătorească. De fapt, ea nu era îndrăgostită nebunește de nimeni. Pur și simplu iubirea nu dăduse peste ea cum dăduse peste unele dintre prietenele ei. Putea ajunge să-l cunoască pe ducele de Branville. Ar fi aflat dacă era o persoană alături de care și-ar fi petrecut viața. Dar, chiar dacă nu se potriveau, avea să obțină o cerere de la el. Putea să fie nevoită să-l refuze, dar avea să obțină o cerere chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

— Nu, nu pot să zic că îl iubesc, recunosc eu în sfârșit, tușind.

— Nu e vorba despre asta, anunță Lucy, săgetând-o cu privirea pe Jane. Vrem doar să-i oferim o șansă de a-l cunoaște și de a petrece timp cu el.

— Oh, doar asta? Deci nu speri la o cerere? clarifică Jane.

— Sigur că vreau o cerere, răspunse Delilah. Bănuiesc

că ne vom potrivi.

Iată! Era suficient, nu-i așa?

— Cum rămâne cu Lady Emmaline? Întrebă Cass, încercând să îndepărtez discuția de întrebările directe și incomode ale lui Jane.

— Am discutat deja despre asta, zise Lucy. Lady Emmaline este...

— Superbă, sublinie Delilah.

Lucy clătină din cap.

— Este...

— Bine-crescută, continuă Delilah.

Lucy își încrucișă brațele la piept.

— Este...

— Modestă, adăugă Delilah.

— Încetează! Lucy îi atinse brațul. A fi superbă, bine-crescută și modestă sunt atribute mult supraapreciate.

— Nu, nu sunt, răspunse Delilah, lăsându-se scaun. Oh, de ce vorbește gura fără mine? Dacă nu i-aș fi promis mamei că voi obține o căsătorie tocmai cu Branville...

— Ai o șansă la fel de bună ca Lady Emmaline, continuă Lucy. Ai doar nevoie de ocazia de a vă cunoaște. Apoi, nu mă îndoiesc că el îți va observa multiplele calități și te va iubi la fel ca noi toți.

Cass și Jane își murmurară acordul.

— Mai avem o însărcinare, anunță Lucy, îndreptându-și umerii. Una care s-ar putea dovedi și mai dificilă.

Cass și Jane își îndreptară atenția spre Lucy.

— *Mai* dificilă? Întrebă Jane, ridicând din sprâncene.

— Da. Lucy se uită mai întâi la Cass, apoi la Jane. Thomas ne-a cerut să-i găsim un soț... Laviniei.

— Laviniei? Întrebă Cass mirată, lipindu-și o palmă de obraz.

— Lavinia Hobbs? Vocea lui Jane se ridică brusc cu o octavă. Închise zgomotos cartea și se îndreptă. Asta e o ispravă pentru care aș plăti să o văd. Aș zice că *asta* va fi mai interesantă decât piesa.

— Încetează, Jane! Lucy se întinse pentru a lua ceainicul și a-și turna altă ceașcă. Thomas ne-a cerut

ajutorul, iar eu și Delilah avem de gând să-l ajutăm.

— Cum crezi că veți găsi un soț pentru *Lavinia*?
întrebă Jane, cuprinzând cartea la piept.

— Cum obișnuia să spună bucătăreasa noastră, orice sac își are peticul, răspunse Lucy, evitându-i privirea. Lavinia este minunată și bogată. Trebuie să existe cineva care să vrea să se însoare cu ea.

Delilah bău din ceai.

— M-am tot gândit la asta, Lucy. Ar trebui să o invităm pe Lavinia să ni se alăture în piesa.

În încăpere se lăsă tăcerea. Cass rămase cu gura deschisă. Jane ridică din sprâncene. Lucy strâmbă din nas și miji ochii, apoi spuse:

— Nu sunt sigură că Alex va fi de acord, draga mea. Poate că sunt surori, dar ele două vorbesc doar dacă trebuie.

— Dar Alex nu poate primi un rol, deci nici nu va trebui să o vadă pe Lavinia, răspunse Delilah. Voi discuta eu cu Alex. Sunt sigură că va înțelege după ce îi voi povesti că Lavinia l-a amenințat pe Thomas.

— Stai un pic, interveni Cass, clipind rapid. Lavinia l-a amenințat pe Thomas?

— Da, răspunse Delilah, clătinând din cap. l-a zis că îi poate face viața dificilă dacă nu-i găsește partener sezonul ăsta.

— Femeia aia este înspăimântătoare, zise Cass, cutremurându-se ușor.

— Cu siguranță, zise Delilah, ridicând din nou ceașca la buze.

— Prea bine, zise Lucy. Ne-am înțeles. Delilah, tu vorbești cu Alex. Și o vom invita pe Lavinia la repetiții pentru a încerca să o cunoaștem mai bine. Poate că îi va plăcea de unul dintre burlacii din piesă.

Jane făcu o grimasă.

— Dumnezeu să-i ajute pe burlacii din piesă!

— Stai un pic! Lucy se bătu peste obraz. S-ar putea să am domnul perfect pentru Lavinia.

— Pe cine? întrebă Cass, cu ochii de culoarea

albăstrelelor mari cât farfurioarele.

Lucy puse ceașca pe masa din fața ei.

— Vă amintiți de Lord Stanley?

— Stanley?

Jane miji ochii, gândindu-se.

Lucy încuviință din cap, entuziasmată.

— Da, e un pic mai în vârstă. Aproape de patruzeci de ani. Arată bine, este bogat, dintr-o familie decentă.

— Viconte, nu-i așa? Întrebă Cass.

— Da, și văduv, adăugă Lucy.

— Cred că mi-l amintesc, zise Delilah.

Lucy mai puse o bucățică de zahăr în ceașcă și o ridică din nou.

— Este un bărbat blând, dar care nu cred că îi va permite Laviniei să îl domine. Are vârsta potrivită și provine dintr-o familie bună.

— Bănuiesc că tu îl cunoști, zise Jane, oftând resemnată.

— Desigur. Eu cunosc pe toată lumea, răspunse Lucy, făcând cu ochiul. Am de gând să-i scriu un bilet în această după-amiază, cerându-i să ni se alăture pentru piesă.

— Crezi că va accepta? Întrebă Delilah.

— Bineînțeles. Mai ales dacă îi dau de înțeles că e o doamnă pe care vreau să i-o prezint.

— Prea bine. Cass își netezi fustele. Asta s-ar putea să o rezolve pe Lavinia dacă avem noroc, dar cum rămâne cu problema legată de Delilah și de Lady Emmaline?

Pe chipul lui Lucy înflori ușor un zâmbet ca de pisică.

— M-am gândit destul de mult la asta.

— Și?

Jane se aplecă pentru a mai lua o prăjitură.

— Ducele de Branville nu-i singura vulpe din pădure. Îi putem prezenta lui Lady Emmaline o alternativă onorabilă.

— Cum ar fi? Delilah și își înclină capul într-o parte, holbându-se la Lucy.

Zâmbetul de pe chipul lui Lucy se mări.

— Cum ar fi dragul și iubitul nostru Thomas. Și el este un duce chipeș și bogat, nu-i așa?

Capitolul 6

— Ce a zis mama ta când i-ai spus că ai de gând să obții o cerere în căsătorie de la ducele de Branville? o întrebă Thomas pe Delilah mai târziu în acea săptămână când stăteau pe o bancă în fața unei mese din Berkeley Square, savurând o înghețată de la Gunter's.

Gunter's era unul dintre puținele locuri unde puteau merge împreună fără a provoca un scandal. O domnișoară nemăritată și un domn necăsătorit care umblau împreună provocau bârfe. Era ridicol că puteau ieși doar în anumite locuri. Desigur, camerista lui Delilah, Amandine, aștepta respectuoasă în trăsură, împreună cu vizitiul și lacheii, în timp ce Delilah și Thomas își savurau dulciurile.

— La început, a părut amuzată. Apoi mi-a zis că sunt nebună, spuse Delilah chicotind.

— Nebună? repetă Thomas. Chiar a folosit cuvântul „nebună”?

— Da. Delilah ridică din umeri. Eu prefer *insensee*, bineînțeles. Ea nici măcar n-a vorbit în franceză.

Lui Thomas îi tresări un mușchi în maxilar.

— Aș zice că acesta e ultimul lucru ofensator făcut de ea.

Delilah își studia lingurița, întorcând-o de pe o parte pe alta în cupa de sticlă.

— A trecut prin multe. Moartea tatii a fost ceva dificil pentru ea.

Thomas clătină din cap.

— Și pentru tine a fost dificil. Erai un copil, dar ei pare să-i pese doar de propria persoană.

Thomas trebuia să schimbe subiectul. Nu ieșea nimic bun când discutau despre mama ei. Delilah era loială și iubitoare și tot încerca să-și determine îngrozitoarea mamă să demonstreze un pic de afecțiune, oricât de puțină. Poate că trata superficial cuvintele mamei ei, dar el știa că o

afectau profund.

Delilah afișă o expresie de amuzament.

— Oh, Thomas, tu n-ai plăcut-o niciodată! De când te-a pedepsit că ai aruncat cu pietricele în fereastra mea când eram mai mici.

Era adevărat. Obişnuia să arunce pietricele în fereastra lui Delilah pentru a-i atrage atenția. Era adevărat și că Lady Vanessa se înfuriase într-o noapte când îl descoperise făcând asta, dar *nu* din cauza asta nu o plăcea pe femeie. Nu o plăcea pentru că își trata minunata fiică așa de urât.

— Da, n-am mai aruncat cu pietricele în fereastra ta. Acum doar opresc trăsura la ușă, dar mama ta are în continuare un instinct matern foarte dezvoltat.

Era cel mai amabil lucru pe care îl putea spune despre acea femeie.

— Poate. Delilah mai luă o înghițitură din înghețată. Dar nici eu n-am fost o fiică grozavă.

Thomas se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Delilah ridică din umeri.

— Voiam doar să spun că, dacă nu eram o dezamăgire pentru ea, sunt sigură că ar fi mai binevoitoare cu mine.

— Nu sunt așa de sigur.

Thomas își feri privirea. Delilah era inteligentă, amuzantă, frumoasă, unică și o sută de alte lucruri minunate. Dacă idioata ei mamă nu putea să vadă ce bijuterie avea, nu o merita. Dar loialitatea intensă a lui Delilah era alt lucru pe care îl admira la ea. Dacă decidea că făceai parte din cercul ei intim, ar fi mutat munții din loc pentru tine dacă aveai nevoie. Mama ei nu era o excepție.

Întinse picioarele și puse un braț peste spătarul banchetei. Sosise momentul să schimbe subiectul.

— Avem tot decorul pentru piesă?

— Aproape. Cu lingurița la buze, Delilah se opri și clipi. Un zâmbet viclean i se strecură pe chip. Ți-am spus că Miss Adeline va fi în piesă?

Zâmbetul lui Thomas dispăru.

— Nu. Nu mi-ai spus. Pot să renunț la rolul meu în lumina acestor vești?

Miss Adeline era papagalul lui Delilah. Insistase să facă rost de un papagal întrucât Cade Cavendish, cumnatul verișoarei ei Daphne, era pirat. De fapt, Cade era corsar, dar acea versiune a evenimentelor nu se potrivea cu înclinația lui Delilah de a dramatiza. Ea insistă că era înrudită cu un pirat și, mai mult, că familia trebuia să dețină un papagal. Blestemăția aia se afla în casa lui Daphne pentru că, evident, lui Lady Vanessa nu-i plăceau animalele. Dar Delilah se oferise vitejește să aibă grijă de pasăre. O ținuse luni întregi și o numise Miss Adeline înainte să descopere, spre tristețea ei, că de fapt era un papagal *mascul*. Delilah, care nu se lăsa prea mult afectată de asemenea greșeli, hotărâse că ar fi prea derutant pentru creatură să-i schimbe numele, așa că insistase să-l cheme Miss Adeline pentru tot restul zilelor lui. Papagalului nu părea să-i pese.

Delilah își dădu ochii peste cap.

— Chiar trebuie să te cerți cu Miss Adeline?

— Nu mă cert cu el, răspunse Thomas. El se ceartă cu mine, ciupindu-mă de fiecare dată când poate. În plus, are un nume ridicol.

Ea clătină din cap.

— În primul rând, este teribil de gelos. Și în al doilea rând, este nepoliticos din partea ta să menționezi nefericitul nume primit când chiar și tu ai un șir ridicol de nume. Clipi inocentă la el. Thomas Marcus Devon Peabody Hobbs.

— Măcar toate numele mele indică genul corect, zise el încruntat.

Delilah ridică nasul în aer.

— Ești mult prea critic.

— Critic cu o pacoste de pasăre. Pe ce este gelos, oricum?

Thomas se lăsă pe spate și studie frunzele din copacul de deasupra lui.

Delilah ridică din umeri.

— Pe timpul pe care îl petrec cu tine, bănuiesc.

— Ceea ce este ridicol, pentru că eu sunt o persoană, și el este un papagal.

— Nu-i spune asta!

Mai luă o gură de înghețată.

Thomas întoarce capul și îi zâmbi.

— Ai dreptate. S-ar putea să fie afectat dacă află că e pasăre.

Delilah flutură lingurița în aer.

— Știe că e pasăre, dar știe și că e o pasăre specială.

— Eu, unul, abia aștept ca acea pasăre specială să-l ciupească pe ducele de Branville.

Delilah trase aer în piept.

— Nu e corect din partea ta! Nu vrei să faci ceva care să-mi pună în pericol șansele cu Branville. Acum trebuie să-mi fac griji că Miss Adeline l-ar putea ciupi, lucru la care nu mă gândisem.

Thomas refuza să simtă remușcări pentru remarca lui.

— Știi că se va întâmpla.

Delilah își mușcă buza inferioară.

— Bănuiesc că ai dreptate. Trebuie să mă pregătesc.

Thomas miji ochii în timp ce îi studia profilul.

— Oare chiar vreau să știu ce pui la cale?

Delilah clătină din cap.

— Nu, bănuiesc că nu.

O privi din vârful nasului.

— Deci, spune-mi! Ce plan ai să-l ademenești pe Branville?

El ridică din sprâncene. Delilah strânse afectată buzele.

— Nu o face să sune așa de suspect. Nu este ca și cum am de gând să-l prind într-o cutie mare.

Thomas puse un cot pe masa din fața lor.

— Eu nu aş trece peste Lucy. Ai face bine să vorbești cu ea înainte să faci asta.

Delilah râse.

— Planul meu nu-i complicat. Am de gând să încerc să

fiu modestă, delicată și încântătoare. Nu asta vă place vouă, bărbaților?

Thomas se scărpină în barbă.

— Bănuiesc că unor bărbați le place. Eu am preferat mereu o femeie care spune ce gândește, care se simte bine și este prietenoasă pentru că așa e felul ei.

Delilah îi zâmbi cu afecțiune.

— Bănuiesc că de asta am fost mereu prieteni, Thomas. Ești unul dintre puținii oameni care nu s-au îndepărtat de mine pentru că sunt nonconformistă. Și ești unul dintre puținii oameni care râd împreună cu mine de regulile ridicole ale aristocrației.

Vru să ia altă înghițitură, nu reuși, iar amestecul de ciocolată îi curse pe partea din față a rochiei. Ridică ochii spre cer.

— Vezi? Acesta e exact genul de lucruri pe care nu trebuie să le fac în fața ducelui de Branville.

Thomas îi dădu un șervețel de pe masă.

— Branville n-a făcut nicio greșală până acum?

Ea tamponă ciocolata, ceea ce nu făcu decât să o întindă.

— Mă îndoiesc serios că Lady Emmaline face asemenea lucruri, cum ar fi să-și păteze rochiile cu înghețată de ciocolată.

— Poate că ar trebui.

Thomas își frecă ochii cu dosul mâinii. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i spună lui Delilah ce simțea pentru ea, ce simțise mereu pentru ea. Dar o știa de suficient de mult timp încât să înțeleagă că pe ea o îngrijorau cu ușurință ideile altora. Și apoi, habar n-avea dacă îi împărtășea sentimentele. Faptul că ea pusese foarte hotărâtă ochii pe ducele de Branville însemna că trebuia mai întâi să renunțe la acel plan înainte de a lua în considerare altul.

Planul lui Thomas din acest moment era să grăbească sfârșitul pasiunii ei pentru Branville. Bineînțeles, nu era ușor din cauza dorinței ei de a-i face pe plac mamei. Întreaga situație trebuia manevrată cu o răbdare și o grijă

extreme. Ceea ce lui îi convenea, pentru că, în vreme ce Delilah poate că nu avea răbdare, cum îi plăcea ei deseori să sublinieze, el era foarte răbdător.

El tuși.

— Doar nu ai de gând să te prefaci convențională doar ca să-l atragi pe Branville?

Ea luă ultima înghițitură din înghețată și puse cupa goală și lingurița pe masă. Trase de panglica bonetei.

— Trebuie să depun ceva efort ca să mă port precum o viitoare ducasă. Doar nu voi pune mâna pe el fiind zgomotoasă și lipsită de bună-cuviință.

Thomas o privi cu atenție.

— Tu *chiar* vrei să te măriți cu el?

Ea ridică din umeri și își feri privirea.

— Trebuie să mă mărit cu *cineva*, iar dacă mă căsătoresc cu Branville, măcar mama va fi fericită.

Thomas expiră, dar, când se întoarse spre Delilah, făcu un efort să își dea ochii peste cap. Delilah ar fi fost groaznic de bănuitoare dacă el s-ar fi purtat altfel decât sarcastic și indiferent, cum era de obicei.

— Mi se pare teribil de romantic.

Ea își puse mâinile în șolduri.

— Știi că lucrurile astea nu sunt mereu romantice, Thomas.

— Serios? Nu te-ai lăudat tu cu căsătoriile din dragoste pe care le-au încheiat prietenele tale?

— Acele domnișoare chiar au fost norocoase. Nu este *mereu* așa.

— Numește tu un cuplu cunoscut de tine care să nu fi făcut o căsătorie din iubire, o îndemnă Thomas.

Delilah se încruntă.

— Păi, să vedem... Sunt Lucy și Derek. Cass și Julian. Jane și Garrett. Numără cuplurile pe degete. Verișoara Daphne și Rafe. Alex și Owen. Christian și Sarah. Cade și Danielle. Meg și Hart.

— Toate căsătorii din iubire, corect?

Rânji la ea, iar Delilah se încruntă.

— Trebuie să existe *cineva* care mai întâi s-a căsătorit

și apoi s-a îndrăgostit.

— Aștept.

Își sprijini bărbia în cot.

— De unde știi că *nu* sunt îndrăgostită de ducele de Branville? Întrebă ea, în sfârșit, afectată.

El o privi dintr-o parte.

— Nu poți vorbi serios.

Delilah ridică din umeri.

— Este chipeș, bogat și amuzant. Aș putea să mă îndrăgostesc nebunește de el în clipa în care îl cunosc.

Thomas înlemni.

— Întâi de toate, nu mi se pare deosebit de amuzant. Nu știi cine ți-a zis asta. Și apoi, bănuiesc că există doar o cale să afli dacă te vei îndrăgosti nebunește de el la prima vedere, nu-i așa?

Gândul îi dădu senzația lui Thomas că ar fi fost lovit în burtă, dar rosti cuvintele cu cât de mult sarcasm putu.

— Bănuiesc că ai dreptate, răspunse Delilah, încuviințând fermă din cap.

El își împinse propria cupă goală pe masă. Era iarăși momentul să schimbe subiectul, spre ceva ce trebuia să manevreze cu grijă extremă. Thomas se scărpină pe obraz.

— Bănuiesc că și eu trebuie să mă însor într-o zi.

O privi cu coada ochiului. Ochii ei se măriră cât monedele.

— Tu? Să te însori? Parcă îmi amintesc că, de fiecare dată când ți-am pomenit de vreo candidată potențială de-a lungul anilor, te-ai declarat ferm burlac și ai refuzat chiar și discuția despre asta. Parcă ai zis ceva despre a renunța la tot coniacul din Londra. Sau mă gândesc la altcineva?

Avea dreptate. Bineînțeles că amânase discuțiile despre căsătoria lui de-a lungul anilor. Nu dorise să vorbească despre asta până când Delilah nu era pregătită să se căsătorească. Doar că el își imaginase lucrurile complet altfel. Crezuse că, după un sezon, ea urma să anunțe că era gata să se mărite. Lucy și-ar fi dat imediat seama că Delilah trebuia să se mărite cu Thomas. Ducea ar fi pus la cale un plan elaborat pentru a-i uni, fără să știe

În tot acest timp că el chiar era pregătit și dornic să le facă pe plac. În timpul uneltirilor lui Lucy, Delilah și-ar da seama cât de mult ținea la Thomas și cât de potriviți ar fi fost împreună ca un cuplu căsătorit. El ar fi ales un inel care să strălucească aproape la fel de mult ca ea și ar fi îngenuncheat la momentul potrivit. Asta ar fi fost tot.

Totul avea sens. Doar că nu luase în calcul că Delilah putea alege alt soț înainte să se hotărăască să se mărite.

— Bănuiesc că aș fi putut spune asta, fu el de acord, dându-și pălăria pe spate.

— În toți anii aceștia, de fiecare dată când te-am întrebat când ai de gând să te însori și mi-am oferit serviciile de pețitoare, ai refuzat.

Thomas își încrucișă brațele la piept.

— Doar pentru că n-am fost prea dornic să-mi pun lațul de gât nu înseamnă că nu am de gând să mă însor niciodată.

— Da, bine. Ziua aceea s-ar putea să vină mai repede decât crezi tu, zise Delilah cu un zâmbet viclean pe chipul ei drăguț.

Bănuiala se strecură în gândurile lui.

— La ce te referi?

— Lucy crede că *tu* ai putea fi cea mai bună soluție pentru a-i distrage atenția lui Lady Emmaline de la ducele de Branville.

Thomas își îndreptă spatele.

— Poftim?

Delilah ridică din umeri.

— A scos în evidență faptul că *și tu* ești un duce bogat și chipeș.

El oftă încet și afectat.

— Cum am ajuns să fiu implicat în toată nebunia asta?

— Prin simpatie, desigur. Chicoti. Așa cum toată lumea este implicată în comploturile lui Lucy.

Thomas se întrebă pentru a suta oară dacă trebuia să o implice pe Lucy în propriul complot. Era tentant. Ducesa ar fi fost un aliat puternic. Pe de altă parte, se știa că Lucy nu era deloc subtilă. Era chiar opusul, de fapt. Și-o închipuia

ducându-se direct la Delilah și întrebând-o dacă îi place pe Thomas. Apoi tot planul ar fi distrus. Lucy Hunt avea o lungă istorie în a distruge viețile oamenilor. Era adevărat că lucrurile aveau tendința să se aranjeze la sfârșitul comploturilor ei, dar ultimul lucru pe care și-l dorea Thomas era ca intenția de a o curta pe Delilah să devină un dezastru, chiar și temporar. Era prea important pentru el.

Nu, curtarea lui Delilah trebuia făcută subtil și cu răbdare. Ducea de Claringdon nu avea niciuna dintre aceste calități. Chiar dacă fusese tentat să-i ceară ajutorul lui Lucy, faptul că Delilah spusese că prietena ei voia să se folosească de el pentru a-i distruge atenția lui Lady Emmaline de la Branville îl ajutase să ia hotărârea finală. Când Lucy avea un plan elaborat în minte, nu o puteai opri. Avea să se descurce mult mai bine așteptând și lăsându-le să-și ducă la capăt uneltirile înainte să facă o mișcare. Totul era în regulă. Avea timp. Delilah încă nu-l *cunoscuse* pe Branville.

— Nu sunt convins că ar trebui să obții o cerere în căsătorie de la ducele de Branville, zise Thomas, accentuând lent și cu snobism titlul bărbatului.

Nu era intenția lui să-l dezaprobe fățiș, dar nici nu avea de gând să încurajeze uniunea.

Delilah își dădu o șuviță după ureche.

— De ce nu ești de acord cu el?

Thomas își încrucișă din nou brațele la piept, cu o încruntătură vizibilă.

— N-am zis niciodată că nu sunt de acord cu el.

Un zâmbet aparent neajutorat se ivi pe buzele roz ale lui Delilah, înainte ca ea să și le încrețească solemn.

— Atunci de ce îi rostești numele în modul ăsta sarcastic?

Thomas își încleștă maxilarul și își feri privirea.

— Pentru că ducii sunt snobi prin natura lor. Tu vei fi o snoabă dacă te măriți cu Branville.

Ea râse.

— Mai este nevoie să subliniez că *tu ești* duce?

— Da, dar eu nu sunt unul snob. Aproape deloc, dacă

mă întreb.

— Derek este duce și nici el nu e snob.

— După cum ai mai spus, Derek este duce pentru că a fost erou de război. Nu a fost crescut în lux.

O rafală de vânt aduse o șuviță peste obrazul lui Delilah, iar ea își întoarse capul ca părul să-i zboare în spate.

— Ești ridicol. Ducii nu sunt snobi, iar Branville este un bărbat foarte drăguț. Așa am auzit de la câțiva oameni. Nu sunt o nătăfleață care să se logodească cu o persoană groaznică doar pentru a-și mulțumi mama.

— Mă bucur să aud măcar asta.

Dar îl speria acest lucru. Dacă Delilah apuca să-l cunoască pe ducele de Branville și se îndrăgostea de el? Ce putea face atunci?

Răsucind panglica bonetei, Delilah adăugă pe un ton nonșalant:

— Tot ce trebuie să aflu este dacă ducele de Branville îndeplinește criteriile din lista mea.

Lui Thomas îi căzură brațele de pe piept și se uită îngrozit la ea.

— Ce listă?

Delilah se opri din răsucitul panglicii, îi întâlni privirea și tresări.

— Ideea am luat-o de la sora ta, de fapt. Alex mi-a zis că Owen a îndeplinit fiecare criteriu din lista ei.

Thomas își arcui o sprânceană. Oh, asta era prea de tot! Ridică din sprâncene și se aplecă peste masă, cu bărbia sprijinită în pumn.

— Și ce este pe lista ta?

Ea își plimbă degetul pe masă în jurul săculețului roz. Apoi îi aruncă o privire.

— Acum, că menționezi asta, s-ar putea să te ajute să știi. Te-ai putea face mai plăcut pentru viitoarea ta soție.

El aproape că râse zgomotos.

— Acum chiar *trebuie* să aud. Unde e lista asta?

Delilah îl privi cu precauție. Apoi trase săculețul în poală, îl deschise și scoase o mică bucată de hârtie care

fusesse împăturită de mai multe ori. O desfăcu cu grijă și o întinse pe masă în fața ei.

— Hm... Tuși. Înainte să o citești, trebuie să promiți că nu vei râde.

Thomas clătină lent din cap cu un zâmbet pe chip.

— Nu pot să promit așa ceva.

Delilah arcui o sprânceană la el.

— Bine. Dar să nu fii rău!

El ridică palmele într-un gest de inocență.

— Eu nu sunt niciodată rău. Poate sarcastic, dar nu rău.

Aruncându-i o privire de avertizare, ea ridică bărbia și ajustă hârtia doar pentru citit.

— Lista de calități a viitorului soț al lui Delilah Montebank, anunță ea. Întotdeauna trebuie să dai un titlu listelor.

El înclină capul.

— Bineînțeles.

Ea ridică bărbia și mai sus.

— Numărul unu. Eligibil.

— Evident.

— Numărul doi. Bun.

— Important, fu de acord Thomas.

— Numărul trei. Inteligent.

— Se poate spera.

— Numărul patru. Amuzant.

— Ți-am spus deja că nu-i amuzant.

— Taci din gură! Se opri. Numărul cinci. Sănătos.

Thomas se încruntă.

— Cum naiba vei ști asta cu siguranță?

Delilah ridică dintr-un umăr.

— Bănuiesc că pot să cer un raport de la doctor.

— Asta-i ridicol, știi, nu? Dar continuă, zise el încuviințând din cap.

— Numărul șase. Iertător. Ea se opri din nou și își arcui o sprânceană pe deasupra hârtiei. Trebuie să fie iertător dacă își va petrece restul vieții alături de mine. Eu deseori fac lucruri cum ar fi să sparg boluri scumpe de

cristal.

Thomas se încruntă.

— Fără îndoială, Branville își permite un bol sau două noi.

— Numărul șapte. Chipul ei se coloră într-o nuanță adorabilă de roz. Hm... Chipeș și bun de sărutat.

Thomas făcu mâna pâlnie la ureche.

— Poftim?

Ea miji ochii la el.

— M-ai auzit.

El își feri privirea o clipă pentru a-și reprima impulsul de a râde, apoi afișă o figură solemnă și precaută.

— Chipeș și bun de sărutat?

Ea își încreți nasul.

— Ai promis să nu fii rău.

El tuși.

— Este o listă impresionantă, dar ești sigură că legendarul duce de Branville are toate calitățile astea?

Delilah împături hârtia și o puse la loc în săculeț.

— Nu știu, dar am de gând să aflu.

Thomas ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ai de gând să faci asta?

— Petrecând timp cu el, desigur. Lucy are de gând să mă prezinte lui Branville la balul Pennington de mâine-seară.

Capitolul 7

Thomas își desfăcu lavaliera pentru a doua oară. Nu prea se pricepea să lege lavalieră, dar o făcea mai bine decât Will. Detesta să-și stânjenească prietenul punându-l să-i lege nenorocita de lavalieră de șase ori. De ani întregi făceau așa. Thomas se îmbrăca în mare parte singur, iar Will făcea ce putea în acest timp. Poate că uneori Thomas ieșea în lume purtând cămașa șifonată și lavaliera legată pieziș, dar Thomas nu ar fi rănit niciodată sentimentele

prietenului său criticându-l.

Stătea în fața oglinzii din dormitorul lui și lega lavaliera în timp ce repeta în minte lista calităților viitorului soț al lui Delilah. Își petrecuse mare parte din zi verificând fiecare cerință rostită de ea. Asigurându-se în mod deosebit că e/le întrunea pe toate.

Eligibil? Da. Clar.

Bun? Așa se credea.

Inteligent? Mersese la Eton și măcar începuse studiile la Oxford, nu-i așa?

Amuzant? Asta mai bine hotăra altcineva, dar reușise mereu să o facă să râdă pe Delilah. Era un lucru promițător. Iar Branville *nu* era amuzant. Îl cunoscuse la școală, și bărbatul nu-l făcuse niciodată să râdă.

Sănătos? Era un criteriu despre care Thomas putea să spună cu hotărâre că îl îndeplinea. Mereu fusese în formă. Oh, își rupsesse un os o dată sau de două ori făcând lucruri pe care probabil nu ar fi trebuit să le facă în tinerețe, dar nu avusese niciodată boli cronice sau probleme de sănătate grave.

Iertător? Mai iertător decât îngrozitoarea mamă a lui Delilah, dar asta nu spunea prea multe. Și apoi, el nu era de acord cu faptul că Delilah avea nevoie să fie iertată pentru orice. Un bol de cristal putea fi înlocuit, dar ea era o adevărată comoară. Toate așa-zisele pagube, cum le spunea mama ei, nu ar fi fost niciodată egale cu bucuria pe care ea o aducea în viețile prietenilor ei.

Chipeș? Da, dacă era să dea crezare altora. Cu siguranță, nu avusese niciodată dificultăți în atragerea sexului opus. Dar inima lui aparținuse întotdeauna lui Delilah, deci niciodată nu încercase să atragă alte femei.

Bun de sărutat? Asta rămânea de văzut. Depindea întru totul de persoana cu care împărtășea sărutul. Putea doar să spere că Delilah voia să-l sărute când avea să se ivească ocazia.

Era într-o încurcătură. Știuse mereu că el și Delilah se potriveau perfect. Ea însă părea să-l vadă doar ca pe un prieten. Lucru în regulă, ținând cont de vârstele lor când se

cunoscuseră. Dar acum erau suficient de maturi să se căsătorească, și el o iubea la nebunie. Dar știa două lucruri despre Delilah. Era încăpățânată și nu-i plăcea să-i spună alții ce să facă. Avea deja suficiente indicații de la mama ei.

Lăsă blestemata lavalieră să atârne o clipă și își frecă ochii cu mâinile. Ar fi fost ciudat să fie primul care să-și dezvăluie sentimentele. Thomas se aștepta ca ea să-și dea seama singură. Sperase mereu că, într-o bună zi, avea să se uite la el și să își dea seama că el fusese acolo tot timpul, fiind partenerul perfect pentru ea. Femeia era o așa-zisă pețitoare, pentru numele lui Dumnezeu, una care părea să fie frustrant de obtuză când venea vorba de propria căsătorie!

Ducele de Bransville era un bărbat decent, dar nu ar fi apreciat niciodată felul unic de a fi al lui Delilah. Bransville ar fi fost genul de soț care s-ar fi așteptat ca Delilah să devină ducesa perfectă, și ea nu era perfectă în mod convențional. Departe de a fi așa. Își rupea rochiile, își păta pantofii și aducea acasă tot felul de creaturi ciudate care aveau nevoie să fie îngrijite sau ajutate și făcea alte sute de lucruri scandaloase aproape zilnic. Acestea erau lucrurile pe care Thomas le iubea la ea, aceleași lucruri cu care mama ei nu era deloc de acord. Delilah avea nevoie de un soț care să o accepte exact așa cum era.

Avea nevoie de el.

Trebuia să aibă grijă cum trata situația. Fără declarații sau propuneri fățișe. Nu voia să distrugă prietenia lor, până la urmă, și o propunere nedorită putea face asta. Prefera să trăiască fiindu-i prieten tot restul vieții lui decât să piardă prietenia ei pentru că lucrurile ar fi devenit jenante. Nu putea să piardă prietenia lor. Nu avea să o facă. Ea îi fusese alături în cea mai groaznică zi din viața lui și în toate zilele ce urmaseră.

Fusese acasă în vacanță. Tatăl lui îl chemase în acea seară în biroul lui pentru a-i cere socoteală în privința școlii. Nu fusese diferită de alte certuri pe care le mai avuseseră, dar Thomas nu avea să uite niciodată cuvintele pe care și le spusese în seara aceea.

Thomas crescuse făcând în mare parte opusul a ceea ce îi cerea tatăl său. Fusese mai interesat să învețe cum să se joace în grajduri cu Will, cum să călărească caii în viteză și cum să bea cât mai mult coniac decât să-și asume rolul de marchiz în mod foarte serios. Tatăl său, care se aștepta ca singurul lui fiu să fie perfect, nu apreciasse niciodată modalitățile de distracție ale fiului.

Thomas stătuse în fața biroului tatălui său în noaptea aceea, în vreme ce ducele îl certa. Reușise să strice trăsura cea nouă și scumpă în drumul de la școală spre casă.

— Ești nechibzuit! tunase tatăl său. Ești iresponsabil! Ești egoist!

Thomas se prefăcuse dezinteresat, dar fiecare cuvânt îi făcuse câte o gaură în inimă. Stând drept, își ținuse maxilarul încleștat și privirea ațintită pe peretele din spatele tatălui său.

— Ești inutil, scrâșnise el.

Acea remarcă făcuse să zboare saliva din gura tatălui lui.

— Într-o zi, ar trebui să fii un *duce* nenorocit, dar ție nu-ți pasă decât de jocurile de noroc, de băut și de călărit ca un nebun cu prietenii tăi.

— Și? zisese tăragănat Thomas, încrucișându-și brațele la piept și privind-și insolent tatăl.

Tatăl său clătinase dezgustat din cap.

— Asta-i tot ce ai de zis?

Thomas dorise să spună că era tânăr. Voise să-i spună că avea timp. Voise să-i spună tatălui său că mereu avusese de gând să pună capăt jocurilor de noroc și călăritului ca un nebun după ce absolvise universitatea, după ce mai creștea, după ce se mai distra puțin. Dar nu-l ascultase niciodată. Preferase să-l critice. Mereu alesese să creadă ce era mai rău despre fiul lui, așa că Thomas făcuse tot ce putuse pentru a nu se ridica la așteptările tatălui său. Aproape că devenise un sport pentru el.

— Nu, continuase Thomas. Voiam să-ți spun că poți să te duci dracului!

Făcuse stânga împrejur și ieșise din încăpere.

În noaptea aceea, se dusesese direct într-o sală de jocuri cu niște amici. Era pe jumătate beat și câștigase aproape cinci sute de lire cu înclinația lui către calcularea probabilităților când îl găsisese Owen Monroe. Chipul lui Monroe era uscățiv și palid.

— Trebuie să vii acasă, Thomas. Imediat.

Tonul lui Monroe pătrunsese prin beția lui Thomas. Trebuia să fie ceva serios, dar nu întrebase și parcurseseră în tăcere scurtul drum de la sala de jocuri până la casa din oraș a tatălui său. Săriseră din trăsura lui Monroe, urcaseră în fugă treptele și intraseră în grabă în foaiier. Voci șoptite se auzeau din salon, iar Thomas intrase grăbit.

Al era acolo cu ochii roșii. Mama lui stătea stoică, uitându-se la șemineu. Lavinia nu era acolo. Aflase mai târziu că refuzase să coboare din dormitorul ei.

Dar Delilah se aflase acolo. Era doar o copilă la vremea respectivă. Al îi trimisese un bilet acasă, iar ea venise imediat, în vreme ce Monroe scotocise prin sălile de joc după Thomas. Se părea că intrase prin câteva înainte să-l găsească.

— Tata a murit, Thomas, zisese Al. A făcut un atac și... s-a prăbușit.

Thomas nu voise să creadă. Se aplecase ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Punându-și mâinile pe genunchi, se luptase cu impulsul de a vomita și se obligase să-și înghită durerea adânc în interior. Tatăl lui nu ar fi vrut ca el să-și arate emoțiile.

Din acel moment, jurase să devină bărbatul care voise tatăl lui să devină.

Două ore mai târziu, stătea pe veranda din spate, uitându-se în gol la grajduri. Greutatea noii sale responsabilități tocmai începuse să se facă simțită în creierul ce i se trezea, când ușa din spatele lui se deschisese și Delilah ieșise afară.

Se așezase tăcută pe scară lângă el. Așteptase în tăcere câteva momente, apoi spusese:

— Detest să port negru.

Trăsese de fustele negre. Propriul ei tată murise cu

doar câteva luni înainte.

— Asta deoarece culoarea ta preferată este rozul, răspunsese el absent.

— Da, pentru că rozul este o culoare fericită, zisese ea. Negrul este teribil de nefericit.

Thomas gemuse și își frecase ceafa.

— Bănuiesc că trebuie să încep să port negru.

Ea îl apăsase cu mâna ei mică pe umăr.

— Trebuie să începi să faci multe lucruri. Fără îndoială, la început ți se vor părea copleșitoare, dar am încredere că te vei descurca de minune.

Thomas încuviințase din cap, neputând să vorbească.

— Fiecare zi va fi mai puțin groaznică, continuase ea.

— Nu mă voi mai întoarce la școală. Se gândise deja la asta. Hotărâse deja. Toată lumea se va bizui pe mine. Mama, Al, Lavinia.

Delilah se apropiase și îl sărutase pe obraz, atingerea dulce și moale a buzelor ei fiind un balsam calmant pentru sufletul lui.

— Nu mă pot gândi la o persoană mai potrivită pe care să mă bizui.

*

Delilah nu știuse niciodată cât de mult însemnaseră pentru el cuvintele ei simple în noaptea aceea. Ea credea în el. Mereu crezuse. Și pentru că ea credea în el, îi dăduse și lui încredere. Se schimbase în acea noapte. Pentru totdeauna. Încetase să mai bea. Trecuseră ani întregi până când reușise să savureze o halbă de bere din când în când. Încetase să mai joace. Încetase să mai fie nesăbuit când călărea și nu se întorsese la școală. Rămăsese în Londra și învățase fiecare detaliu despre averea lui, despre pământuri și despre îndatoririle ce îi reveneau ducelui de Huntley.

Cu ajutorul avocatului tatălui său, devenise expert, cu o hotărâre și o încăpățănare pe care nimeni nu le mai văzuse la el. În loc să-și folosească înclinația pentru

calcularea probabilităților pentru a determina șansele la mesele de joc, o folosisese pentru a îmbunătăți proprietatea. Nouă ani mai târziu, proprietatea nu fusese niciodată mai profitabilă. Își folosisese abilitățile de la jocurile de noroc, numerele îi zburaseră prin minte și ajunseseră unde trebuia, pentru a îmbunătăți registrele proprietății.

Iar în tot acest timp, prietena lui Delilah îi fusese alături, încurajându-l în tăcere și ascultându-l de fiecare dată când avea nevoie să vorbească. Îl făcea să râdă. Îl făcea fericit. Și, undeva pe drum, după ce ea crescuse și devenise o tânără femeie minunată și debutase, își dăduse seama că era îndrăgostit nebunește de ea.

Delilah era specială. Thomas știuse asta din clipa în care o cunoscuse. Așteptase în umbră în toți acești ani, știind că la un moment dat ea trebuia să se mărite, moment în care el intenționa să acționeze.

Doar că nu voia să o sperie. Dar gata, acum era momentul. Ușor-ușor, trebuia să o convingă să-l vadă într-o altă lumină, în vreme ce îl descuraja pe Branville să o curteze.

Dar lucrurile trebuiau făcute pe rând. În seara aceea, se ducea la balul Pennington. Să o privească pe Delilah încercând să îl pețască pentru ea însăși pe blestematul duce de Branville.

Prima calitate pe lista lui Delilah era să fie eligibil. Pentru Dumnezeu, el trebuia să-i demonstreze că era o partidă bună! Cu siguranță, avea să fie chinuitor.

Își legă lavaliera pentru a patra oară, cu degetele tremurându-i ușor.

Capitolul 8

Lucy era însoțitoarea lui Delilah la balul Pennington. Aranjamentul nu era ceva nou. Mama lui Delilah îi permisesese demult lui Lucy să devină însoțitoarea fiicei ei. Avea două scopuri. Lady Vanessa era mai puțin frustrată de

defectele fiicei sale și putea să-și vadă de propriile distracții.

Și Delilah era mai mult decât fericită cu aranjamentul. Asta îi permitea să-și exerseze abilitățile de pețitoare, iar acum îi dădea ocazia să obțină o cerere în căsătorie de la Branville fără să-și facă griji, sub ochiul vigilent al mamei.

În seara aceea, purta o rochie de un roz aprins, cu o fundă asortată în jurul taliei și una în păr, cu pantofi roz asortați și cercei cu diamante, pe care mama ei îi împrumutase cu reticență. Contesa îi spusese de multe ori că rozul nu era o culoare potrivită pentru tenul ei, dar Delilah nu se putea abține să nu-l aleagă când i se arătau materialele la croitoreasă, în ciuda clătinatului din cap al mamei, care îi condamna alegerile. Culoarea o înveselise de când era doar fetiță.

Lucy purta o rochie verde smarald superbă, și părul ei brunet era aranjat în vârful capului. Ochii ei pătrunzători fugeau de colo-colo în jurul salonului de bal, absorbind totul. Își deschise evantaiul și vorbi din spatele lui:

— Știu din cea mai bună sursă că Branville va fi aici în seara asta.

— Perfect, răspuse Delilah, încercând în zadar să folosească evantaiul cu același efect. Nu stăpânise niciodată arta de a folosi evantaiul. Și Lady Emmaline va fi aici?

— E o întrebare excelentă, rosti Lucy, cu evantaiul încă fâlfâind în fața buzelor. Și, desigur, prima regulă când pețești este să nu-ți subestimezi niciodată adversarul. Lady Emmaline chiar este pornită să pună mâna pe Branville, deci trebuie să presupunem că va fi aici. Nici nu m-aș aștepta la altceva de la un adversar cu adevărat valoros.

Ochii îi sclipeau.

— De acord. Nu vreau să câștig *prea* ușor, zise Delilah cu câtă încredere putu, dar își simți stomacul agitat.

Era simplu să pețești pentru alți oameni. Era amuzant, o distracție. Dar să o faci pentru tine era cu totul altceva. Nu era convinsă că ducele de Branville o dorea sau că avea să se uite de două ori la ea. Dar simțea că era necesar

măcar să se arate încrezătoare în fața lui Lucy. Până la urmă, prietena ei o ajuta. Nu voia ca Lucy să creadă că irosea timpul.

Thomas veni la ele prin mulțimea de petrecăreți cu pasul lui special, lejer.

— Să câștigi ce?

Delilah se încruntă la el. Cum reușise să le descifreze conversația așa de departe?

Lucy îl privi de sus până jos.

— Dar ce chipeș ești în seara asta!

Delilah îl privi pe Thomas. El arăta mereu bine: înalt, cu umeri lați, ochi albaștri luminoși, păr negru, nas perfect, pomeți înalți și mereu cu zâmbetul pe buze. Era imaginea perfectă a burlacului din înalta societate. Mereu vorbind, zâmbind și râzând, cu un pahar în mână – pe care rareori îl termina –, dar nepermițând nici unei doamne să se apropie prea mult. Și-ar fi dat haina cuiva care avea nevoie, indiferent dacă era sărac sau prinț. Era un om bun, prietenul ei. Un om cu adevărat bun.

Flutură din evantai peste căldura inexplicabilă din obraji. În ultima vreme, se gândise tot mai des la el. De când Lucy anunțase intenția de a-i distrage atenția lui Lady Emmaline oferindu-l pe Thomas ca alternativă, Lucy se gândise *încontinuu* la el. Îi cam distrăgea atenția, de fapt. „Și el este un duce bogat și chipeș”, spusese Lucy. Cumva, în acel moment Delilah își dăduse seama că Lucy avea dreptate. Thomas, chiar dacă îi era cel mai apropiat prieten, era un bărbat chipeș, de succes, bogat.

Încercase să îndepărteze gândul acela. Încercase să nu se gândească la asta, dar se dovedise imposibil. Partea cea mai tulburătoare era însă faptul că își dădea seama că ideea ca Thomas să fie împreună cu Lady Emmaline o făcea să simtă... Oh, nu era complet sigură ce simțea, dar, indiferent ce era acel sentiment, nu-i plăcea. Deloc.

Își luă privirea de la el și își făcu vânt și mai tare cu evantaiul. Ar fi trebuit să fie fericită cu planul lui Lucy. Ar fi trebuit să încurajeze uniunea. Până la urmă, o ajuta să-l câștige pe Branville. Dar se simțise inconfortabil întreaga

săptămână, și de fiecare dată când se gândea la Emmaline Rochester, îi trecea prin minte ideea neînsemnată de a-i pune piedică data viitoare când avea să o vadă. Hotărâse, într-un final, că nu *voia* ca Thomas să-i distragă atenția lui Lady Emmaline. Dar cum putea să-i explice treaba asta ridicolă lui Lucy?

— Chiar ești arătos, Thomas, se auzi spunând.

Dar se ascunse repede după evantai când un val de căldură îi cuprinse din nou chipul. *Mon Dieu!* Chiar *roșea* pentru că îi spusese lui Thomas că era arătos? Îl complimentase de sute de ori înainte. De ce în seara asta era diferit? Clătină din cap. Lucrurile nu funcționau. Trebuia să-și recapete controlul. Imediat.

— Încerc.

Thomas avea un zâmbet de la o ureche la alta în vreme ce-și netezea plastronul cu o mână.

— Iar ți-ai legat singur lavaliera, nu-i așa? întrebă Delilah, clătinând din cap.

El ridică din umeri.

— Contează?

Delilah își reprimă un zâmbet.

— Permite-mi, te rog, să-l trimit pe valetul vărului Rafe pentru a-l învăța pe Will câteva lucruri. Va fi mai bine pentru amândoi.

Thomas se încruntă.

— Will este bine așa cum e.

Delilah clătină din nou din cap. Asta admirase mereu la Thomas. Era excepțional de loial. Și atent. Îi dăduse poziția de valet bunului său prieten Will și nu-i păsa deloc dacă aspectul lui avea de suferit.

— Prea bine, dar să nu te plângi când îți va alege haina greșită pentru apariția la curte.

Thomas ridică din sprâncene.

— Când voi apărea eu la curte?

— Când îți vei alege o soție, desigur. Delilah se întoarse spre Lucy. Nu ți-am spus? În sfârșit, Thomas s-a declarat interesat de găsirea unei soții.

— Nu am făcut așa ceva, declară fără menajamente

Thomas. Doar am recunoscut că va trebui să-mi găsec o soție *la un moment dat*.

— Este o veste excelentă, răspunse Lucy, pentru că avem nevoie de tine să-i distragi atenția lui Lady Emmaline. Și, vorbind de ea, iat-o!

Lucy arată pe furiș cu evantaiul spre intrare, unde apăruseră Lady Emmaline și mama ei.

Lui Delilah i se făcu rău. Acum era acum. Sosise momentul ca Lucy să o prezinte ducelui de Branville și ca Thomas să încerce să-i distragă atenția lui Lady Emmaline. Dar Delilah nu era nerăbdătoare să facă niciunul din aceste lucruri. Privi spre blonda superbă și mormăi pentru ea.

— Este tot ce nu sunt eu.

— Adică? o îndemnă Thomas.

Delilah se încruntă.

— Înaltă, blondă, frumoasă, bine-crescută.

— Poate că nu ești înaltă sau blondă, fu Lucy de acord, dar ești frumoasă și bine-crescută.

Delilah se uită la prietena ei.

— Nu, nu sunt. Sunt cel mult drăguță și clar prost crescută.

— Depinde ce este pentru tine o realizare, zise Thomas pufnind în răs.

— Știi bine la ce mă refer, răspunse Delilah. Nu pot să cânt la pian decât dacă vreau să jignesc, nu pot să brodez și cu siguranță nu pot să cânt.

Ea se cutremură.

— De unde știi că Lady Emmaline poate să facă toate lucrurile alea? întrebă Thomas.

— Uită-te la ea. Delilah arată cu capul în direcția lui Lady Emmaline. Arată ca și cum poate să le facă.

Thomas râse. Cel puțin încă reușea să-și facă prietenul să râdă.

— Nu contează cât de bine-crescută este, interveni Lucy. Amintește-ți ce am spus despre concentrarea pe lucrurile pozitive. Noi avem nevoie doar ca Branville să vadă trăsăturile *ta/e* dezirabile.

— Care sunt?

Scepticismul se citea în privirea lui Delilah.

— Inteligența, umorul, vigoarea naturală, răspunse Lucy.

Delilah își făcu din nou vânt cu evantaiul și reuși să-și lovească nasul, clipind.

— Vigoarea este cm mod drăguț de a spune că sunt zgomotoasă. Și tocmai m-am lovit cu propriul evantai. Sunt opusul femeii grațioase.

— Nu, vigoare nu este un mod drăguț de a spune că ești zgomotoasă, replică Lucy. Și dacă te mai lovești cu evantaiul, nu trebuie să menționezi asta. Pretinde că nu s-a întâmplat nimic.

Bun sfat!

— Și apoi, continuă Lucy, poate că Lady Emmaline este frumoasă, dar nu are curajul tău. Și curajul contează la multe în lumea asta, draga mea.

— Sunt de acord, declară loial Thomas.

Delilah închise evantaiul și-l băgă în săculeț. Mai bine să nu-l aibă decât să-și facă griji că se putea lovi când i se adresa lui Branville.

— Sper să ai dreptate, pentru că doar curajul e în avantajul meu în momentul ăsta.

— Curajul și o zestre mare, răspunse Lucy făcând cu ochiul. Nici asta nu face rău niciodată.

Un lacheu trecu pe lângă ei cu o tavă cu cupe cu șampanie. Lucy luă una, iar Thomas luă două. Îi dădu una lui Delilah.

— Pentru ce-i asta? întrebă ea, clipind.

— Pentru a bea, desigur, răspunse el. Și pentru a-ți calma nervii.

Ea îl privi pieziș.

— Cum îți dai seama că sunt nervoasă?

— Te-am văzut făcând multe lucruri înainte, dar să te lovești peste nas cu evantaiul nu este unul dintre ele.

Delilah scânci și luă o gură mare și întăritoare din cupă.

— Mă voi face de râs, nu-i așa?

— Deloc, răspunse Lucy. Deși ar fi o idee bună să

termini paharul de șampanie înainte să te prezint.

Thomas se întoarse pentru a se uita prin încăpere.

— Unde e Branville?

— Este acolo, arată Lucy din nou cu evantaiul. A fost înconjurat de tinere domnișoare și de mamele lor toată seara. Așteptam să se risipească mulțimea.

— Nu aștepta prea mult. Una dintre tinerele domnișoare și mamele lor s-ar putea să ți-l sufle de sub nas, zise Thomas, rânjind.

Delilah nu se uită la el. Se concentrează, în schimb, pe golirea paharului.

— Taci, îi zise ea în cele din urmă, lipindu-și paharul gol de plastronul lui. Încerc să mă logodesc.

Lucy închise evantaiul și își ridică fustele.

— Mă tem că Thomas are dreptate, draga mea. Am putea merge să te prezint. Mulțimea din jurul lui Branville este puțin probabil să se risipească.

— Stai! zise Delilah, oprindu-se aproape panicată. Capul mi-e gol. Despre ce ar trebui să vorbesc cu el?

— Ce zici de piesa de teatru? se oferă curajos Thomas.

— Oh, da, interveni Lucy cu o sclipire în ochi. Sau hai să-l invităm să participe! Poate să-l joace pe tatăl Hermiei. N-am distribuit încă acest rol. Ce modalitate mai bună să fii în compania lui pentru restul sezonului? Ce idee excelentă, Thomas! Mulțumesc. Să mergem.

Simțind că îi crește un pic curajul datorită minunatului pahar cu șampanie, Delilah își ridică și ea fustele. Privi spre Thomas.

— Urează-mi succes!

*

Thomas clătina din cap în vreme ce o privea pe Delilah urmând-o pe Lucy în mulțime. Ducele de Branville chiar avea un grup mare de femei în jur. Jumătate din ele erau tinere domnișoare care debutaseră recent și cealaltă jumătate era, evident, formată din mamele lor pline de speranță.

Branville specificase clar că în acest sezon căuta o soție. Dacă Thomas ar fi făcut o declarație similară, fără îndoială că și el ar fi fost înconjurat de domnișoare și de mamele lor. De asta era nevoie ca Delilah să-l vadă mai mult decât ca pe un prieten? Se cutremură. Să încurajeze o mulțime de domnișoare puse pe măritat nu era ceva ce l-ar fi bucurat. Spera să nu se ajungă la asta. Se gândi un pic la ideea de a petrece timp cu Lady Emmaline. Până la urmă, dacă făcea asta, Delilah s-ar fi putut uita la el. Dar alungă ideea din trei motive. Unu, nu i se potrivea să flirteze cu o femeie pe care nu avea de gând să o curteze. Doi, dacă îi ocupa timpul lui Lady Emmaline, ea nu era acolo să concureze cu Delilah pentru Branville. Trei, poate cel mai tulburător, Delilah nu păruse decât încântată de ideea ca Thomas să-i distragă atenția rivalei ei cât timp ea se dădea pe lângă Branville, așa că erau slabe șansele să o facă geloasă.

Thomas privi prin salonul de bal aglomerat. Se blestemă că adusesese vorba de piesa de teatru. Acum Lucy avea de gând să-l invite pe Branville să li se alăture. Privirea lui Thomas căzu asupra lui Lady Emmaline. Trebuia să recunoască faptul că arăta ca și cum putea realiza toate lucrurile menționate mai devreme de Delilah. Chiar era înaltă, blondă și frumoasă, dar nu era nicio urmă de zâmbet pe chipul ei, observă el dezamăgit. Pe de altă parte, Delilah avea o dragoste de viață molipsitoare. Când te aflai într-o încăpere cu Delilah, era ca și cum sorbeai o gură de șampanie. Era spumoasă și încântătoare, mereu cu câte un cuvânt bun pentru toată lumea și un surâs pe buze. Lady Emmaline părea... dezaprobată. Lipsită de umor. Fără îndoială, era perfectă pentru Branville.

Thomas dădu paharul cu șampanie pe jumătate gol unui lacheu ce trecea și inspiră adânc. În seara asta trebuia să demonstreze că era eligibil. Putea fi un început. Între timp, avea de gând să facă tot ce putea pentru a-i apropia pe Emmaline și Branville.

Capitolul 9

— Excelență, exclamă Lucy când ea și Delilah își făcură loc în mijlocul cercului social al ducelui de Branville.

Delilah fusese practic nevoită să le dea coate tinerelor domnișoare pentru a se apropia de bărbat. Se blestema pentru a suta oară pentru că îi promisese mamei că avea să obțină o cerere în căsătorie de la *cel mai popular burlac al sezonului*. Dar în momentul ăsta reproșurile ulterioare nu erau utile. Se hotărâse, iar de obicei ea era nu foarte hotărâtă.

Ducele ridică privirea și zâmbi în clipa în care o văzu pe Lucy. Oh, era chipeș, cu părul blond tuns scurt și ochi albaștri luminoși! Asta, pe lângă gropița absolut adorabilă care îi apărea în obraji când zâmbea. Și dinții îi erau perfecți. Un lucru promițător.

— Excelență, răspunse el amabil către Lucy, făcând o plecăciune perfectă.

Prea bine. Pe lângă faptul că era chipeș, era fermecător. Era evident de ce adunase o asemenea mulțime. Desigur, faptul că era un *duce* care își căuta soție nu-i diminua din farmec. Acum, după ce îl văzuse de aproape, Delilah nu înțelegea de ce mulțimea din jurul lui nu era *de două ori* mai mare.

Lucy nu pierdu timpul. O trase cu forță pe Delilah din spatele ei.

— Aș vrea să-ți prezint pe cineva.

Delilah înghiți în sec și încercă să-și liniștească inima, care bătea nebunește când Lucy o împinse către duce.

— Aceasta este Lady Delilah Montebank, fiica defunctului conte de Montford.

— Lady Delilah, zise lin ducele, aplecându-se peste mâna ei.

Ea îi adulmecă părul când făcu asta. Mirosea bine, iar lavaliera lui nu era deloc șifonată. Fără îndoială, avea un

valet perfect instruit. Clătină din cap. Trebuia să se concentreze pentru a-l impresiona, nu să-și facă griji legate de instruirea valetului său.

— *Enchantée*, zise ea, făcând o reverență.

Apoi regretă imediat două lucruri. Unu, își dădu seama că *enchante* era ceva ce *el* ar fi trebuit să-i spună *ei*. Doi, reverența ei fusese mult prea entuziasmată. Se aplecase mai mult decât intenționase, iar rezultatul fu că rămase blocată în poziția de reverență. *Nu* își putea trage piciorul stâng din spate ca să se îndrepte. Iar ca suferința să fie și mai mare, era în pericol de a cădea.

Rămase ghemuită în acea poziție ciudată, cu chipul înfierbântat, până când Lucy privi spre ea. Probabil că ducea își dăduse seama de suferința ei, pentru că se mută nonșalant într-o parte, o prinse de talie și o trase în sus cât de elegant putu, ceea ce nu era deloc elegant. Funcționa însă, iar Delilah reveni în picioare, sperând că Branville nu observase prea mult... ciudățenia.

Nefiind genul care să tacă, zise mult prea tare:

— *J'adore un bal, Excelență. Ne pas vous?*

O umbră de zâmbet trecu peste trăsăturile fine ale ducelui.

— Da, și mie îmi plac petrecerile.

Delilah își răsuci mâna în aer.

— *J'adore les fêtes, les boissons et les écureuils.*

Când era nervoasă, avea tendința să bată câmpii în franceza ei proastă.

Celelalte doamne care îl înconjurau pe duce chicotiră.

Lucy o apucă pe Delilah de cot, ceea ce din fericire fu suficient ca să-i oprească vorbăria în franceză. Ducesa se aplecă și șopti repede:

— Tocmai ai zis că adori petrecerile, băutura și veverițele.

Inima lui Delilah bubui.

— Știu, șopti la rândul ei printre dinți, încercând să-și mențină zâmbetul pe chip de dragul ducelui. Încercam să-l impresionez, dar sunt așa de emoționată, încât îmi vine să vomit. Te rog, spune ceva mai fără sens pentru ca tot ce

am zis eu să pară logic.

Lucy se cufundă în tăcere. Începu prin a tuși.

— Eu și Lady Delilah, împreună cu niște prieteni de-ai noștri, vom interpreta o piesă de teatru caritabilă. Speram să vă alăturați, Excelență.

Branville făcu ochii mari.

— Caritabilă, spuneți?

Lucy încuviință din cap.

— Da, este vorba despre *Visul unei nopți de vară*, iar tot profitul va merge la Societatea Regală pentru Tratatamentul Uman al Animalelor.

— Ah, o cauză apropiată inimii mele, răspunse Branville înclinându-și capul. Iubesc animalele.

— *J'adore aussi les animaux*, continuă Delilah înainte ca Lucy să o ciupească de braț.

Își înăbuși o exclamație de durere.

— Da, răspunse ducele. Ați menționat asta. În special veverițele, nu-i așa?

Celelalte doamne râseră din nou. Chipul lui Delilah se îmbujoră. De ce menționase veverițele? De ce veverițe? Ar fi putut să spună cu ușurință câini sau pisici sau chiar papagali fără să pară prea nebună. Veverițele însă aduceau o dovadă de nebunie de netăgăduit.

Curând, celelalte doamne din grup începură să murmure cât de mult adorau și ele animalele, și Delilah aproape că leșină de ușurare. Nimeni nu menționă veverițele, bineînțeles, dar discuția fu utilă pentru a-l distra pe duce până când Lucy tuși din nou.

— Următoarea noastră repetiție este mâine-seară, acasă la soțul meu, zise ea către duce. Sper să fiți alături de noi. Ora opt?

— Mi-ar face plăcere, zise Branville, înclinând din cap și zâmbind.

Iată din nou gropița aceea ce atrăgea atenția.

Următorul lucru pe care îl conștientiză Delilah fu că se simți copleșită de turma de femei ce sărise pe Lucy în încercarea de a obține intrarea la repetiție. Era clar că toate erau dispuse să facă orice pentru a sta mai mult timp cu

ducele. Lucy petrecu următorul sfert de oră refuzând calmă ofertele de a juca în restul rolurilor feminine din *Visul unei nopți de vară*. O tânără domnișoară merse așa de departe încât își offeri serviciile ca zână de rezervă, ceea ce însemna să învețe toate replicile în cazul în care vreuna dintre zâne nu putea juca dintr-un motiv oarecare.

— Sunteți toate bine-venite să cumpărați bilete la eveniment pentru a-l vedea pe duce jucând în piesă, le informă Lucy cu un zâmbet larg. Mergeți la Lady Rothwell, la Societatea Regală. Ea are toate detaliile. Însă am înțeles că aproape toate biletele s-au vândut, așa că nu pierdeți timpul.

Delilah se temu că mulțimea de femei avea să se întoarcă și să plece în grabă din salonul de bal spre birourile Societății Regale pentru a rupe ușile.

— Ai face bine să o avertizezi pe Lady Rothwell de turma care cu siguranță va veni, șopti ea râzând, chiar după ce Lucy se scuzase și o luase pe Delilah din mulțimea lui Branville.

— Așa voi face, zise Lucy cu un zâmbet și făcând cu ochiul. Îi voi sugera să le ceară tuturor să facă o donație chiar dacă nu pot cumpăra un bilet. Cred că e cea mai bună idee pe care am avut-o în tot sezonul să-l invităm pe Branville să ni se alăture. Thomas este genial. Nu doar că ne ajută ca Branville să petreacă mai mult timp cu tine, dar cu siguranță vom vinde restul biletelor în câteva ore.

Delilah clătină din cap. Lucy se pricepea de minune să profite de o ocazie.

— Bănuiesc că este un mod de a privi lucrurile. Eu n-am putut decât să-mi fac griji din pricina concurenței.

— Prostii, zise Lucy, în vreme ce se întorceau spre mijlocul salonului de bal. Concurența nu a făcut rău nimănui. Sunt convinsă că mă face să interpretez cât pot de bine. Acum spune, cum ți s-a părut ducele?

Delilah își mușcă buza.

— Este așa de chipeș și de fermecător!

Și dacă afirmația lui că adora animalele era adevărată, probabil că era și bun. Asta era de bine.

Îndeplinea deja cel puțin două criterii din lista ei.

— Este, nu-i așa? zise Lucy oftând. Și a fost chiar drăguț din partea lui că a fost de acord să facă parte din piesă.

— A fost, fu de acord Delilah. Sper doar să nu mă creadă o nătăfleață din cauza reverenței mele lipsite de eleganță și a comentariului despre veverițe.

— Prostii! rosti Lucy. Te-ai făcut de neuitat, ceea ce este important într-o astfel mulțime. Și apoi ai menționat veverița în franceză, iar după cum ai spus mereu, totul se aude mai bine în franceză.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise Delilah, dar comentariul despre veveriță s-ar putea să fie *prea* de neuitat. Abia am avut șansa să-i spun altceva.

Lucy plescăi din limbă.

— Ah, ah, ah! Uiți a doua regulă în pețit: să nu stai niciodată mai mult decât trebuie în vizită. Așa îl vei face să vrea mai mult.

Delilah încuviință din cap. Asta suna bine, dar nu era sigură că Branville mai dorea alte reverențe lipsite de eleganță și comentarii stupide despre veverițe, indiferent dacă le zicea în franceză sau în engleză. Lucy era însă mereu încrezătoare, iar Delilah încercă să fie la fel de optimistă.

— Acum, continuă Lucy, luând o cupă cu șampanie de pe tava unui lacheu în trecere și rotindu-se în cerc, voi fi cu ochii pe Branville, ca să văd dacă privește spre tine, în timp ce tu te prefaci că ai uitat de el și te distrezi. Dansează cu cât mai mulți domni eligibili!

Delilah privi în jur. În mod normal, la asemenea evenimente, când era obligată să găsească un partener, căuta un singur bărbat.

— Unde este Thomas? întrebă ea, făcând ochii roată în căutarea prietenului ei.

— Este acolo. Lucy arătă cu bărbia în timp ce ridica paharul cu șampanie la buze. Mă duc să-mi caut soțul. Mă aștept să te văd dansând în câteva minute.

Delilah abia auzi ultimele cuvintele ale lui Lucy în timp

ce ducea sa pleca în căutarea lui Derek. Privirea lui Delilah căzu peste mulțimea în care își dădu seama că se afla Thomas. Sigur, mulțimea lui nu era la fel de mare ca a ducelui de Branville, dar o mulțime de orice mărime era ceva nou pentru Thomas.

Delilah rămase acolo, stupefiată, privindu-l zâmbind și râzând în mijlocul unui grup de doamne. Își înclină capul într-o parte de parcă era un cățel care încerca să înțeleagă ceva ce stăpânul ei încerca să-i spună. Un junghi suspect, neașteptat și nefericit precum *gelozia* îi trecu prin piept. Încercă să o îndepărteze. Avea să găsească alt domn cu care să danseze. Dar putea fi o corvoadă. Oricum, refuza să se lupte cu mulțimea pentru timpul lui Thomas. Și apoi, debutantele care îl înconjurau erau prostuțe. Își pierdeau timpul încercând să flirteze cu el. Îi spusese deja că nu era interesat în a găsi o soție sezonul ăsta. Nu-i așa?

Clătină din cap, forțându-se să se uite în altă direcție și să găsească alt grup de oameni cu care să vorbească. Se simți ușurată când îi zări pe verișoara Daphne și pe soțul ei, Rafe, stând lângă masa cu băuturi. Delilah își ridică fustele și tocmai voia să pornească spre ei, când prietena ei Lady Rebecca Abernathy veni agale spre ea.

— Iată-te, Delilah! zise Rebecca cu un zâmbet larg pe chip. Te-am văzut vorbind cu ducele de Branville acum câteva minute.

Lady Rebecca era drăguță, brunetă, cu ochii de un verde-deschis și o siluetă pentru care majoritatea debutantelor de oraș ar fi dat totul ca să o aibă, dar nu Delilah. Mereu o plăcuse pe Rebecca.

— Da, ducele pare chiar drăguț, zise Delilah privind-o bănuitoare. De ce întreba Rebecca de Branville? *Mon Dieu!* Nu avea nevoie de concurență *în plus*.

— Și chipeș, adăugă Rebecca, legănându-și șoldurile înainte și înapoi.

Delilah miji ochii.

— Nu degeaba este cel mai râvnit burlac al sezonului. Rebecca clipi. Apoi clătină din cap.

— Ducele de Branville nu este cel mai râvnit burlac al

acestui sezon. Delilah se încruntă. Îi plăcea Rebecca, dar femeia era în urmă cu noutățile.

— La ce te referi? Normal că este.

Un zâmbet viclean apăru pe buzele pline ale Rebeccăi.

— Nu, el este al *doilea* cel mai râvnit burlac. *Adevărata* partidă a sezonului este ducele de Huntley.

Încruntarea lui Delilah se adânci.

— Ducele de Hunt... Thomas? Ești nebună? Thomas nu-i eligibil. Adică este, dar... nu caută o soție sezonul ăsta. Știi din cea *mai sigură* sursă.

Dar, chiar când vorbe, avu ciudata senzație că se putea înșela. Sau, mai rău, că în vreme ce Thomas nu-și căuta o soție, după mărimea mulțimii ce creștea în jurul lui, o soție îl putea căuta pe el în acest sezon.

Lady Rebecca își netezi cu mâna elegantul coc negru.

— Chiar și așa, este mai chipeș decât ducele de Branville, mai bogat decât ducele de Branville, iar familia lui este mai veche decât a ducelui de Branville. Asta îl face mai râvnit.

Delilah clipi. Tot ce spusese Lady Rebecca era adevărat, dar vorbeau despre *Thomas*. De ce se întâmpla asta? Cum se răsturnase lumea ei perfect ordonată în acest sezon?

— Speram să mă prezinți, continuă Lady Rebecca cu un zâmbet viclean.

Delilah privi spre locul unde Thomas continua să atragă atenția unui stol de tinere domnișoare superbe. Simți o mică strângere în piept. Ce anume îi plăcea la Lady Rebecca?

— Eu... bănuiesc că pot face asta. Cândva.

Lady Rebecca rămase cu gura căscată când Delilah plecă de lângă ea fără alt cuvânt. Se îndreptă direct spre cercul lui Thomas, își făcu loc prin mica mulțime și se așeză lângă el. Se trezi zâmbind încordată către doamne. Ce i se întâmpla?

Thomas privi spre ea și zâmbi.

— Delilah? Iată-te! Cum a fost dansul tău cu Branville?

Delilah își încreți nasul.

— Eu nu am... dansat cu el.

O duru să recunoască asta.

— Nu? Thomas rânji. Era prea popular, nu-i așa?

Delilah flutură mâna în aer și se uită urât la o tânără care părea să încerce să o împingă pentru a-și recâștiga locul lângă Thomas. Păcat pentru tână domnișoară, fiindcă Delilah se pricepea să-și folosească înțelept coatele.

— Probabil. Se ridică pe vârfuri pentru a se apropia de urechea lui Thomas, ca el să poată auzi peste vacarmul ciripitului enervant al doamnelor. Însă, i-ar plăcea să danseze *acum*.

Thomas înțelese la ce se referea. Înclină capul spre ea, îi oferi brațul și se scuză în fața doamnelor. O serie de oftaturi lungi și murmure nefericite îi urmară în timp ce el o însoțea pe Delilah pe ringul de dans.

Începu un vals, și el făcu o plecăciune în fața ei înainte să înceapă să danseze. Mereu fusese un dansator minunat. Drept urmare, întotdeauna o făcuse să pară o dansatoare mai bună decât era. Când uita un pas și îl călca pe picior, avea un anume fel de a face lucrurile să pară de parcă erau planificate. Mereu o îndemna să revină la pașii corecți, fără să piardă vreo cadență.

— Credeam că vei sta mai mult pe lângă Branville, zise Thomas, în timp ce pășeau împreună în tiparul cunoscut pe care îl exersau de ani întregi.

Delilah înghiți în sec. Simți un iz din parfumul lui Thomas și, dacă nu ar fi știut că nu era adevărat, ar fi jurat că al lui mirosea mai bine decât cel al ducelui de Branville. Făcu un efort să îndepărteze din minte acel gând nechemat și se concentră pe ce spusese Thomas.

— Lucy a zis că nu ar trebui să zăbovesc prea mult cu prezentarea, întâlnește și evită - sau ceva de genul ăsta.

Thomas rânji.

— Ah, deci ești evazivă?

Nu era nicio îndoială. Thomas mirosea bine. *Mon Dieu!*

— Măcar încerc, zise ea forțându-se. Delilah privi spre

locul unde rămăsese Branville să discute cu cei din jur. De data asta, observă ea cu o oarecare ciudă, mulțimea din jurul lui o includea pe minunata Lady Emmaline. Lady Emmaline nu știe însă să fie evazivă. A fost lângă el toată seara.

— Toată seara? Eu am văzut-o ducându-se acolo acum câteva minute.

Delilah arcui o sprânceană.

— Ai urmărit-o pe Lady Emmaline?

Thomas râse și clătină din cap.

— Lucy mi-a cerut să-i distrag atenția.

— Oh, da! Delilah își mușcă buza și se uită în altă parte. Bănuiesc că asta ar trebui să faci, nu să dansezi cu mine.

Rânjetul lui se mări.

— Ar trebui să te abandonez aici, pe ringul de dans?

Delilah se luptă cu impulsul de a scoate limba la el. Privi în schimb peste umărul lui la mulțimea lui Branville.

— Mă întreb dacă îi va cere lui Lady Emmaline să danseze.

— Dacă tu ești cea evazivă, ar trebui să fii în avantaj, după spusele lui Lucy.

Delilah făcu o grimasă.

— Sunt în avantaj sau sunt mioapă?

Thomas înclină capul.

— Ce i-ai spune unei domnișoare căreia încerci să îi aranjezi o căsătorie?

Delilah își strânse buzele.

— I-aș spune să fie evazivă.

— Atunci cu siguranță ar trebui să-ți urmezi propriul sfat.

— Asta fac. Clătină din cap. Dar nu trebuie să-mi placă. Făcu un efort să zâmbească, apoi se gândi la următoarele ei cuvinte înainte de a se hotărî să continue și să le rostească. Voia să-i vadă reacția. Prietena mea Rebecca a întrebat de tine.

El privea prin salonul de bal și păru să nu-i pese prea mult.

— Care Rebecca?
— Lady Rebecca Abernathy.
El se încruntă.

— Ea a întrebat de *mine*?

— Da. Și a zis că ești... Delilah tuși. Nu era complet sigură că ar fi trebuit să spună următorul cuvânt: Eligibil.

Thomas strânse din buze și arcui o sprânceană.

— Tu ce crezi? După părerea ta expertă, *sunt* eligibil?

Ea ridică bărbia.

— Nu fi ridicol! Normal că ești eligibil. Ești un duce neînșurat, nu-i așa?

Ar fi vrut să pară nonșalantă, dar bănuia că păruse bosumflată. *Mon Dieu*, din nou!

— Dar nu la fel de eligibil ca Branville? Întrebă el, unduindu-și sprâncenele la ea.

Delilah îl călcă pe picior. Poate intenționat. El rânji și o împinse cu ușurință înapoi înainte ca ea să răspundă.

— Din contră, după spusele Rebeccăi, ești *mai* eligibil.

— Ah, așa, care vasăzică?

Clipi din genele lui ridicol de lungi și negre.

— Nu fi încrezut! Până la urmă, este o mare diferență între tine și Branville.

Thomas ridică din sprâncene.

— Serios? Care anume? Culoarea părului?

Ea vru să-l calce din nou.

— Nu, răspunse afectată. Branville caută o soție și tu nu.

Vru să adauge „Nu-i așa?”, dar asta arăta că era un pic cam prea interesată.

— Dar ești de acord? *Sunt* mai eligibil decât Branville? insistă el.

Lui Delilah nu-i plăcea conversația asta. Nu-i plăcea deloc. Era incomod să discute despre eligibilitatea lui Thomas cu el însuși. Cum ajunseseră la asta... Oh, sigur! Ea fusese proasta care adusese în discuție ce spusese Lady Rebecca.

— Cine sunt eu să zic ce duce este mai eligibil decât celălalt? răspunse ea, încă încercând să pară nonșalantă.

Valsul se termină, și Thomas făcu din nou o plecăciune, apoi o însoți în afara ringului de dans.

Abia ajunseră pe margine, când Lucy veni plutind spre ei.

— Hai să o întrebăm pe ducesa, continuă Thomas. Tu ce crezi, Lucy? Sunt mai eligibil decât ducele de Branville?

Lucy clipi de parcă fusese surprinsă de întrebare. Apoi miji ochii și se lovi cu degetul peste obraz.

— Da, fără îndoială.

— Lucy! exclamă Delilah, punându-și mâinile în șolduri.

— Ce este? Lucy ridică din umeri. Eu doar sunt onestă. Familia lui Thomas este mai veche, averea lui este mai mare și ca înfățișare sunt comparabili.

— Doar comparabili? întrebă Thomas cu o exclamație de ofensare batjocoritoare.

— Depinde la ce se preferă - genul brunet sau blond, răspunse Lucy ridicând din nou din umeri.

— Ah, deci tu preferi blonzii, zise Thomas către Delilah.

Delilah se încruntă.

— Gândește-te la ce spui. Ești tu! Te știi de când erai copil. Ducele de Branville este...

Thomas bătu din gene spre ea.

— Cum? Un zeu blond?

— Nu. Își încrucișă brațele la piept. Continua să deteste această conversație. Voiam să zic că... el nu mi-e prieten.

Lucy flutură mâna în aer.

— Da, bine. Am venit cu vești. Am avut ocazia să o văd în acțiune pe Lady Emmaline. Lucy se aplecă și își coborî vocea. Este bună. Chiar foarte bună.

Delilah își mușcă buza.

— Mă tem că va trebui să folosim toate trucurile meseriei de pețitoare pentru a realiza isprava asta, continuă Lucy.

— Să îndrăznesc să întreb care sunt trucurile meseriei de pețitoare? zise Thomas.

Lucy își folosi degetele pentru a le număra.

— A fi evazivă, a te preface că nu ești interesată și, cel mai important dintre toate, a folosi un pic concurența.

— Nu sunt sigură că am prea multă concurență, zise Delilah.

— Momentan nu, draga mea, dar vei avea înaintea să termin eu cu tine. Apropo, aceleași metode vom folosi și în cazul Laviniei.

Thomas înclină din cap către Lucy.

— Mă bucur să aud. Cu cât mai repede este măritată Lavinia, cu atât mai bine. Se întoarse spre Delilah: Acum, aș vrea să mă prezinți prietenei tale, Lady Rebecca. Poate că este momentul să-mi găsesc propria pereche sezonul ăsta.

Din nou, mica nicovală se prăbuși în fundul stomacului lui Delilah.

Capitolul 10

— Gata, toată lumea, adunați-vă! Vom începe cu scena în care Nick Bottom se transformă în măgar, strigă Jane Upton către grup la repetiția din seara următoare din biblioteca lui Lucy.

Centrul marii biblioteci fusese transformat într-o pergolă din lemn noaptea, dominat de o scenă de lemn de treizeci de centimetri înălțime, ridicată de Derek și de Christian. Mobila care se aflate înainte în mijlocul încăperii fusese scoasă. Biroul mare fusese împins într-un colț, unde servea drept loc pentru costume. Celălalt colț fusese umplut de Cass cu pânzele ei. Existau actori care își exersau replicile în grupuri de doi sau trei prin încăperea, în vreme ce Jane stătea în picioare în centru, chiar în fața scenei, ridicând vocea pentru a fi auzită.

Se dovedise că Jane era un director de scenă și un regizor formidabil. Nimeni nu îndrăznea să o contrazică, și ea știa replicile de parcă memorase fiecare cuvânt. Delilah bănuia că făcuse asta. Jane îi ținea pe toți la respect în timpul repetițiilor și, mulțumită abilităților ei excelente de organizare și talentului de a regiza, producția prindea

contur.

Piesa era probabil singurul lucru care mergea bine în ultima vreme în ce o privea pe Delilah. Fusese prost dispusă toată ziua după ce își petrecuse noaptea foindu-se, neputând să alunge din minte sentimentul de neliniște provocat de seara precedentă. Mai întâi o enervase mulțimea de femei din jurul lui Thomas. El nu mai avusese o mulțime. De ce apăruse dintr-odată una aseară? Apoi, comentariile Rebeccăi o făcuseră pe Delilah să vrea să o calce pe picior. Era ridicol ca Rebecca să spună că Thomas era cel mai eligibil burlac al sezonului. Toată lumea știa că *Branville* era cel mai eligibil. În sfârșit, după ce anunțase că putea într-adevăr să caute o soție, Thomas plecase în direcția lui Lady Rebecca, lăsând-o pe Delilah fără altă opțiune decât să-l urmeze și să-i prezinte.

Scena ce urmasese fusese ciudată, cu Rebecca aproape leșinată peste Thomas, iar el simțindu-se la fel de bine ca atunci când mânca înghețată la Gunter's. Rebecca chicotise, Thomas se umflase în pene și apoi cei doi plecaseră să danseze, lăsând-o pe Delilah singură cu paharul ei cu șampanie pe jumătate gol și cu o îngruntătură pe chip. Mai rău, fusese obligată să contemple tot restul serii și următoarea zi se întrebă de ce era așa de ofensată de ideea că Thomas era nu doar eligibil, ci părea să se bucure de compania altor femei pentru prima dată de... Ei bine, dintotdeauna. Ca să nu mai menționeze faptul că ar fi trebuit să încerce să-i distragă atenția lui Lady Emmaline de la *Branville* în loc să danseze cu Lady Rebecca.

După multă introspecție, Delilah ajunsese la concluzia că nu era geloasă. Nu, nu era. Analizase sentimentul printr-o sută de metode diferite și hotărâse ferm că gelozia *nu era* emoția pe care o simțea ea. Încă nu știa exact ce sentiment era. Dar nu putea fi gelozie. Ar fi fost ridicol. Era ceva mai degrabă ca... insulta. Da. Asta era. Știa de ani întregi că Thomas era o persoană minunată și un bărbat excelent. De ce îl observau celelalte doamne abia acum? Și apoi, ea fusese răsfățată în toți acești ani, având compania lui doar pentru ea. Cât despre Lady Rebecca, Delilah pur și simplu

nu aprecia când i se spunea că cel mai bun prieten al ei era mai eligibil decât bărbatul pe care pusese ea ochi. Asta era tot. Nimic mai mult.

Delilah se uită afară pe fereastră la grădinile din spatele casei lui Lucy, mușcându-și buza în vreme ce se gândea din nou și din nou. De parcă-l invocase, Thomas veni lângă ea, cu textul în mână. Privi peste umăr înainte să rânjească la ea.

— Nu-l văd pe Branville aici.

Mâna lui Delilah căzu în lateral și ea se întoarse pentru a-l înfrunța.

— A zis că va fi aici. Nu-i încă ora opt.

Thomas își sprijini umărul de perete și se uită la ea.

— Ah, asta e ora grandioasei lui sosiri?

— La ora aia l-a invitat Lucy.

Mon Dieu! De ce nu se putea opri din adulmecarea parfumului lui Thomas? Era o nebunie.

Thomas încuviință din cap.

— Joacă rolul tatălui Hermiei? Bănuiesc că va fi foarte chipeș cu o barbă lungă și albă.

Delilah își strânse buzele.

— Nu fi încrezut. Nu ți se potrivește. Și apoi, cum ai reușit să scapi de toate doamnele alea aseară? Mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea vreodată.

El oftă.

— *A fost* dificil, dar am reușit.

— Ai întâlnit pe cineva de care să-ți placă? Nu se putuse abține să nu-l întrebe. Poate Lady Rebecca?

Se detestă că întrebase asta.

Zâmbetul lui se îndulci un pic.

— Nu-ți face griji, milady, vei fi prima care află dacă întâlnesc pe cineva care să-mi placă. Apropo, am adus-o pe Lavinia cu mine în seara asta, cum m-a instruit Lucy.

Delilah privi în jur.

— Atunci unde e?

Thomas băgă o mână în buzunar.

— Ultima dată când am văzut-o, era în foaier, muștrând unul dintre servitori pentru că o călcase pe tivul

noii ei rochii.

Delilah încuviință din cap.

— Tipic Laviniei.

O clipă mai târziu, femeia intră pe ușile bibliotecii. Purta o rochie superbă din mătase galbenă, care evident era scumpă, și avea părul negru ridicat în vârful capului. Privi în jurul încăperii până când ochii ei albaștri îl văzură pe Thomas, apoi veni spre el.

— Bună seara, Lady Lavinia, zise Delilah când ea se apropie.

De-a lungul anilor, făcuse tot ce putuse să păstreze distanța față de Lavinia, dar se întâlneau la ocazii. Lavinia nu fusese deosebit de amabilă cu Delilah, dar nu era deosebit de amabilă cu nimeni.

— Lady Delilah, intonă Lavinia. Fratele meu mi-a spus că tu și ducesa de Claringdon sponsorizați o piesă.

Spusese pe un ton batjocoritor cuvântul *piesă*, de parcă era un cuvânt blestemat.

— Nu doar o sponsorizăm. Jucăm în ea. Bineînțeles că este în întregime caritabilă. Eu și Lucy sperăm să ni te alături, de fapt, adăugă Delilah, sperând că făcuse ca oferta să pară suficient de atrăgătoare.

O sprânceană arogantă se ridică.

— Să mă alătur? Ați înnebunit? Fiica unui conte într-o piesă? Lavinia se holba la ea îngrozită.

Delilah făcu tot posibilul să-și înăbușe zâmbetul.

— Eu sunt fiica unui conte și o fac, sublinie ea.

— Bănuiesc că gusturile nu se discută. Lavinia ridică bărbia. Era o vreme când drept din naștere *însemna* ceva.

Delilah strânse buzele și privi spre Thomas, care doar se strâmbă și clătină din cap în spatele surorii sale. Discutaseră de multe ori despre răutatea Laviniei. Femeia era absurdă și jignitoare, dar Delilah avea destulă experiență cu femei furioase, care spuneau răutăți, doar locuia cu propria mamă. Și apoi, uitai cel mai important aspect când aveai de-a face cu Lavinia. Trebuia mereu să-i dai de înțeles Laviniei ce avea ea de câștigat.

Delilah se mai uită o dată compătimator la Thomas și

reveni cu atenția spre Lavinia.

— Avem trei duci și o ducesă în spectacolul nostru. Eu cred că vei fi într-o companie excelentă dacă ni te alături. Și sunt câțiva *domni* eligibili în spectacol.

Lavinia privi în jur, măsurând parcă compania.

— Încerc să fac ce pot. Din caritate, desigur. Se întoarse într-un cerc și-și încrucișă brațele la piept. Și văd că sunt câțiva membri de calitate aici. Ce rol ai vrea să joc?

— Ne-am gândit că ai fi o excelentă Hippolyta, răspunse Delilah.

Pe buzele subțiri ale Laviniei se zări cea mai slabă aluzie a unui zâmbet real.

— Hm. Ducesa? Mi se potrivește.

Delilah tocmai voia să deschidă gura și să fie de acord cu Lavinia când Lucy intră în cercul lor.

— Lady Lavinia, iată-te! Este minunat să te vedem.

— Excelență! intonă Lavinia, încuviințând regal din cap către Lucy.

Lucy privi peste umăr și își coborî vocea.

— Thomas ne-a spus că ești în căutarea unui soț sezonul ăsta.

Lavinia ridică o sprânceană neagră.

— Așa v-a zis?

Thomas tuși și își feri privirea.

— Da, continuă Lucy, și trebuie să spun că sunt încântată. Știi că eu mă consider o pețitoare. La fel Lady Delilah.

Privirea mijită a Laviniei se îndreptă spre Delilah.

— Ah, da?

Lucy încuviință din cap.

— Da, de fapt, mi-ar face plăcere să te prezint prietenul meu Lord Stanley. Este chiar acolo.

Chipul Laviniei se luminează cu un interes vădit. Lucy o luă de braț și o conduse spre Lord Stanley.

Thomas se întoarse spre Delilah.

— Chiar sper să se înțeleagă cu el.

— Și eu, răspunse Delilah. Lord Stanley este un om drăguț.

Thomas se strâmbă.

— Nu sunt sigură că *drăguț* este cel mai potrivit pentru Lavinia.

Delilah își netezi mânecile.

— Vom vedea. Lucrurile astea au nevoie de timp.

— Ah, dar curtatul lui Branville are un termen destul de scurt, nu-i așa?

Ea se prefăcu a citi textul.

— Da, pentru că nu am de ales. Acum vrei să exersăm replicile?

El deschise gura să răspundă, când Jane Upton strigă:

— Delilah! Vino, te rog, să-ți iei pasărea. Repetă totul și strică reprezentația.

Delilah se grăbi spre scenă pentru a-l lua pe Miss Adeline de pe stîngia lui din apropiere. Îl aduse înapoi unde stătea Thomas. Papagalul și Thomas schimbă priviri disprețuitoare, apoi Miss Adeline se aplecă și îl ciupi fără menajamente de încheietură.

— Au! Thomas își frecă încheietura. Îți vei căuta pene noi dacă mă mai ciupești, pasăre!

— Mă ciupești din nou, pasăre, ciripi Miss Adeline, bătând din aripile albastre.

Delilah oftă.

— Chiar trebuie să te cerți cu Miss Adeline?

Thomas miji ochii la pasăre.

— Mă cert cu orice mă ciupește de câte ori a făcut-o el. Și, pentru a mia oară, numele lui nu-i Miss Adeline!

Delilah își dădu ochii peste cap.

— Cum este pasărea *mea* și eu i-am dat numele Miss Adeline, trebuie să-ți spun pentru a mia oară că *este*, de fapt, numele lui. Acum vino aici! Vom exersa replicile înainte să ajungă Branville. Cred că după aceea voi fi ocupată.

Thomas o urmă într-un colț, privind atent pasărea, care stătea pe antebrațul lui Delilah și avea îndrăzneala să pară înfumurată.

— Prea bine, dar spune-i grămezii ăleia de pene să tacă din gură!

Delilah se întoarce cu fața spre Thomas și privi scenariul.

— Asta e scena în care Helena îl urmărește pe Demetrius în pădure.

Tuși. Oprește-te, chiar de ar fi să mă omori, dulce Demetrius!

Thomas tuși și el.

— Îți cer de-acum să nu mă mai urmărești astfel.

— Vrei să mă părăsești aici, pe întuneric? N-o face! răspunse Delilah.

— N-o face! strigă Miss Adeline.

Thomas se uită urât la pasăre, dar continuă cu următoarea replică:

— Rămâi și fă ce știi. Plec singur.

Delilah roți ochii și ieși pentru moment din personaj.

— Trebuie să spun că mi se pare dificil să joc dacă nu aș ști că într-un final Demetrius își dă seama unde greșește și se îndrăgostește de Helena. Altfel, este îngrozitor.

— Îngrozitor! țipă Miss Adeline.

— Taci, Miss Adeline! ordonă Delilah.

— Vin eu să-l iau, Delilah, zise Danielle Cavendish de la locul ei din partea cealaltă a încăperii.

— Demetrius nu-și dă seama unde greșește, sublinie Thomas. Este fermecat de nectarul florii.

— Da, totul este destul de ridicol, nu-i așa? *J'adore* asemenea prostioare, zise Delilah râzând.

— *J'adore!* ciripi Miss Adeline.

— Acum vorbește franceză? întrebă Thomas, uitându-se urât la Miss Adeline.

— În mod regretabil, vorbește franceza mai bine decât mine, sublinie sec Delilah.

Thomas râse.

Danielle veni spre ei și luă cu generozitate papagalul de la Delilah.

— Nu-i chiar așa de ridicol.

— La ce te referi? întrebă Delilah.

— Să fii fermecat de nectarul unei flori. Există multe lucruri inexplicabile în lumea asta.

Danielle îi făcu cu ochiul lui Delilah și plecă, luându-l pe Miss Adeline.

Delilah o privi plecând. La ce naiba se referise? Clătină din cap. Danielle era un pic misterioasă. Poate din cauză că era franțuzoaică. Sau pentru că era spion. Delilah o admirase mereu, dar din când în când spunea ceva ce nu înțelegea. De obicei, era în franceză.

Chiar și așa, Delilah voia să termine scena înainte să sosească Branville. Privi din nou scenariul.

— Mi-aș dori ca Demetrius să nu o compare pe Helena cu mâncarea.

Thomas își reprimă un zâmbet.

— Nu cred că asta e următoarea ta replică. Nu putem rescrie cuvintele lui Shakespeare. Mă îndoiesc serios că Jane ar primi prea bine asta.

Delilah expiră.

— Prea bine, mai întâi Tezeu este de acord cu căsătoriile lor, apoi Helena spune: „Eu însă m-am gândit. Și acum îl am pe Demetrius ca o bijuterie ce este a mea și nu e a mea”.

Thomas râse.

— Nu pari convinsă că eu sunt bijuteria ta.

Delilah arcui o sprânceană.

— Bănuiesc că trebuie să par mai convingătoare. Ce urmează?

Lucy, care o lăsase pe Lavinia în compania lui Lord Stanley, veni să li se alăture.

— Helena și Demetrius ar trebui să se sărute.

Delilah clipi.

— Poftim?

Thomas ridică din sprâncene.

— Un sărut, răspuse Lucy de parcă era cel mai normal lucru din lume. Vorbeam cu Jane despre asta mai devreme. A fost de acord că Demetrius și Helena și Lysander și Hermia ar trebui să se sărute după ce își declară ce simt.

Obrajii lui Delilah se încălziră imediat. Refuză în mod ferm să se uite la Thomas.

— Asta nu era în piesa originală.

Lucy își dădu o buclă după ureche.

— Poate că nu, dar li s-a îndeplinit tuturor dorința de a se căsători și de a-și declara iubirea. Un sărut este potrivit, nu-i așa? Și apoi.

Jane spune că s-ar putea să ajute la creșterea prețului biletelor, iar eu sunt de acord.

Delilah se scărpină în bărbie. Era o persoană cât se poate de practică.

— Bănuiesc că tu și Jane aveți dreptate, deși mama se va supăra dacă va afla. Se uită, în sfârșit, la Thomas, care o privea cu o expresie ilizibilă. Tu ce crezi?

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că trebuie să facem ce este necesar pentru acțiunea de caritate.

Lucy se îndepărtă senină, în vreme de Delilah rezistă tentației de a agita. Continua să se uite la scenariu pentru că voia să privească în altă parte în vreme ce în mintea ei se învârtea ideea de a-l săruta pe Thomas. Prietenul ei. Cel mai bun prieten al ei. Nu, nu pe Thomas. Era Demetrius! Ce prostie să uite că totul era doar o piesă de teatru! Își îndreptă spatele și își recăpătă calmul.

— Prea bine, dar să terminăm repede.

Thomas ridică un colț al gurii.

— Eu nu sărut repede.

— Oh, serios? rosti Delilah cu o mână în șold. Cum săruți atunci?

— Va trebui să aștepți să afli, nu-i așa?

Căldura care îi inundase obrajii începu să se întindă spre părți mai intime ale corpului ei.

— Prea bine. Atunci fă ce trebuie făcut.

Închise ochii, își țuguie buzele și așteptă.

Capitolul 11

Thomas inspiră adânc. Privirea lui trecu peste chipul

cunoscut al lui Delilah, peste pielea ei fină, sprâncenele negre, nasul un pic coroiat. Voia ca primul lor sărut să fie special, chiar dacă era un sărut fals.

Își înăbuși pulsul agitat, cuprinzându-i cu grijă umerii slabi cu degetele și inspirându-i mirosul familiar, delicios. Apoi o trase spre el și se aplecă, apropiindu-se tot mai mult și închizând ochii.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, atingerea fiind ușoară. Efemeră. Ea era pe cale să se retragă – o simțea –, dar totul se trezi în el. Înainte să-și dea seama, o trăsese mai aproape, inimă lângă inimă, și îi revendică buzele în întregime. De data asta, ea nu încercă să se retragă. Cu o tresărire de încântare, el îi simți inspirația, un suspin ușor și apoi, când buzele i se deschiseră, el le deschise mai mult cu limba lui.

Mâinile ei se mișcă și ajunseră să se prindă de antebrațele lui pentru a se susține în picioare. Capul i se lăsa pe spate – o invitație ca el să ia mai mult. Și asta făcu. Fără să-i pese de ceilalți membri ai distribuției, el adânci sărutul și se cutremură la sunetul micului suspin ce ieși din gâtul ei. Era așa de dulce, deși atât de vag. Doar pentru urechile lui. Pentru o clipă, știu cu siguranță că o revendicase complet, așa cum ea îl revendicase în toți acești ani.

Apoi își dădu seama că în încăpere era liniște – prea liniște – și făcu un efort să-i dea drumul și să se tragă înapoi. Își prinse la spate mâinile ce tremurau și îi analiză chipul pentru a-i vedea reacția. Doar că Delilah avea ochii închiși, și expresia de visare de pe trăsăturile ei îl îndemna să râdă de bucurie și să o cuprindă din nou în îmbrățișarea lui. La naiba cu cei care priveau!

Lucy revenise. Tuși, iar vraja se rupse. Delilah deschise ochii.

— Delilah, dragă, murmură ducesa, ferindu-și privirea.

— Ce este, Lucy?

Vocea lui Delilah era la fel de visătoare. Bun.

— Ducele de Branville tocmai a sosit, continuă Lucy.

Spre dezamăgirea lui Thomas, Delilah se trezi la viață,

se întoarce și se grăbi spre ușă, fără să se uite măcar o dată la el. Apoi probabil că se gândi mai bine și se opri. Reveni în locul de unde plecase.

— Voi număra până la zece, anunță ea.

— Probabil așa e mai bine, rosti Lucy.

— De ce? Întrebă Thomas, întristat de viteza cu care fugise de lângă el când auzise numele lui Branville.

— Pentru că tocmai mi-am amintit că, dacă alerg ca un ponei, cu greu voi fi îndrăgită de un duce.

Delilah își apăsă palma peste stomac și inspiră adânc de trei ori. Mereu inspira adânc de trei ori când voia să se calmeze.

Thomas se încruntă. Era evident că nevoia de oxigen nu avea nimic de-a face cu sărutul, cum i-ar fi plăcut lui. Totul avea legătură cu Branville.

— Te însoțesc la el, zise Lucy.

— Nu aștepta prea mult, adăugă Thomas. Nu trebuie să-l lași pe *duce* să aștepte.

Delilah încuviință din cap spre Lucy.

— Sunt gata.

Thomas le urmă nonșalant pe cele două femei care se îndreptau spre coridorul din fața bibliotecii, unde era ducele de Branville. Inima lui Thomas încă bătea în piept, în gât și în alte părți trădătoare. Când Lucy sugerase sărutul, el își făcuse griji că a o săruta pe Delilah prea devreme – chiar sub un pretext fals – putea fi o greșeală. Dar până la urmă îi fusese greu să reziste tentației. Sărutul pe care i-l dăduse era mai mult decât ce le cerea scenariul lui Jane Upton, dar odată ce pornise, abia se mai putuse controla.

Făcea un joc periculos și știa asta. Cu o seară în urmă, când Delilah menționase că Lady Rebecca întrebase de el, avusese de gând să nu facă nimic mai mult decât să se umfle un pic în pene. Demonstrase că era eligibil și fusese mulțumit de succesul lui rapid.

Apoi Lucy plecase și îi dăduse cea *mai bună* idee când îi spusese despre trucurile meseriei de pețitoare. Cel mai important: să te folosești un pic de concurență. Folosise trucul lui Delilah împotriva ei. Plecase în căutarea lui Lady

Rebecca, iar Delilah îl urmărise și i-o prezentase. Lady Rebecca era o tânără superbă, cu siguranță interesată de el. Nu avea intenția să o încurajeze în mod fals, dar flirtul nu rănise niciodată pe nimeni. La dracu', înainte ca Monroe să se însoare cu sora lui, flirtase ca un profesionist! Și nu asta se presupunea că fac oamenii tineri, sănătoși și eligibili la balurile aristocrației? Thomas tocmai făcuse asta.

Coridorul din fața bibliotecii lui Lucy era plin. După ce priviseră sărutul dintre Thomas și Delilah, ieșiseră din încăpere pentru a-l întâmpina cu căldură pe Branville.

— Ah, Excelență, zise Branville imediat ce o zări pe Lucy. Nu mi-ați spus când va avea loc reprezentația!

— Pe 21 iulie, Excelență, răspunse Lucy. De ziua de naștere a lui Lady Delilah.

Lucy o împinse pe Delilah un pic mai în față.

— *Mon anniversaire*, repetă Delilah pe un ton înalt și neliniștit.

Thomas își ascunse cu mâna zâmbetul involuntar. Delilah mereu vorbea în franceză când era nervoasă. Ca să nu mai menționeze că pielea i se colora într-o nefericită nuanță de roșu cu pete, alt efect nefericit al nervilor ei. Thomas clătină din cap. În ciuda resentimentului crescând față de interesul ei pentru Branville, dorea să-i alunge disconfortul. Ea nu avea de ce să se jeneze, desigur, dar el ar fi simțit bucurios disconfortul în locul ei.

Branville zâmbi către Delilah, iar o gropiță nenorocită – dintre toate lucrurile – apărură pe obrazul bărbatului. Thomas înjură printre dinți. Pe lângă părul blond, trebuia să concureze și cu o gropiță.

— Ah, Lady Delilah, zise Branville, făcând o plecăciune către ea, mă bucur să vă revăd. Jucați într-o piesă pentru caritate de ziua dumneavoastră?

— Ziua mea de naștere este într-o noapte de vară, răspunse Delilah. Ce mod mai bun de a sărbători?

Branville înclină capul spre ea.

— Un sentiment minunat, milady.

Petele ei roșii se îmbujorară, și Thomas nu se putu abține să nu-și dea ochii peste cap. Cine umbla făcând

plecăciuni și spunând lucruri precum „Un sentiment minunat, milady”? Deși reacția lui Delilah spunea că doamnelor le plăceau genul ăsta de lucruri.

— Arătați-mi calea, răspunse Branville, încuviințând din cap.

Delilah porni la pas de partea cealaltă a lui Branville și reveni cu toții în bibliotecă. Încăperea era aproape goală – înăuntru se aflau doar Jane, care dădea indicații într-o scenă cu Derek și cu Cade.

Lavinia, care se admira într-o oglindă, Danielle Cavendish, care continua să coasă, și Cass, care rămăsese liniștită în colț pictând.

— Pe aici, Excelență. Vă vom arăta aripile de zână.

Lucy îl conduse pe Branville la biroul din partea stângă a încăperii, unde era maldărul de costume.

Thomas scoase mâinile din buzunare și urmă cu reticență micul grup. Branville fusese deja de acord să joace în piesă? Sau Lucy încă încerca să-l convingă? Greșos.

— Ah, da, aripile de zână, zise Branville râzând. Ridică una dintre aripi și o examinează. Bănuiesc că o reprezentație a piesei *Visul unei nopți de vară* trebuie să includă aripi de zână.

— Și un leu, interveni Delilah. Unul fals, desigur. Thomas o văzu cum își mușcă interiorul brațului și se înroșește din nou. Sigur că leul va fi fals. Cum altfel? adăugă ea, înroșindu-se și mai mult. *Que pensez-vous des perroquets*, Excelență?

Thomas tresări. Tocmai îl întrebase pe Branville ce părerea avea despre papagali. Probabil că nu era cea mai bună alegere să aducă în discuție papagalul. Thomas se sprijini cu spatele de cel mai apropiat perete și continuă să privească ciudata interacțiune.

— Papagali?

Branville își încruntă fruntea. Voia să se asigure că auzise bine.

— Da, păsările acelea în culori puternice. Au tendința să vorbească. Sunt prietenoși cu pirații, continuă Delilah.

Thomas își lipi buzele ca să nu chicotească, în vreme

ce Branville miji ochii.

— Pirați?

— Da. Vărul meu Cade este pirat, declară Delilah.

— Nu sunt așa ceva, Delilah! comentă Cade de pe scenă. Iar acum încerc să fiu un spirit al pădurii. Rânji la Branville. Îl joc pe Puck.

Cade reveni cu atenția la scena în care juca, în vreme ce Delilah își lipi o palmă în lateralul gurii și îi șopti lui Branville:

— *Obişnuia* să fie un pirat. Asta m-a inspirat să fac rost de un papagal. Este chiar acolo. Miss Adeline.

Branville se întoarse în direcția arătată de Delilah. Miss Adeline stătea pe stîngia lui la o distanță de câțiva pași. Thomas era convins că papagalul se înfioase în pene.

— Chiar aveți un *papagal*.

În vocea lui Branville se simți surprinderea când îi căzu privirea pe pasărea în cheștiune.

— Această versiune a piesei include un papagal, se grăbi Lucy să adauge.

— Nu cred că îmi amintesc de un papagal. Și am studiat piesa la Cambridge, zise Branville mijind din nou ochii.

Sigur că menționa timpul petrecut la Cambridge. Al naibii lăudăros! Branville se duse spre stîngia lui Miss Adeline. Se opri în fața ei și contemplă pasărea.

— Ai grijă, Branville, zise Thomas din locul unde stătea sprijinit de perete. Papagalul ciupește.

— Nu mereu, replică Delilah, săgetându-l cu privirea pe Thomas.

Branville întinse brațul, iar Miss Adeline sări imediat pe el.

— Chiar îmi plac păsările, zise Branville.

— Chiar îmi plac păsările, repetă Miss Adeline.

Nu era niciun dubiu. Papagalul era un înfumurat.

— Mi se pare o pasăre minunată, continuă Branville. Cum spuneți că îl cheamă?

Delilah se uită vinovată la Thomas, apoi ridică bărbia.

— Ah, Miss Adeline.

— Este minunată, răspunse Branville. Cred că eu și Miss Adeline ne vom împrieteni repede.

Thomas deschise gura pentru a-l corecta pe Excelența Sa în privința sexului păsării, dar Delilah îl opri spunând repede:

— Mulțumesc, Excelență.

Cu Miss Adeline încă pe antebraț, Branville se întoarse spre Lucy.

— Ce rol vreți să joc?

Lucy bătu din palme. Un zâmbet îi apăru pe chip.

— Speram să-l jucați pe tatăl Hermiei.

Branville ridică din sprâncene.

— Tatăl Hermiei? Îngrozitorul bărbat care stă în calea iubirii adevărate?

— Unul și același, răspunse zâmbind Lucy.

Thomas încercă să nu-și dea iarăși ochii peste cap. Cine spunea lucruri precum „Stă în calea iubirii adevărate”? Cine stătea cu adevărat în calea iubirii adevărate? Duci blonzi cu gropițe, care nu apreciau cea mai minunată domnișoară din încăpere.

— Vreți să vedeți ce veți purta? întrebă Delilah.

Obrajii îi erau mai puțin roșii decât fuseseră cu câteva clipe înainte, poate pentru că sacul de pene pe nume Miss Adeline încă nu-l ciupise pe Branville. Thomas spera însă la un atac iminent.

— Da, vă rog, răspunse Branville.

— O iau pe Miss Adeline și mă duc să aduc costumul. Delilah întinse brațul pentru papagal. Se părea că nu voia să riște și să lase pasărea singură cu Branville. Inteligent din partea ei. Mă întorc imediat.

Cu Miss Adeline pe braț, Delilah se grăbi să se consulte cu Danielle și reveni o clipă mai târziu cu o robă atârând pe un braț. Tocmai voia să deschidă gura să vorbească, când Miss Adeline ciripi:

— *J'adore le duc.*

Thomas se înecă într-un hohot de râs, pur și simplu șocat. Se lăsă tăcerea, și chipul lui Delilah luă foc. Era clar ce spusese înainte, fiindcă Miss Adeline repetase.

— Eu...

Delilah se grăbi așa de tare să pună pasărea înapoi pe stîngia ei încât zburară pene în toate direcțiile. Aproape că aruncă papagalul, apoi reveni grăbită cu roba la Branville. Întinse brațul să-i dea roba, când se împiedică de una dintre cutiile cu decorațiuni și zbură direct în brațele lui Branville. Ducele o prinse, dar mîna ei se încurcă în vesta lui. Când se trase înapoi, îi smulse plastronul chiar pe mijloc.

Plastronul se deschise, iar pieptul lui Branville rămase parțial gol în fața celor prezenți. Chipul bieteii Delilah era aproape vînat. Se retrase de lângă Branville și rămase cu gura căscată, de parcă îl împușcase.

— Îmi cer scuze, zise ea, întinzînd roba către el ca să se poată acoperi.

— Asta chiar este o premieră, zise el rîzînd, dar cu obraji roșii.

Lucy interveni:

— Scuzele mele, Excelență. Dacă doriți să vă retrageți în salon, unul dintre servitori vă poate aduce una dintre cămășile lui Derek ca să vă schimbați.

Păși în fața oaspetelui pentru a-l proteja de privirile indiscrete în vreme ce el lipi roba de piept.

— Da, poate că așa ar fi cel mai bine, zise ducele. Mă scuzați, adăugă el către restul grupului, apoi ieși grăbit din încăpere în urma lui Lucy.

*

Delilah se furișă în colț, își lipi spatele de perete și alunecă pe podea. Ce făcuse? Mama ei îi spunea mereu ce neîndemînică era, dar de obicei se rănea pe ea sau obiecte neînsuflețite. Nu se împiedicase niciodată și nu rupsesese jumătate din cămașa unui duce. Și nu orice duce, ci cel pe care încerca cu disperare să-l impresioneze.

Se gîndi în treacăt să se ducă în salon, să-l caute și să-și ceară din nou scuze, dar analiză mai bine ideea. Fără îndoială, l-ar fi jenat și mai mult dacă intra peste el când se

schimba de haine.

Se concentrează, în schimb, pe ce să-i spună când avea să-l vadă din nou. „Vă stă mai bine cu o cămașă întreagă”. Nu, asta doar ar atrage atenția asupra incidentului.

„Ar fi trebuit să rup întreaga cămașă”. Nu. Prea îndrăzneț. Deși după puținul pe care îl zărise, bărbatul avea un fizic frumos. Și nu-i spunea mereu Lucy să fie îndrăzneță?

„Fac pariu că nu vi s-a mai smuls niciodată cămașa”. Prea evident.

Poate că era mai bine dacă se purta ca și cum nu se petrecuse nimic niciodată. Își ceruse scuze, ce altceva mai putea să spună?

O umbră veni deasupra ei, iar când ridică privirea, îl văzu pe Thomas cu chipul impenetrabil. În mod normal, ar fi tachinat-o pentru un asemenea spectacol, dar el se lăsă pe vine și îi ridică bărbia.

— Îți faci reproșuri, nu-i așa?

Thomas părea mereu să știe exact ce gândea ea.

— Da, recunosc eu ea cu o voce joasă, pe care o detesta.

— N-ar trebui, să știi, răspunse el.

— De ce nu ar trebui? mormăi ea.

— Pentru că nu va schimba ce s-a întâmplat.

Își lipi capul de perete și clipi.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Thomas se întoarse și se lăsă jos pentru a se așeza lângă ea, cu spatele lipit de perete.

— Dacă te face să te simți mai bine, pot să-mi smulg și eu cămașa până la jumătate și să mă prefac că este ultima modă.

Delilah zâmbi. Apoi își coborî capul.

— M-am făcut de râs în fața lui Branville.

Thomas o împinse cu umărul.

— Nu, nu te-ai făcut.

— Ba da.

El ridică din umeri.

— Și ce dacă te-ai făcut?

— Poftim? Încerc să-l impresionez.

Thomas își trase genunchii la piept și își puse încheieturile peste ei.

— *E/* ar trebui să încerce să te impresioneze.

Pe buzele lui Delilah apăru un zâmbet timid.

— Spui asta doar pentru că îmi ești prieten.

— O spun pentru că e adevărat. Privește partea pozitivă. Măcar Miss Adeline nu l-a ciupit. Țsta a fost un succes.

Delilah întinse mâna și îl bătu ușor peste mână.

— Ești bun, Thomas.

În pieptul lui Thomas crescuseră un sentiment de satisfacție. Încă un lucru bifat din listă. Bineînțeles că nu spusese lucrurile acestea ca să-i câștige bunăvoința. Chiar vorbise serios, mai ales când spusese că Branville ar fi trebuit să încerce să o impresioneze pe Delilah, nu invers. Dar avea să se bucure de succesele lui, oricât de mici.

Ușa bibliotecii se deschise, și Lucy veni grăbită spre ei. Ducele de Branville nu era cu ea.

— Thomas, zise Lucy, Lady Rebecca este în foaier și întreabă de tine.

Capitolul 12

Când Branville reveni din salon cu o cămașă nouă și întreagă, Delilah era prea ocupată să se uite urât la Lady Rebecca pentru a-i mai acorda vreun pic de atenție.

Rebecca intrase în bibliotecă după ce plecase Branville și o spionase pe Delilah când stătuse pe podea cu Thomas alături de ea. Nu pierdu timpul deloc.

— Lady Delilah, mă bucur să te văd, exageră ea, venind în grabă spre ei. Mulțumesc pentru invitația la repetiție.

Delilah *nu* o invitase la repetiție, ci Rebecca insistase să vină. Dar era prietena ei, iar Delilah își aminti că o plăcea, în ciuda interesului impertinent față de Thomas.

Thomas o ajută pe Delilah să se ridice și apoi se întoarce spre Rebecca.

— Mă bucur să vă revăd, milady.

Făcu o plecăciune.

— Sperasem să fiți aici în seara asta, Excelență.

Zâmbetul Rebeccăi era ridicol de larg. Făcu și ea o reverență perfectă. Una din care nu trebuia să fie salvată, observă Delilah, puțin invidioasă.

— Pun pariu că da, mormăi pentru ea.

— Ce anume? întrebă Rebecca încruntându-se.

— Nimic.

Delilah zâmbi forțat. Îi privi pe amândoi. Încercă să-și imagineze cum o vedea Thomas pe prietena ei. Rebecca era o tânără frumoasă. Manierată. De familie bună. Fără îndoială, era exact genul de tânără cu care Thomas trebuia să se însoare.

Iar Rebecca părea îndrăgostită de Thomas. Pur și simplu, Delilah nu se gândise la asta înainte - Thomas, prietenul ei, cel mai apropiat prieten al ei, să se îndrăgostească și să se căsătorească cu cineva... cu o femeie. Poate că fusese teribil de naivă să nu-și imagineze acest moment. Crezuse cumva că ea și Thomas aveau să fie mereu la fel, vorbind, râzând și tachinându-se. Ea avea să pețască, iar el avea să evite în continuare căsătoria, îmbătrânind împreună. Nu că ar fi plănuit ca lucrurile să decurgă așa. Doar că nu se gândise că se putea întâmpla altfel.

Delilah privi cu ochii mijiți cum Rebecca râdea la glumele lui Thomas și se întinse să-i atingă mâneca. De două ori. Observă și că Rebecca nu bătea câmpii într-o franceză prost pronunțată, nici nu-i smulgea hainele lui Thomas. Așa cum trebuia curtat, se gândi ea cu o tristețe.

Câteva clipe mai târziu, Lucy se îndreaptă spre ei cu un zâmbet de bun venit.

— Lady Rebecca, mă bucur să vă văd.

— Oh, zise Delilah, fericită că trebuia să o prezinte pe Rebecca altcuiva pentru a-i distra atenția de la Thomas. Lady Rebecca Abernathy, ți-o prezint pe ducesa de

Claringdon.

Rebecca și Lucy începură să vorbească de parcă ar fi fost prietene de mulți ani, iar în curând ducele de Branville veni spre ele în noua lui cămașă. Când ajunse la micul grup, Delilah încercă să se strângă ca un ghem într-un colț, de parcă s-ar fi putut ascunde de el.

— Cămașa arată mai bine, zise Lucy. Sper că incidentul nu vă determină să nu mai jucați.

— Deloc, răspunse elegant ducele.

Delilah tot voia să se ascundă.

Branville zâmbi și se întoarse spre Rebecca.

— Nu mă prezentați prietenei dumneavoastră, Excelență? zise el către Lucy.

Ea încuviință din cap.

— Ah, da, mă scuzați. Excelență, ea este Lady Rebecca Abernathy. Lady Rebecca, ducele de Branville.

Rebecca zâmbi, făcu o reverență și fu perfect politicoasă, dar nu-i acordă lui Branville nici măcar jumătate din atenția pe care i-o acordase lui Thomas. Ceea ce, evident, era bine deoarece, cu Lady Emmaline ca rivală, ultimul lucru de care avea nevoie Delilah era și mai multă concurență pentru Branville. Dar, când Rebecca își mută atenția înapoi la Thomas, Delilah se simți și mai enervată.

— Vă veți alătura grupului nostru, Excelență? îl întreabă Lucy pe Branville. Îl veți juca pe tatăl Hermiei?

Ducele înclină din cap.

— Vă mulțumesc pentru invitație. Cred că voi accepta.

De data asta, Lucy bătu din palme. Thomas își dădu ochii peste cap. Iar Rebecca rămase concentrată asupra lui Thomas.

— Excelent! continuă Lucy. Ne întâlnim de trei ori pe săptămână, seara. Ne vedem mâine.

— Sper că este loc în grup pentru încă o persoană, zise Rebecca. Mi-ar plăcea așa de mult să fac parte din acest spectacol de caritate!

Delilah deschise gura pentru a refuza până și gândul, dar Lucy fu mai rapidă.

— Desigur, Lady Rebecca. Găsim noi ceva. Poate

Peaseblossom.

Delilah închise gura. Ce era în capul lui Lucy? Nu putea ieși nimic bun cu Rebecca în piesă.

— Aș fi onorată să mă alătur, zise Lady Rebecca. Mulțumesc, Excelență.

Făcu un pas mai aproape de Thomas și îi zâmbi îmbietor.

— Ah, nu mi-am dat seama că nu erați deja în piesă, Lady Rebecca, zise Branville, căruia îi apăru din nou groșița în obraz. Atunci vom fi amândoi noi în spectacol.

Delilah se încruntă. Cel puțin Branville fusese de acord să li se alăture, în ciuda incidentului cu cămașa. Poate că fusese de acord pentru că erau deja doi duci în spectacol. Poate că fusese de acord deoarece chiar puneă preț pe Societatea Regală a Tratatului Uman al Animalelor. Poate că acceptase doar pentru că Lucy putea să fie neobișnuit de convingătoare când voia.

Indiferent de motivele lui, Delilah oftă ușurată. Branville urma să se întoarcă de trei ori pe săptămână. Avea să îndrepte prostiile făcute până în prezent. Gata cu franceza fără noimă! Gata cu cămășile rupte! Și ar fi făcut bine să nu o aducă pe Miss Adeline. Privi papagalul din partea cealaltă a încăperii și observă că se holba la ea într-un mod ciudat, de parcă îi putea citi gândurile.

— În afară de Peaseblossom, zise Branville, mă întreb dacă mai sunt alte roluri feminine care nu au fost date.

Zâmbetul lui Lucy șovăi un pic.

— De ce întrebați, Excelență?

— Aseară, i-am spus lui Lady Emmaline Rochester despre piesă și și-a exprimat interesul de a se alătura.

Capitolul 13

— Ce zici să faci o pereche din Lord Berwick și prietena mea Rebecca? o întrebă Delilah pe Lucy în după-amiaza următoare la ceai în salonul ducesei.

Delilah *aproape* că trecuse peste rușinea ei din ziua precedentă. Indignarea ei că Lady Emmaline se alăturase producției alungase mare parte din rușine.

Câtă îndrăzneală din partea lui Lady Emmaline să-l întrebe pe Branville dacă se putea alătura grupului! Inteligent și iscusit din partea ei, dar pe Delilah o durea că fusese bătută la propriul ei joc.

Lucy își puse o a patra bucățică de zahăr în ceașca de ceai.

— Berwick. Cel care îl interpretează pe Snout?

— Da, răspunse Delilah. Este eligibil. E conte.

Lucy o privi precaută.

— De ce ești interesată să îi găsești pereche Rebeccăi? Ți-a cerut ea?

— Nu, dar...

— Dar ce? o îndemnă Lucy. Aș zice că suntem destul de ocupate sezonul ăsta.

Delilah o privi pe furiș pe prietena ei.

— Credeam că îți plac provocările.

— Așa este, draga mea, dar ceva îmi spune că ai alt motiv pentru care vrei să îi găsești pereche lui Lady Rebecca.

Delilah tuși și își îndreptă spatele.

— Bine. Cred că a pus ochii pe Thomas, și eu... nu vreau ca ea să fie dezamăgită.

Lucy clătină din cap.

— Nu. Nu Thomas. Nu cu Lady Rebecca.

Delilah expiră. Era ușurată că nu trebuia să explice ori să se gândească prea mult de ce nu-i plăcea perechea.

— Mă bucur că ești de acord.

— Dar, dacă Lady Rebecca a pus ochii pe Thomas, trebuie să ne asigurăm că o apropiem de Berwick.

Delilah zâmbi și încuviință din cap.

— De acord. Dar cum stăm cu Lavinia? Cum s-a înțeles cu Lord Stanley aseară?

Lucy se strâmbă.

— Nu a fost groaznică cu el. Ceea ce pentru Lavinia este ceva. Dar rămâne de văzut dacă Stanley va trece cu

vederea că e o scorpie pentru zestrea pe care i-o dă Thomas.

— Lord Stanley a părut interesat? Întrebă Delilah, studiind aburii ce se ridicau din ceai.

— A întrebat dacă îi poate face o vizită, iar ea a fost de acord. Lucy pufni. Cred că suntem la jumătatea drumului spre altar.

— E promițător, replică Delilah râzând.

— Acum... Lucy se uită serioasă la prietena ei. Cum rămâne cu tine și Branville?

Delilah clătină din cap.

— Ce-i cu noi? Mi se pare puțin descurajator că a invitat-o pe Lady Emmaline să se alăture grupului nostru.

Un zâmbet ca de pisică apăru pe chipul lui Lucy.

— Din cauza asta nu-i putem lăsa să se apropie pe Lady Rebecca și pe Thomas. Încă avem nevoie de Thomas pentru a-i distra atenția lui Lady Emmaline, ca tu să ai mai mult timp cu Branville.

Lui Delilah nu-i plăcea nici acea idee în mod deosebit, dar nu despre asta era vorbă acum și nici nu-i putea explica lui Lucy sentimentele ei, mai ales că prietena ei încerca să o apropie Branville.

— După peripeția mea dezastruoasă de ieri, nu sunt sigură că mai vrea să petreacă timp cu mine.

Lucy arată cu lingurița în direcția lui Delilah.

— Nu-mi spune că renunți!

— Nu, sigur că nu. Mă gândeam doar că am putea să-i dăm timp ca să mai uite ce s-a petrecut. Cum ar fi partea în care i-a fost ruptă jumătate din cămașă.

Zâmbetul reapăru pe chipul lui Lucy.

— Vrei să fii memorabilă pentru un bărbat.

Delilah făcu o grimasă.

— Nu chiar așa de memorabilă.

— Memorabilă este întotdeauna mai bine decât ușor de uitat, rosti Lucy, ridicându-și din nou ceașca de ceai.

Delilah luă o înghițitură din propria ceașcă.

— Nu știi cum ai de gând să-l folosește pe Thomas pentru a o distra pe Lady Emmaline când el nu a arătat

niciun pic de interes în a face asta.

— Da, știi, zise gânditoare Lucy. Este chiar frustrant. Mi-a zis că nu vrea să o ducă de nas.

— Cum să știe că nu o place dacă nu i-a dat nicio șansă? întrebă Delilah, chiar când acel gândul o făcu să simtă un nod în stomac.

— Exact asta i-am spus și eu. Și cred că a funcționat.

— Poftim? Delilah tuși când își dădu seama cât de panicată păruse, încercă din nou, făcând un efort să rămână calmă. La ce te referi?

— Mă refer la faptul că se pare că mai avem un obiectiv pentru sezonul ăsta.

— Ce obiectiv?

— Aseară, după repetiție, Thomas mi-a cerut în mod oficial să-i găsesc o mireasă.

Capitolul 14

Două seri mai târziu, balul Hillard *ar fi trebuit* să fie locul perfect în care Delilah și Lucy să-și pună în aplicare o parte din planurile lor. Toți cei implicați erau acolo. Thomas, Emmaline, Lavinia, Lord Stanley, Rebecca, Berwick și Branville. Dar în clipa în care Thomas o însoți pe sora lui spre ele, lângă masa cu băuturi, Delilah își dădu seama că ceva nu era în regulă. Thomas arăta la fel de chipeș ca de obicei, cu pantaloni colorați din piele, haină neagră, vestă și lavalieră albe. De data asta, ea alesese să poarte o rochie de im verde-deschis. Mama ei insistase asupra materialului, dar ei i se părea că arăta ca o frunză.

— Lavinia are ceva să vă spună amândurora, anunță Thomas.

Lucy, care purta o superbă rochie din mătase roșie, ridică din sprâncene.

— Da?

Lavinia, îmbrăcată într-o minunată rochie de culoarea lavandei, cu diamante la urechi și la gât, își încreți buzele.

— M-am hotărât la un anumit domn.

Lui Lucy i se aprinseră ochii.

— Minunat. Speram să îți placă de Lord Stanley. Este o alegere excelentă și...

— Nu Lord Stanley, declară Lavinia, mijind ochii.

Își deschise evantaiul și îl flutură în fața chipului.

Delilah inspiră. Oh, nu! Asta nu era semn bun.

— Atunci cine? Întrebă ea, simțind cum i se prăbușește stomacul.

— Îmi place Lord Berwick.

Lavinia închise evantaiul și își netezi mânecile lungi una după cealaltă.

Delilah și Lucy schimbă priviri îngrijorate.

— Dar nu crezi că Lord Stanley este mai... potrivit pentru tine? Încercă Lucy.

Delilah știa că voise să spună *de vârsta ta*, dar era evident că se gândise mai bine.

— Lord Stanley este plictisitor, răspunde Lavinia. Aproape o oră mi-a vorbit despre canalizare! Canalizare! Îți poți imagina? Și apoi, este doar viconte. Aș zice că un conte este mai potrivit pentru mine.

— Este adevărat. Lord Berwick e conte, zise Delilah inutil.

Dar se gândea deja cât de dificil era să-l facă pe Lord Berwick să fie interesat de Lavinia, ca să nu mai menționeze faptul că hotărâse deja că Lord Berwick era omul perfect să-i distragă atenția Rebeccăi de la Thomas.

— Știu asta, răspunde Lavinia cu un zâmbet încordat. Aș vrea să dansez cu el în seara asta. Ocupați-vă de acest lucru, vă rog.

Apoi se pierdu în mulțime, lăsându-i singuri pe Delilah, Lucy și Thomas.

— Am încercat să-i spun că nu vă poate da ordine ca unor servitori, zise Thomas umil, lipindu-și palma de frunte.

— Suntem pețitoare. Asta facem, îi răspunde cu un oftat Lucy. Dar a cam îngreunat lucrurile. Nu știu ce simte Berwick pentru Lavinia. S-au cunoscut?

— Da, răspunde Thomas. S-au cunoscut la repetiție

acum două seri și se pare că Laviniei i-a plăcut de el.

— Dar noi l-am ales pe Berwick pentru Rebecca, zise Delilah către Lucy cu o notă de disperare în voce, care nu părea să o poată liniști.

— Rebecca? repetă Thomas. Credeam că mă place pe mine, adăugă el cu un rânjete.

Delilah ridică bărbia.

— Încerc să-ți fac o favoare distrăgându-i atenția.

— Cine a zis că vreau o astfel de favoare? ripostă el, ridicând din sprâncene.

Ea deschise gura să-i răspundă, dar apoi o închise, luându-și ochii de la chipul lui frumos. După conversația de la ceaiul luat cu Lucy, se simțise în mod inexplicabil tulburată de Thomas. După toți acești ani, el se hotărâse în sfârșit să caute o mireasă și alesese exact același sezon ca ea? Lui Delilah i se părea un gest complet egoist. Thomas știa că era ocupată în acest sezon. Lucrul pe care îl putea face era să aștepte sezonul următor ca să-și găsească soția. Ca să nu mai menționeze cât îi rănise sentimentele pentru că îi ceruse ajutorul lui Lucy, nu ei. Nu știa că ea și Lucy erau o echipă? Nu voia ajutorul ei?

Și nu doar că nu-i ceruse ajutorul, dar nici măcar nu-i spusese. O lăsase pe Lucy să-i spună. În ultimele două zile, Delilah se chinase cu propriile sentimente și încă nu hotărâse ce să-i spună lui Thomas sau dacă trebuie să-i spună ceva. Păcat că nu-i stătea în fire să tacă.

Lucy își încrucișă brațele la piept și îi privi pe Delilah și pe Thomas.

— Poate că l-am ales pe Berwick pentru Rebecca, dar uităm unul dintre adevărurile esențiale ale pețitului.

— Care e acela? întrebă Delilah, studiind salonul de bal în căutarea lui Branville.

Lucy își înclină capul.

— Uneori, potrivirile nu sunt pe placul celor pe care dorim să-i apropiem. Iar dacă e așa, asta face ca să devină aproape imposibile.

— Trebuie să-i convingem, răspunse Delilah, încruntându-se.

În trecut, ea și Lucy luaseră parte la niște uniuni complicate, dar situațiile din acest sezon deveneau cu adevărat dificile. Niciunul din planurile lor nu ieșea cum speraseră ele.

— Rareori se întâmplă să-i convingem, sublinie Lucy.

— Da, mult succes cu asta, rosti Thomas, frecându-și nasul.

— Dar a fi o bună pețitoare nu înseamnă să faci perechile să-și dea seama că uneori tu știi mai bine ce le trebuie?

Delilah nu era pregătită să renunțe la perechile pe care și le stabilise în minte.

— Și asta e adevărat, răspunse cu un oftat Lucy.

— Atunci eu refuz să renunț, declară Delilah.

Lucy flutură o mână în aer.

— Tot ce putem face este să continuăm cu planurile făcute și să sperăm că va fi bine.

— Ce planuri? Întrebă Thomas, scărpinându-se pe obraz.

Lucy îl privi de sus în jos.

— Ești sigur că nu vrei să ne ajuți să-i distragem atenția lui Lady Emmaline Rochester de la Branville?

— Da, sunt sigur, răspunse Thomas încuviințând din cap.

— Prea bine, Huntley, zise Lucy. Pe cine ai vrea drept pereche?

Capitolul 15

O oră mai târziu, Thomas o însoți pe Lucy de partea cealaltă a salonului de bal pentru a-l prezenta lui Lady Emmaline Rochester. După ce Lucy îl pusese într-o situație jenantă în fața lui Delilah, fusese obligat să mintă și să spună că habar nu avea cu cine trebuia să facă pereche, și asta nu avusese alt efect decât să o facă pe Lucy să-l convingă să o cunoască pe Lady Emmaline. Cum putea să știe că ea nu era iubirea vieții lui, susținea Lucy, când nici

măcar nu o cunoscuse? Până la urmă, trebuia să fie de acord să explice de ce refuza așa de ferm, iar lui i se păruse că din cele două opțiuni îi era mai ușor să fie de acord să o cunoască pe Lady Emmaline.

Bineînțeles că ultimul lucru pe care îl voia era s-o ajute pe Delilah să fie aproape de Branville, dar Thomas bănuia că îi era dator lui Lucy să o ajute măcar temporar, din moment ce ea făcea tot ce putea să-i găsească o pereche Laviniei.

— Lady Emmaline, zise Lucy, cu un zâmbet larg pe chip imediat ce se apropiară de uluitoarea blondă. L-ați cunoscut pe dragul meu prieten, ducele de Huntley?

Lady Emmaline încuviință din cap, zâmbi și spuse ceea ce se cuvenea, dar Thomas își dădu seama imediat că abia îi acorda atenție. Chiar și așa, o invită respectuos pe Lady Emmaline la dans, râse la glumele neamuzante și plecă de bunăvoie să-i aducă un pahar de limonadă, în vreme ce blonda îi arunca priviri lungi ducelui de Branville.

Lucy avea dreptate. Puteai să pui doi oameni unul în calea celuilalt, dar cu siguranță nu le puteai forța sentimentele. Dacă ar fi fost posibil, el ar fi uitat de căsătoria cu Delilah. Totul ar fi fost mult mai simplu așa. În schimb, continua să se uite în partea cealaltă a încăperii după ea, unde era în preajma lui Branville. Îl enerva. Ce se întâmplase cu planul ei de a fi evazivă? Eliminase complet ideea? El devenise însoțitorul unei femei pe care n-o interesa deloc persoana lui, în vreme ce femeia de care el era îndrăgostit cu disperare se arunca spre alt bărbat. Cum ajunsese în situația asta?

Măcar timpul petrecut cu Lady Rebecca era plăcut. Era interesant să stea de vorbă cu acea tânără domnișoară, iar interesul ei față de el era de preferat celui al lui Lady Emmaline, care doar îi făcea pe plac.

Thomas avea groaznicul sentiment că manevrase întreaga situație în mod greșit. Poate că fusese o greșeală să-i declare lui Lucy că era pregătit de înșurătoare. În parte, sperase că ea avea să înțeleagă aluzia și să-i îndrepte atenția spre Delilah. Dar ducea îl împinsese imediat spre

Lady Emmaline, ceea ce-l făcea să se întrebe cât de serioasă era Lucy cu cererea lui. Îi spusese că voia o pereche pentru a încerca să o facă geloasă pe Delilah. Crezuse că Lucy avea să încerce să-l apropie de Lady Rebecca și sperase că, dacă avea să petreacă mai mult timp cu aceasta, Delilah avea să îl vadă ca pe un potențial pretendent.

Dar nimic nu mersese cum plănuise el. Reușise măcar să-i demonstreze lui Delilah că era eligibil și bun. Mă rog, spera ca ea să fi știut deja că era bun, dar nu strica să-i amintească, mai ales că era în căutarea unui soț și avea o listă de calități pe care le dorea. Spera ca ea să pună singură piesele cap la cap și să-și dea seama că *el* era tot ce căuta ea. Ce urma pe lista ei? Oh, inteligența! *Trebuia* să-l întreaacă pe Branville la asta.

Thomas se întreba dacă era cazul să o mai invite o dată la dans pe Lady Emmaline înainte de a renunța la curtarea ei ezitantă când cineva îl bătu pe umăr.

— Iată-vă, Excelență, zise Lady Rebecca atunci când el se întoarse. Vă căutam.

Thomas îi zâmbi larg.

— Da?

— Da. Speram să mă invitați la dans.

Thomas arcui o sprânceană. Era îndrăzneță. Îi plăcea asta. Era prietenoasă, luminoasă și plăcută. Păcat că nu simțea pentru ea mai mult decât prietenie. Detesta să o refuze, dar nici nu voia să-i dea speranțe false. Dar se hotărî când o zări pe Delilah privindu-i. Dintr-odată, hotărî că i-ar plăcea să danseze cu Lady Rebecca.

Thomas o conduse pe ringul de dans și dansară un cadril, aruncând priviri pe furiș către Delilah, care se uita la ei cu brațele încrucișate la piept. Nu părea deloc mulțumită că fusese lăsată pe margine. Un zâmbet amenința să apară. Putea să spere că ea era geloasă? Exista o singură cale să afle. Imediat ce se termină dansul, o conduse pe Lady Rebecca spre locul unde se afla Delilah.

— Mă bucur să te văd, Rebecca, zise Delilah pe o voce afectată.

— Cum arătam dansând împreună? o întrebă Rebecca pe Delilah, făcându-și vânt cu evantaiul peste chipul îmbujorat și fericit și zâmbind către Thomas.

Delilah păli, iar pentru o clipă păru că avea să se înece, dar își reveni repede.

— Adorabili. Chiar adorabili, reuși ea să spună pe o voce sugrumată, evitând voit privirea lui Thomas.

— Te-am văzut dansând cu ducele de Branville, continuă Rebecca.

— Da, el m-a invitat, de fapt, zise Delilah. Cred că dorește să te invite și pe tine la dans.

Pe chipul drăguț al Rebeccăi se văzu surprinderea când ducele de Branville apăru lângă ea.

— Lady Rebecca, zise Branville. Îmi acordați acest dans?

Rebecca acceptă, și cei doi plecară spre ringul de dans când începu un cotilion. Lăsați singuri, Delilah și Thomas priviră în tăcere cuplul ce dansa. Thomas rezistă impulsului de a se foi ca un copil, dureros de conștient de prezența ei așa de apropiată cum nu mai fusese înainte, de mirosul dulce al parfumului ei.

Într-un final, Thomas își drese vocea.

— Valsul datează din secolul al XVI-lea. S-a înregistrat în 1580, la Augsburg.

Când privi spre ea, Delilah se încruntă.

— Credeam că provine din Viena.

— Nu. Viena i-a schimbat numele, dar dansul este, de fapt, mult mai vechi.

— N-am știut niciodată că ești așa de interesat de istoria dansului, Thomas, zise ea cu o urmă de zâmbet.

El își prinse mâinile la spate.

— Poate că nu am terminat școala, dar îmi place tare mult să citesc.

— Bineînțeles, răspunse ea. Aș zice că ești mai educat decât cei care se consideră învățați.

Thomas încuviință și încercă să nu se îmbujoreze. Delilah știuse mereu că era un punct sensibil faptul că nu-și terminase în mod oficial școala la Oxford.

— Chiar fac un cuplu minunat, nu-i așa? zise Delilah după alt moment de tăcere ciudată, privindu-i pe Lady Rebecca și pe Branville dansând.

— Ai grijă! răspunse Thomas. S-ar putea să ai și mai multă concurență.

— Nu, nu am. Rebecca doar încearcă să te facă gelos. Delilah oftă. Îmi spusese deja că voia să o facă. Știe că eu am pus ochii pe el.

— Ar face bine să se păzească. Lady Emmaline ar putea să-i scoată ochii. Cât a dansat cu mine, numai la Branville a fost atentă. Mă tem că micul plan al lui Lucy de a o ține departe de el nu funcționează.

— Cum ți s-a părut Lady Emmaline? întrebă Delilah, cu privirea încă pe Branville și Rebecca.

— Este chiar minunată pentru o femeie care e clar îndrăgostită de alt bărbat, răspunse sec Thomas.

După cum bănuise că avea să facă, Delilah privi prin salonul de dans și imediat ajunse cu privirea la Lady Emmaline, care se uita cu jind la Branville, care dansa cu Lady Rebecca.

Delilah clătină din cap.

— De ce trebuie să fie totul așa complicat?

Thomas se încruntă.

— La ce te referi?

Ea trase absentă de șnurul săculețului ce-i atârna de încheietură.

— Nimic nu merge cum trebuie. Absolut nimic.

— Cum ar fi?

Delilah gesticulă.

— Lavinia îl vrea pe Berwick. Rebecca te vrea pe tine. Emmaline îl vrea pe Branville și eu, sinceră să fiu, nu știu pe cine vrea Branville.

— Nu-ți face griji, zise Thomas zâmbind, eu n-am renunțat complet la încercările mele cu Lady Emmaline.

Delilah clipi.

— Nu ai renunțat?

El ridică din umeri.

— Nu ești singura căreia îi place o provocare. Cât

despre ceilalți, ce-ți pasă dacă Berwick o curtează pe Lavinia?

Ea flutură o mână prin aer.

— Pur și simplu strică tot planul. Atâta tot.

— Ce plan?

Thomas se încruntă din nou.

— Planul în care Berwick o curtează pe Lady Rebecca.

El clătină confuz din cap.

— Berwick o curtează pe Lady Rebecca?

— Nu, dar noi sperăm ca el să o facă.

— De ce?

— Pentru că... pentru că... Obrajii i se îmbujorară. Oh, este prea complicat să explic!

— Nu că aș vrea să încurc planurile tale cu Lucy, dar mi se pare că, atât timp cât Lady Rebecca nu e interesată de Branville, ce contează pe cine alege?

Între sprâncenele lui Delilah apărură două riduri mici.

— Contează, pentru că este clar că te place, iar tu ar trebui să-i distragi atenția lui Lady Emmaline.

Thomas chicoti.

— Am multe talente, poate reușesc să le distrag pe amândouă.

Delilah puse un pumn în șold.

— Nu mă tachina.

— Cine te tachinează? Poate că îmi place una din ele, răspunse el cu un zâmbet viclean.

— Da, asta e altă chestiune, declară Delilah.

Thomas se întoarse pentru a o privi.

— Ce anume?

— I-ai cerut lui Lucy să-ți găsească o pereche, nu mie.

În vocea ei stinsă el simți suferința. Îl luă pe nepregătite, așa că nu avu un răspuns imediat.

— Lucy mi-a spus că i-ai cerut să-ți găsească pereche sezonul ăsta, repetă Delilah. De ce nu mi-ai cerut mie?

Thomas își umflă obrazii cu aer. Trebuia să manevreze situația cu grijă. Nu se gândise că ar fi putut răni sentimentele lui Delilah dacă nu-i cerea ei ajutorul.

— Am crezut că erai prea ocupată sezonul ăsta

alergând după Branville.

— Nu alerg după Branville, eu... Se schimbă la față. *Mon Dieu!* Alerg după Branville, nu-i așa? El ar trebui să fie cel care mă curtează. În schimb, eu alerg după el ca o proastă îndrăgostită.

Thomas își aplecă ușor capul într-o parte. Încercă să nu i se simtă emoția din voce:

— Și ești îndrăgostită?

— Nu, răspunse tristă Delilah, dar, după toate sfaturile date altora pe tema asta, sunt complet nepregătită pentru propria mea curtare. Este clar că nici măcar nu știu ce să fac.

Thomas zâmbi.

— Ce vrei să știi? Aș putea să te ajut.

Sunetul ce ieși din gâtul lui Delilah fu ca un furnăit nedemn de o doamnă.

— Asta ce a fost?

Zâmbetul lui se mări când îi studie chipul expresiv.

— Nu mă poți ajuta *tu* să fiu curtată.

— De ce nu pot? Sunt bărbat, nu-i așa?

— Pentru că n-ai curtat niciodată pe nimeni, sublinie ea.

— Nu încă. Dar momentul se apropie rapid. Se apropie așa de mult, încât buzele lui aproape lipite de urechea ei spuseră pe un ton conspirativ: Poate că amândoi avem nevoie să exersăm. Spune-mi ce vrei să înveți și putem încerca.

Delilah își frecă fruntea.

— E ridicol, să știi.

El o înghionti în umăr.

— Nu, nu este. De ce n-ar trebui să ne ajutăm? Spune-mi!

Ea inspiră adânc și se gândi o clipă.

— Prea bine. Bănuiesc că o curtare făcută cum trebuie ar include și plimbatul împreună prin grădini la un anumit moment.

— Grădini? Thomas se scărpină în bărbie, încruntându-se. De ce?

Ea își roti ochii.

— Nu fi naiv. Cuplurile se strecoară deseori în grădini la baluri pentru a vorbi. Se întâmplă destul de des, după spusele prietenilor mei. Se numește *rendez-vous*.

Thomas își înăbuși râsul.

— Tu crezi că acele cupluri se strecoară în grădini ca să *vorbească* și îmi spui că *eu* sunt naiv?

Sprâncenele ei se lăsară în jos.

— Nu vorbesc?

— Poate că vorbesc, dar bănuiesc că fac și alte lucruri.

— Cum ar fi?

Ea clipi cu ochii ei mari, căprui și naivi.

Thomas clătină din cap.

— Prietenele tale nu ți-au spus?

Delilah își puse mâinile în șolduri și îl privi bănuitoare.

— Te referi la... își coborî vocea. Sărutat?

El încuviință solemn din cap.

— Exact la asta mă refer.

Ea făcu ochii mari.

— Vrei să-mi spui că tu te-ai furișat în grădini la un bal și te-ai sărutat cu cineva?

— Nu pot să spun că am făcut-o, răspunse Thomas, scărpinându-și ceafa chiar deasupra lavalieriei. Bănuiesc că și eu trebuie să exersez.

Ea miji ochii.

— De ce n-ai făcut-o încă?

— Tu de ce n-ai făcut-o? replică el.

Ea ridică bărbia.

— Am fost ocupată cu aranjatul întâlnirilor pentru prietenele mele în toți acești ani. Nu m-am gândit la una pentru mine până acum.

— Și acum vrei să încerci? o îndemnă el.

— Bănuiesc că trebuie. Refuz să mă fac din nou de răs în fața lui Branville.

Thomas ridică o sprânceană.

— I-ai cerut lui Branville să te scoată în grădini?

— Vezi? Asta doar demonstrează cât de naiv ești. Nu-i

ceri unui domn să te scoată în grădini. Te *întâlnești* în secret cu el acolo.

— Așa funcționează? zise el cu o voce plină de sarcasm.

Delilah încuviință afectată din cap.

— Da, el dă de înțeles că i-ar plăcea să te întâlnească în grădini, și tu te prefaci că te gândești o clipă și apoi ești de acord.

— Și apoi vă întâlniți și vă sărutați? zise Thomas fluturând din gene spre ea.

O tachina chiar dacă inima îi bubuia în piept și poate și în alte zone.

— Mă rog, sunt sigură că nu te săruți imediat. Flutură o mână prin aer. Este normal să fie și un pic de conversație sau un flirt.

— Ah, da, flirtul, răspunse Thomas cu un zâmbet pe care nu-l putu ascunde.

— Eu doar îmi doresc să pot exersa cu cineva care nu mă neliniștește precum pare să o facă ducele de Branville.

Își frânse mâinile înmănușate, privind neliniștită în direcția celui alt duce.

— Prea bine. Thomas oftă ca și cum ideea îl costa enorm. Ne întâlnim în grădini. Te voi săruta. Poate că vom și flirta.

*

Delilah crezu că el glumește. „Thomas trebuie să fi glumit, nu-i așa?” Doar că nu avu ocazia să afle pentru că el adăugă:

— Ne vedem acolo într-un sfert de oră.

Apoi el practic fugi din salonul de bal.

Rămase uitându-se după el, clipind și întrebându-se în ce se băgase. Nu dorise să insinueze că *Thomas* trebuia să fie cel care să o sărute. Ideea era ridicolă, dar acum trebuia să iasă în grădină și să-i spună. Nu voia să-l lase afară, așteptând. Ar fi nepoliticos.

Așa că făcu ceea ce ar fi făcut orice debutantă care

stabilise un *rendez-vous* și așteptă douăzeci de minute, ca să fie sigură, apoi se furișă afară pe ușile franțuzești din capătul celălalt al încăperii și o luă la goană prin lateralul casei.

Grădinile Hillard erau în mod deosebit create pentru un *rendez-vous*. Aveau un labirint din garduri vii, și toată lumea știa că un astfel de labirint era locul perfect pentru o întâlnire.

Delilah își mușcă buza și privi în spate spre casa cu ferestrele luminate. Momentan nu era nimeni afară pe terasa mare de piatră. Se întoarse pentru a privi gardul viu întins. Labirintul era luminat cu mici lumânări albe, lumina fiind reflectată de frunzele de un verde-închis și strălucitoare ale gardurilor vii. Bănuia că Thomas se afla deja în interiorul labirintului. Unde în altă parte ar fi putut să fie?

Făcu primul pas timid pe aleea de pietriș și inspiră, forțându-se să ia o gură adâncă de aer. De ce era neliniștită? Nu avea de ce să fie. La capătul aleii avea să fie Thomas, nu Branville. Își ridică fustele și înaintă în grabă.

El stătea sub o rază de lună, lângă o bancă de piatră aflată în mijlocul labirintului. Lumina blândă îi scotea în evidență părul negru, un pomete și un ochi strălucitor în timp ce își sprijinea lejer un șold de marginea băncii. „Este superb”. Aproape că făcu un pas în spate când își dădu seama. Ce făcea? Nu avea de ce să-l considere pe Thomas, dintre toți oamenii, superb. Era prietenul ei. Cel mai bun prieten al ei. De ani întregi se distrau împreună, făcând comentarii sarcastice despre aristocrație. El îi termina propozițiile. Îi știa gândurile. Îi satisfăcea preferința pentru înghețată de ciocolată la Gunter's și o ajuta când îi aducea câte un câțel sau un pisoi rănit pe care îl găsea pe străzi.

Thomas nu trebuia să fie chipeș. Era Thomas. Doar că *era* chipeș. Trebuia să recunoască asta. Prea bine. Era bărbat, adult, și ea era femeie, adultă. Dar erau tot prieteni, și asta aveau să rămână. Dacă el voia să o ajute să fie mai puțin nervoasă sărutând-o, ea avea să-i accepte oferta. Nu strica faptul că era chipeș, nu-i așa?

Amintirea sărutului din timpul repetiției îi trecu efemer prin minte. Mare parte a timpului reușise să și-l scoată din gând, dar numai prin voința ei încăpățânată. Dar adevărul era că acel sărut o făcuse să se simtă ciudat pe interior. Simțise fluturași în stomac. Își spusese de sute de ori că sărutatul în sine trebuie să fi fost răspunzător de acea reacție. În seara aceasta, avea să afle dacă el voia să o sărute din nou. Și dacă ea avea să se simtă la fel. Sărutatul era doar o distracție foarte plăcută.

— De ce ți-a luat atât? întrebă el, trezind-o din gândurile rușinoase.

Ea își duse mâna la piept și tuși. De ce era nesigură? Nu era niciodată nesigură în preajma lui Thomas.

— Domnișoarele trebuie să aștepte cinci minute în plus înainte să ajungă la întâlnire.

— Înțeleg. Cred că nu mi-ai spus asta.

— Nu prea mi-ai dat ocazia să explic.

— Prea bine. El își prinse mâinile la spate și făcu câțiva pași. Vrei să începem să flirtăm?

— Cu tine?

Ea râse. El se opri pentru a o privi.

— Da, mi s-a spus că face parte din întâlnire. Și vrem să o facem corect, nu-i așa?

— Ești ridicol, să știi.

O spusese într-un mod acuzator, dar ar fi putut să jure că cel puțin un fluturaș i se agita în stomac.

— Nu voi considera asta ca făcând parte din flirt, replică el.

— Thomas, eu...

El făcu doi pași mari și o trase în brațe. Inima ei bătea așa de puternic unde sânul ei îi atinge haina încât era sigură că el putea să i-o audă.

— Cred că ar trebui să încep spunându-ți că ești frumoasă în seara asta, zise el pe o voce guturală.

Chipul lui se schimbase, iar expresia era de-a dreptul... serioasă. Era un bun actor. Avea să fie un Demetrius excelent.

— Mulțumesc, Excelență.

Niciodată nu-i spunea *Excelență*, doar dacă glumea.

Acei ochi buni, serioși – dintr-odată ochii unui străin chipeș – îi cercetau trăsăturile.

— Miroși a... crini.

Parfumul ei era din crini. Thomas nu juca teatru. Chiar îi miroșise parfumul. Cu siguranță, tulburător. Înghiți cu dificultate.

El se aplecă și buzele lui îi atinseră chipul, urechea, tâmpla. Se înfioră. Ce i se întâmpla. „Este Thomas. Este Thomas. Este Thomas”. Nu reușea să-și amintească asta suficient de mult pentru că sentimentele din pieptul ei și... de mai jos erau oricum mai puțin prietenoase. Sau poate că erau prea prietenoase.

Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei, și ei i se tăie respirația. Nu era așa de rău. Nu era nici pe departe la fel de jenant ca...

Apoi gura lui se înclină peste a ei și limba lui alunecă printre buzele ei. Scânteii albe și fierbinți din ceva ce nu semăna deloc cu prietenia îi străbătură corpul.

Se agăță de el, degetele prinzându-i-se de haina bine croită și apoi urcând pentru a se petrece peste gât.

Gura lui era peste a ei precum un foc. O devora și o făcea să se simtă și fierbinte, și rece peste tot. Topindu-se delicios în locuri despre care abia dacă știa că existau.

Rămase nemișcată precum o căprioară, absorbind fiecare nou val de senzații în vreme ce limba lui explora cotloanele gurii ei. Buzele lui o posedau, le modelau pe ale ei, iar când ea îi atinse timid limba, un sunet ciudat se ridică din pieptul lui și sărutul deveni mai apăsător, mai profund. O trase spre corpul lui tare, și ea suspină undeva în adâncul gâtului, lipindu-se de el, dorindu-și mai mult din el, mai mult și mai mult.

Și apoi, pur și simplu se termină. Când Thomas se retrase, ea respira cu dificultate – de fapt, gâfâia. Și era complet uluită. *Mon Dieu!* Ce se petrecuse? Sărutatul se dovedise a fi magnific. Era preferatul ei. Mai bine decât să călărești un cal în viteză. Mai bun decât înghețata la Gunter's.

Măinile lui Thomas zăboviră calde și blânde pe talia ei, iar el își lipi fruntea de a ei de parcă nu se putea abține, inspirând precipitat, la fel ca ea. Ochiul îi erau închiși, genele negre odihnindu-i-se pe obraji – asta o bucura. Pentru că în acel moment putea să-l privească liberă, de parcă era un fel de animal magic. Precum un centaur care ieșise dintre gardurile vie pentru a o săruta pasional.

Ea făcu, în sfârșit, un pas în spate, studiindu-l cu ochi mari.

— Oh, Dumnezeule! Ai mai făcut asta?

Uimirea alunecă spre bănuială.

El clătină lent din cap.

— Nu.

— De... de ce nu?

Abia putea vorbi. Bărbatul îi furase aerul.

— Pentru că mă păstrez, răspunse el cu o expresie serioasă, mai sinceră decât văzuse ea vreodată la el.

Și poate un pic mai vulnerabil.

Ea trase, în sfârșit, suficient aer în plămâni pentru a întreba:

— P-pentru cine?

— Pentru cea de care sunt îndrăgostit nebunește.

Capitolul 16

Trecuse o săptămână întreagă de la întâlnirea ei cu Thomas din grădină, dar Delilah tot nu se putea concentra pe replicile ei. Continua să le uite pe toate. În capul ei era o confuzie totală. Și avea destule lucruri din cauza cărora să fie confuză. Mai întâi, Thomas o sărutase, apoi el era îndrăgostit nebunește de cineva? De cine? Refuzase să spună. Se purtase ca și cum nu se referise la cineva în mod special, dar gândul nu-i dădea pace de când el rostise cuvintele acelea.

El râsese de parcă fusese o glumă. Ea își dorise să creadă că el glumea sau că încă juca teatru, dar ceva îi

spusese că nu făcea niciuna din cele două. Iar asta doar îi complica și mai mult planurile. Ca să nu mai menționeze că se simțea rău din cauza asta. Nu era vorba de Lady Emmaline, nu? Oh, și dacă era ea? Sau, mai rău, dacă era Lady Rebecca, femeia care îi împărtășea sentimentele?

Dar confuzia în ce îl privea pe Thomas nu era singurul lucru care o supăra pe Delilah. Începuse repetiția din seara aceea cu o conversație extrem de neplăcută cu Lavinia. Conversație în care domnișoara îi ceruse lui Delilah să-l oblige pe Lord Berwick să-i acorde atenție. Ducele de Branville abia dacă îi adresase două cuvinte lui Delilah toată seara, încercase să flirteze cu el, sperând că avea să-i ceară să se întâlnească în grădină, dar el nu o făcuse, iar ea nu putea să îi ceară așa ceva. Ar fi fost mult prea îndrăzneț. Și, ca să-i sporească nefericirea, flirtul lui Lady Rebecca cu Thomas începea să-i facă greață. Delilah se gândea să fugă de la repetiție pentru a se ascunde în patul ei. Regreta că se dăduse jos din pat de dimineață.

*

Thomas scrută biblioteca unde actorii își repetau replicile în mici grupuri, împrăștiați pe ici, pe colo. Lavinia îl încolțise pe bietul Lord Berwick. Branville aproape că își urla replicile pe scenă și Jane încerca să-i facă pe toți să se potolească și să se concentreze. Mai aveau puțin peste două săptămâni până la spectacolul de la țară.

Thomas privise mai devreme cum Delilah se dusesese la Branville și încercase să vorbească cu el. Trebuia să recunoască faptul că nu-i mergea bine. Branville abia părea să-i observe prezența.

Își frecă bărbia. Cu o săptămână în urmă, când o sărutase pe Delilah în grădinile Hillard, se așteptase ca ea să-și dea seama cât de mult o iubea doar după acel sărut. Păruse să o surprindă. Expresia de pe chipul ei frumos când el se retrăsese fusese un amestec de surpriză și – îndrăzneală să spere – dorință?

Restul săptămânii, păstrase distanța față de ea. Se

văzuseră la repetiții, dar în afară de replicile recitate împreună, abia vorbise cu ea. Nu avea încredere în el însuși. Întregul lui viitor alături de femeia pe care o iubea putea fi distrus dacă dădea greș.

Încă se blestema pentru că îi spusese că se păstra pentru femeia de care era îndrăgostit nebunește. Fusesse un lucru mult prea riscant. Sperase ca ea să creadă că interpretase un rol. Dar mijise ochii bănuitoare când el insinuase că glumise și își dăduse seama că era sceptică. Acesta era alt motiv pentru care păstrase distanța față de ea. Dacă întreba din nou? Știind cât de hotărâtă era, se aștepta să fie interogat dacă îi oferea ocazia.

Ce sperase să obțină spunându-i? Dacă era să fie onest cu el însuși, trebuia să recunoască faptul că voise să vadă iubirea sclipind în ochii ei și să se îndrăgostească de el, ceea ce, bineînțeles, era ridicol. Ar fi trebuit să-i mărturisească pur și simplu. De ce naiba se dovedea așa de dificil? Aborda greșit întreaga situație. Trebuia să se retragă și să facă un plan mai bun.

Pornise cu ideea pe jumătate pregătită că, dacă îi acorda atenție lui Lady Rebecca, Delilah îl putea vedea ca pe un bărbat și un posibil pretendent. Nu-i spusese Lucy că aceasta era o metodă eficientă de a atrage atenția unei domnișoare? Sărutul fusese cam același lucru, o încercare de a o face pe Delilah să-l vadă diferit. Mai mult decât un prieten. Dar bănuia că doar o dezorientase. Ca să nu mai menționeze că nu avea de gând să continue flirtul cu Lady Rebecca doar ca să o facă pe Delilah geloasă. Nu ar fi fost cavaleresc.

Pentru a-i spori necazurile, Lavinia era într-o stare războinică în ultima vreme. Lord Berwick nu o invitasese la dans la balul Hillard, iar de atunci fusese furioasă. În seara asta, îl urmărea pe bietul om, făcând tot ce putea pentru a-i atrage atenția. În acest moment, erau la câțiva pași în spatele lui Thomas, suficient de aproape ca el să le audă conversația.

— Lord Berwick, zise Lavinia, credeam că repetăm replicile.

— Nu cred că avem replici împreună, milady. Snout și Hippolyta nu-și vorbesc.

Berwick părea nedumerit.

— Poate că nu. Vocea Laviniei avea un iz de enervare. Dar asta nu înseamnă că nu putem să repetăm replicile *în același timp*.

— Bănuiesc că putem.

Berwick trebuie să-și fi dat seama că era ridicolă, dar bietul om era prea cavaler ca să sublinieze asta.

Thomas îi privi cum se îndreaptă spre colț împreună. El și sora lui nu erau așa de diferiți cum voia el să creadă. Se părea că amândoi voiau pe cineva care nu era interesat de ei. Îi demonstrase deja lui Delilah că era eligibil, bun și inteligent. Discursul ridicol despre originile valsului trebuia să conteze, nu? Spera că fusese și bun de sărutat și chipeș. Acum, trebuia să-i demonstreze că era amuzant. Sau măcar să-i amintească. Mereu râseseră împreună. Astăzi părea deosebit de nefericită. Voia să o vadă zâmbind din nou.

Thomas se întoarse și o văzu pe Delilah apropiindu-se. Ea arătă din cap spre direcția în care Lavinia tocmai plecase.

— Știi că m-a amenințat?

Thomas ridică din sprâncene.

— Cine?

— Sora ta.

El închise ochii și clătină din cap.

— Normal că e vorba de ea. Îmi pare rău.

Delilah își încrucișă brațele la piept și îi zâmbi trist.

— Este o femeie care știe ce vrea și are de gând să obțină.

— Este un mod de a privi lucrurile. Eu zic că e o scorpie răsfățată.

Delilah râse.

— Sau așa. Sunt aproape sigură că l-a amenințat și pe Miss Adeline, dar, spre deosebire de mine, Miss Adeline a amenințat-o și el.

Thomas râse.

— Nu sunt sigur pe cine aș paria că ar câștiga lupta

asta.

Delilah își încreți buzele.

— A trebuit să-i spun lui Miss Adeline că nu are voie să-i smulgă părul.

— Pare rezonabil. Privirea lui Thomas hoinări peste trăsăturile ei împlânzite. Apropo, cum te-a amenințat Lavinia?

— Mi-a zis că, dacă nu-l conving pe Lord Berwick, va face să ajungă la Branville zvonuri despre mine.

Thomas roti ochii.

— Dumnezeu! Este îngrozitoare. Ce i-ai răspuns?

Delilah ridică din umeri.

— I-am spus că fac tot ce pot și că trebuie să aibă răbdare, ceea ce, desigur, este complet ipocrit venind din partea mea, pentru că eu nu am deloc răbdare.

— Ai pus o vorbă bună pentru ea la Berwick?

— Nu. Dar am discutat în schimb cu Lord Stanley și i-am spus că nu trebuie să mai discute despre canalizare dacă speră să-i atragă atenția.

Thomas râse din nou.

— I-ai dat și ceva sugestii despre conversații potrivite?

— I-am spus să vorbească despre subiectul preferat al Laviniei.

— Ea însăși?

— Exact, zise Delilah cu un zâmbet poznaș.

Râseră amândoi. Iar Thomas simți cum o parte din tensiunea care îl străbătea se diminuează.

— Cum merge cu Branville? Întrebă apoi, gândindu-se că buclele ușor ciufulite de pe fruntea ei erau deosebit de fermecătoare în seara aceea.

— Cum merge cu femeia de care ești îndrăgostit nebunește? replică Delilah.

Tensiunea reveni. Thomas inspiră adânc. Putea să pretindă în continuare că glumise sau să încerce să folosească în avantajul lui ce spusese deja.

— Nu merge prea bine.

— Nici la mine, murmură ea, mutându-și atenția în

partea unde se afla obiectul afecțiunii ei. Nici la mine.

Capitolul 17

— Cuvântu-l iei înapoi? Cuvântul încă nerostit. Demetrius te iubește cu adevărat. Oh, fericită tu! Ochii tăi sunt precum stelele și limba ta dulce ca aerul. Mai răsunătoare decât ciocârlia în urechea păstorului. Când grâu-i verde, când măceșul înflorește. Boala mă prinde. Oh, de-ar fi așa și cu favorurile, m-aș molipsi de ale tale, mândră Hermia, înainte de-a pleca. Urechea mea...

Era inutil. Delilah abia își putea aminti primele replici. În timp ce-și rostea replicile, nu se putea gândi decât cum putea ea să o joace pe Helena vorbind cu Hermia, când ar fi putut la fel de bine să vorbească ea însăși cu Lady Emmaline Rochester.

Exact cu trei zile în urmă, Delilah fusese anunțată de camerista ei, Amandine – care era prietenă cu alte cameriste franțuzoaice de prin oraș –, că ducele de Branville o vizita în mod regulat pe Lady Emmaline. Această veste neplăcută le azvârlise pe Delilah și pe Lucy într-un vârtej de acțiune. Începuseră să conceapă un plan prin care să câștige atenția și bunăvoința lui Branville.

Drept rezultat, în ultimele trei zile, Delilah se aruncase fără nerușinare asupra lui Branville. Pe durata repetițiilor, insinuase că i-ar fi plăcut foarte mult ca el să-i facă o vizită în ziua următoare. Așteptase acasă nerăbdătoare toată după-amiaza, dar promise doar o vizită obișnuită de la verișoara Daphne. La serata de la familia Morton, Delilah fusese obligată să-i ceară ea lui să danseze, o situație care încă făcea să-i roșească obraji de fiecare dată când se gândea, mai ales când își amintea că în timpul dansului îl călcase pe picioare de cel puțin trei ori. Iar seara trecută, la balul Cranberry, reușise să-l convingă să se plimbe prin grădini cu ea, doar că abia îi acordase atenție, ceea ce avusese drept efect o lovitură în față din pricina

unei crengi ce atârna prea mult. Abia avusese cinci minute singură cu el, ca să nu mai spună că ridicolul incident îi lăsase o julitură mare pe frunte. Opusul femeii atrăgătoare. Putea să spună că, de fapt, planul de a fi curtată de Branville nu doar că nu progresa, ci se deteriora pe zi ce trecea, iar Delilah era cu nervii la pământ. Iar ca eșecul să fie și mai mare, nici nu reușise să obțină un nume de la Thomas în legătură cu cea pe care o plăcea.

Încercă din nou replica:

— M-aș molipsi de ale tale, mândră Hermia, înainte de-a pleca. Urechea mea...

— Urechea mea ar trebui să audă vocea ta, ochiul meu să vadă ochiul tău. Limba mea ar trebui să prindă melodia dulce a limbii tale, zise moale Danielle Cavendish, venind lângă Delilah, în colțul bibliotecii lui Lucy.

Delilah încercă să-i zâmbească.

— Mulțumesc, verișoară Danielle.

Danielle înclină capul către ea și îi zâmbi la rândul ei.

— Cum ești, Helena?

Delilah deschise gura să spună că era chiar bine, dar o închise repede.

— De fapt, destul de nefericită, recunosc eu ea, oftând profund.

În ochii albaștri și luminoși ai lui Danielle se citi compasiunea.

— De ce?

Delilah se sprijini de perete și strânse scenariul la piept.

— Știi că am încercat să-l impresionez pe ducele de Branville.

Danielle încuviință din cap.

— Mi-am dat și eu seama.

Delilah arătă spre julitura din frunte cu un deget.

— Ei bine, mă tem că l-am impresionat, dar în sensul rău.

Verișoara ei se strâmbă.

— Dacă te referi la incidentul cu cămașa, n-are cum să-ți poarte pică.

— Cămașa, franceza înspăimântătoare, papagalul, apoi asta. Arată spre rană. Nu văd cum n-ar putea să-mi poarte pică.

Delilah oftă și strânse mai puternic scenariul.

Danielle își încrucișă brațele la piept.

— Dacă o face, este un prost mai mare decât Nick Bottom, termină ea încuviințând din cap.

Delilah încercă să zâmbească, dar nu reuși. Își privi pantofii peste scenariu. Bineînțeles că erau deja zgâriați. Biata Amandine petrecuse ore întregi curățându-i.

— Nu știu ce să fac. Eșuez lamentabil la singurul lucru la care se presupune că mă pricep.

— Care e acela? Întrebă Danielle cu ochii ei blânzi reflectând compasiune.

Delilah târșâi un pantof pe podea.

— Pețitul.

— Cred că este dificil să te ocupi de propria pețire.

— Ar trebui să fie simplu. Am multă experiență.

Delilah înălță capul și îl lipi de perete, uitându-se la tavan de parcă suprafața mare de ipsos ar fi putut avea răspunsurile pe care le căuta ea.

— Ești mult prea dură cu tine însăși.

Danielle îi puse o mână pe umăr pentru a o alina.

— Bănuiesc că da. Delilah ridică din umeri. Dacă ar exista o cale de a ușura lucrurile...

Privind peste umăr, Danielle coborî vocea:

— Dacă ți-aș spune că există?

— Există ce? Întrebă Delilah, clipind.

— O cale de a ușura lucrurile. Sau măcar de a le face mai ușoare.

În ochii lui Danielle sclipi aventura. Delilah cunoștea aventura când o vedea. Pulsul i se înteți.

Analiză chipul franțuzoaicei.

— La ce te referi?

Danielle se apropie mai mult și șopti:

— Știi că eu sunt o cunoscătoare a parfumurilor.

Delilah încuviință din cap. Danielle era jumătate franțuzoaică și avea cel mai bun parfum de lavandă.

Ajutase chiar câteva prietene să cumpere parfumuri care să li se potrivească. Dar Delilah nu reușea să înțeleagă ce legătură avea asta cu peșitul.

— Am cunoscut o femeie pe Sweetings Alley care vinde... parfumuri speciale, continuă Danielle.

Delilah se încruntă.

— Nu sunt sigură că înțeleg. Este vorba despre un parfum care îi va atrage atenția lui Branville?

Danielle privi din nou în jur. Erau singure, dar era evident că franțuzoaica nu voia să fie auzită.

— Dacă îți spun, trebuie să promiți că vei păstra secretul. Ar putea să sune nebunește.

O emoție ciudată se ivi în pieptul lui Delilah. Părea a fi speranță.

— Sunt maestră în păstrarea secretelor și sunt pe jumătate nebună, sau așa-mi spune mama, ceea ce înseamnă că nu sunt în poziția de a judeca nebunia altora.

Danielle zâmbi.

— Prea bine. Femeia care face parfumul este o țigancă pe nume Madame Rosa. Se presupune că parfumul face ca persoana peste care este aruncat să se îndrăgostească de cea care îl stropește.

Delilah miji ochii.

— Verișoară Danielle, știi că asta seamănă foarte mult cu ce face Oberon în piesa noastră?

Danielle zâmbi și încuviință din cap.

— Ți-am spus că pare nebunie.

Chiar părea nebunie. Completă. Dar asta nu o împiedică pe Delilah să se simtă entuziasmată. Pentru că, în afară că părea o nebunie completă, părea... perfectă.

— De unde știi că funcționează?

Danielle clătină din cap.

— Nu știu dacă funcționează. Nu am cumpărat. Madame Rosa mi-a spus despre parfum când i-am vizitat magazinul anul trecut. Dar nu poate face rău dacă încerci, nu-i așa?

Delilah rămase cu gura căscată. Începeau să-i treacă prin minte implicațiile acestei vești.

— Ai știut despre o poțiune de iubire și nu ne-ai spus mie și lui Lucy, cele mai bune pețitoare din oraș?

Danielle râse.

— Sincer, am crezut că veți râde de asta.

Delilah clătină din cap.

— Poate că Lucy ar râde, dar eu nu. Eu sunt complet disperată. Și când ești disperat, nebunia începe să pară rațională.

Danielle o privi precaută.

— Nu-i poți spune lui Lucy. Nu poți spune nimănui. Ai promis!

Delilah încuviință din cap și își încrucișă degetele peste inimă.

— Va fi dificil, să fii sigură. Dar am promis și mă voi ține de cuvânt. Secretul tău este în siguranță, dar *trebuie* să mă duci să o văd pe Madame Rosa.

Capitolul 18

Delilah spera că era îmbrăcată cum trebuie pentru a merge la un magazin cu parfumuri magice și a cumpăra o poțiune de iubire. Purta o rochie ușoară roz cu pantofi asortați și fără bijuterii, în afară de prețioasa ei posesiune, un pandantiv mic din aur în formă de inimă, pe care i-l dăduse tatăl ei de Crăciun înainte să moară.

Se simți vinovată când se gândi că îi ascundea acest complot lui Lucy – care adora comploturile –, dar Delilah îi promisese lui Danielle că nu avea să-i spună, și avea de gând să-și țină promisiunea. Gestul era complet nebunesc, desigur, dar verișoara Danielle era o femeie inteligentă, care călătorise prin lume și văzuse multe lucruri despre care Delilah știa prea puține. Cum *nu* știa că exista un fel de poțiune magică de iubire. Și apoi, după cum sublimase Danielle, n-avea cum să facă rău. Nu-i așa?

Trăsura lui Danielle ajunsese la casa din oraș a lui Delilah la ora 13 fix în ziua următoare. Delilah hotărâse deja

că era mai bine să-i dea cât mai puține detalii mamei. Își putea imagina expresia de groază de pe chipul femeii dacă i-ar fi strigat „Mă duc să cumpăr o poțiune de iubire” în timp ce ieșea pe ușă. Și apoi, chiar dacă ieșirea ei părea rezonabilă, nu voia ca mama ei să știe că avea nevoie de ajutor pentru a-i atrage atenția lui Branville.

În drum spre ușa de la intrare, Delilah băgă capul în salonul auriu.

— Ies la cumpărături cu verișoara Danielle, anunță ea. Mă întorc mai târziu.

— Eu nu sunt de acord să pleci cu Danielle, răspunse mama ei de pe canapea, unde stătea și se uita la poze cu rochii din reviste și bea ceai de ghimbir.

Delilah fu nevoită se facă un efort să nu dea ochii peste cap. Normal că mama nu era de acord cu Danielle. Nu-i plăcea de nimeni din familia Cavendish.

— Verișoara ta Daphne s-ar fi putut mărita mult mai bine, continuă mama. Nu știu la ce s-a gândit sora mea când a permis această căsătorie.

— Da, bine, ne vedem când mă întorc.

Delilah învățase de mult că era mai bine să nu se certe cu mama ei când venea vorba de lucrurile cu care ea era sau nu de acord. Nu-și schimba niciodată părerea și îi făcea plăcere să-i spună lui Delilah că greșea.

Opinia mamei nu o oprise niciodată pe Delilah să fie bună prietenă cu cei din familia Cavendish. Mereu îi adorase pe verișoara Daphne și pe soțul ei, Rafe, pe fratele lui geamăn, Cade și pe soția lui Cade, Danielle. Se zvonea că erau cu toții spioni. Cu siguranță, erau cu toții interesanți, călătoriseră mult și aveau povești fascinante de spus. Cum ar fi fost de unde să cumperi parfum magic, se gândi zâmbind Delilah.

Se grăbi spre trăsura și permise lacheilor lui Danielle, care merseseră în spatele trăsurii, să o ajute să urce.

— Bună ziua, zise Danielle, când Delilah se așeză pe locul vizavi de verișoara ei și de camerista acesteia.

— Bună ziua, răspunse Delilah, bătându-și săculețul. Am banii de buzunar și sunt gata.

Danielle râse.

— I-am dat deja adresa vizitiului.

Anunță lacheul, care informă vizitiul că erau gata de plecare. Trăsura porni dintr-odată spre cartierul principal pentru cumpărături din Londra.

— N-ai spus nimănui despre asta, da? întrebă Danielle, privind-o precaută pe Delilah.

— Nu. Mama știe că m-am dus la cumpărături, răspunse Delilah.

— Și Lucy? întrebă Danielle, referindu-se la ducesă.

— Nicio vorbă.

Delilah își încrucișă degetele peste inimă. Era adevărat. Aproape că o omorâse că nu-i spusese lui Lucy, dar își mușcase obrazul pe interior și păstrase secretul pentru ea când vorbise cu Lucy în seara precedentă.

— I-ai spus mamei tale că ieși cu mine? întrebă Danielle, cu un zâmbet șiret pe chip.

— Da.

— Sigur nu este de acord.

— Nu este de acord cu mare parte din ce fac eu.

— Nu i-ai spus încă despre piesă?

— Nu încă. A auzit de o piesă, dar am reușit să păstrez tăcerea de fiecare dată când s-a plâns cât de lipsit de gust și de vulgar este așa ceva.

Danielle își înăbuși râsul.

— Da?

Delilah ridică din umeri.

— Este de-a dreptul uimitor cum oamenii cred că ești de acord cu ei când doar taci din gură.

— Ai dreptate, zise Danielle, bătând peste genunchiul lui Delilah. Bănuiesc că încă vrei o cerere de la Branville, altfel nu am face această mică excursie astăzi.

Delilah încuviință din cap, apoi se uită pe fereastră, privind orașul ocupat. Abia avusese timp să se gândească la ce făcea în această după-amiază. Era ridicol să cumpere un parfum magic. Dar era disperată. Nu genul de disperare moderată, care o îndemna să-l facă gelos pe ducele de Branville. Nu. Genul de disperare nebună, care te făcea să

te rănești la cap din cauza unei crengi de copac și să pleci într-o excursie pentru a cumpăra o poțiune magică. Se gândi la întrebarea verișoarei ei. Delilah *voia* o cerere de la Branville, dar nu se aștepta la una. De zile întregi nu se mai aștepta la o cerere. Oh, de ce nu putea să fie suficient de curajoasă și să-i spună mamei să se ducă dracului? Thomas făcuse asta odată cu tatăl lui. Dar ea știa că era afirmația pe care el avea să o regrete tot restul zilelor lui.

Închise ochii și-și sprijini capul de spătar. Cu o seară în urmă, când ajunsese acasă de la repetiția piesei destul de târziu, mama o aștepta în salonul auriu. Îi amintise că mai avea câteva zile ca să obțină o cerere din partea lui Branville și astfel o convinsese pe fiica ei să se implice în ieșirea nebunească din acea zi.

Înainte ca Delilah să se întoarcă spre ușă pentru a se duce la culcare, o întrebasese pe mama ei:

— Cum merge curtea din partea lui Lord Hilton?

Un zâmbet viclean se întinsese repede pe buzele mamei.

— Cred că logodna *mea* va fi înainte de a ta.

Delilah încuviințase din nou din cap și plecase tăcută din încăpere.

De ce trebuia ca mama ei să fie mereu competitivă? De ce trebuia să fie așa de neîubitoare? Când era copil, Delilah visase să aibă o mamă care să o bage în pat noaptea și să-i cânte. Una care să-și facă griji pentru ea când era bolnavă. Dar mama ei mereu îi spusese să stea departe de ea dacă era bolnavă, ca să nu se molipsească.

Însă tatăl îi fusese alături. Bun. Iubitor. El o numise mica lui ștampilă de unt și o săruta pe frunte când avea febră. Dacă tatăl ei nu s-ar fi îmbolnăvit... Dacă nu ar fi murit... Cum ar fi fost viața ei dacă el ar fi fost încă aici? Mama ei ar fi fost mai drăguță. Mai puțin supărată. Mai puțin critică. Sau măcar și-ar fi păstrat gândurile furioase și critice pentru ea.

Tata nu-i permisesese niciodată mamei să-i spună ceva răutăcios lui Delilah. Începuse să facă asta după ce murise el. Mama nu fusese de acord mereu, dar o făcuse în tăcere.

Mereu oftase sau își dăduse ochii peste cap când Delilah se împiedica sau vărsa ceva pe haine. Dar niciodată nu-i spusese ceva cu adevărat îngrozitor decât după ce tatăl ei murise.

Delilah nu avea să uite niciodată seara în care mama îi spusese cel mai îngrozitor lucru. Se întâmplase în seara debutului ei. Fusese îmbrăcată cu o rochie albă – alegerea mamei, nu a ei. Reușise să-și păstreze rochia albă. Fără vreo pată pe ea. Fără vreo zgârietură pe pantofii ei albi imaculați de piele sau pe mănuși. Avusese nevoie de toată concentrarea pentru a-și păstra hainele imaculate, dar reușise să ajungă în foaier într-o rochie perfect călcată, fără cute. O așteptase nerăbdătoare pe mama ei în foaier pentru a merge la primul ei bal ca debutantă. Delilah avusese speranțe și visuri să întâlnească un bărbat, să se îndrăgostească și să aibă parte de curtarea perfectă.

Mama coborâse scările, arătând precum o regină care cobora spre curtea ei. Purta o rochie din mătase de culoarea prunei și stătuse nemișcată în timp ce Goodfellow o ajutase cu mantia ei gri îmblănită.

Delilah, mereu nerăbdătoare, nu mai putea să aștepte nicio clipă pentru a afla părerea mamei. Se învârtise și întrebese.

— Ce părere ai, mamă?

— N-ai pătat nimic încă, nu-i așa? răspunsese tăios.

— Nu, rostise Delilah cu un zâmbet larg, încântată că putea să declare sincer asta măcar o dată.

— Bun, răspunsese mama. Pentru numele lui Dumnezeu, *încearcă* să rămâi așa!

Delilah încuviințase ascultătoare din cap, în vreme ce Goodfellow le deschidea ușa de la intrare. În drum spre trăsură, privise în jos la podoabele ei și un gând neașteptat îi adusese lacrimi în ochi.

— Mamă, întrebese ea încet. Crezi că *papa* ar fi mândru de mine în seara asta?

Mama ei se întorsese spre ea fără cea mai mică urmă de emoție în ochi.

— Probabil că e mai bine că nu se află aici să te vadă,

nu crezi? Așa, nu va fi dezamăgit.

Mama se întorsese și se îndreptase spre trăsură. Lacheul o ajutase să urce, iar Delilah o urmăse iute, dar abia putea respira. Cuvintele mamei ei o zdrobiseră. Tot drumul spre bal nu scosese o vorbă.

Odată ajunsese, Delilah fusese silită să afișeze un zâmbet fals pe chip. Dansase, vorbise și mâncase gustări. Trecuse prin toate încercările unei tinere domnișoare normale și fără griji aflate la primul ei bal. Dar renunțase deja la dorința de a găsi un partener. Nu era suficient de bună și nu avea să fie niciodată.

Începu, în schimb, să facă tot ce putea pentru a-și ajuta prietenele să-și găsească parteneri. Învățase deja câte ceva de la Lucy Hunt cât fusese copil și-i plăcuse. A fi pețitoare era aproape la fel de bine cu a face propria partidă, nu-i așa? Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie o rușine pentru mama ei. Îi provocase deja destul rușine. Și Delilah chiar nu putea să suporte să fie o dezamăgire pentru amintirea tatălui ei decedat. Era mai sigur să nu încerce.

Înclinația lui Delilah pentru pețit o făcuse fericită în toți acești ani. Doar că nu era chiar așa. Nu fusese complet fericită. Mereu simțise că lipsea ceva, dar mereu fusese prea speriată de ideea de a încheia propria căsătorie. Acum, după ce mama ei o obligase, Delilah era aproape la fel de nefericită ca în acea primă seară. Pentru Dumnezeu, se ducea să cumpere parfum magic!

Traficul din Londra era surprinzător de liber în acea după-amiază și simți ca și cum trecuseră numai câteva minute înainte ca trăsura să se oprească pe Lombard Street. Vizitiul trase scărița, iar lacheul le ajută pe cele două doamne să coboare. Camerista lui Danielle rămase în trăsură.

Imediat ce atinse pământul cu pantofii, Delilah privi în jur în căutarea magazinului de parfumuri magice. Poate nu-l vedea ea, dar nu părea să fie vreun magazin de parfumuri prin apropiere.

Danielle arătă spre capătul străzii.

— Trebuie să mergem pe jos restul drumului.

Bineînțeles. Un magazin care vinde parfum magic nu s-ar afla în mijlocul drumului, nu? Era logic. Delilah, Danielle și un lacheu parcurseră drumul de-a lungul străzii și pe o alee îngustă, apoi trecură printr-un garduleț alb, ajungând în spatele unor grajduri. După colț găsiră o ușă mică verde aproape ascunsă de o masă de iederă neagră.

— Te rog să rămâi aici, Henry, zise Danielle către lacheu, care încuviință din cap și rămase în picioare cu spatele la ușă și cu mâinile strânse la spatele drept. Nu stăm mult.

Nervii își băgară ghearele în stomacul lui Delilah când Danielle ridică mâna înmănușată și ciocăni încet la ușă.

După o liniște chinuitoare, se auzi în sfârșit vocea unei femei bătrâne:

— Intră.

Danielle puse mâna pe clanță și deschise ușa verde subredă. O ținu deschisă pentru ca Delilah să intre în magazin.

Delilah păși înăuntru și își ținu respirația. Interiorul era întunecat și rece, cu un amestec amețitor de mirosuri pe care nu prea le putea identifica. Nu-și dădu seama că își ținea respirația până când nu trecu un timp în magazin. Se uita la toate lucrurile ciudate și minunate din interior, înșirate pe rafturile înguste de pe fiecare perete. Spațiul era mic și înghesuit, plin cu tot soiul de lucruri, inclusiv felinare de metal atârând de tavan, mărgelile, lumânări și mese de lemn plin de șiruri întregi de sticlute și flacoane de parfumuri.

Încăperea era luminată de lumânări ce pâlpâiau. Delilah se întoarse pentru a observa totul și se lovi accidental de o masă plină de sticle cu parfumuri. Sticlele se mișcară. Danielle prinse două înainte să cadă într-o parte.

— Îmi pare rău, șopti Delilah, tresărind.

Îndreptă restul sticlelor.

— Pe aici, se auzi din nou vocea femeii bătrâne.

Delilah se întoarse și văzu o doamnă în vârstă mică

de statură în spatele unei mese pline până sus cu lumânări și flacoane de parfumuri. Era îmbrăcată într-o ținută colorată și purta cel puțin o duzină de lanțuri de aur de diferite lungimi în jurul gâtului. La încheieturi avea brățări de aur. Părul ei grizonant și cârlionțat era strâns în creștetul capului și prins cu o eșarfă colorată.

Danielle o luă de mână pe Delilah și o conduse spre femeie.

— Bună ziua, Madame Rosa. Aceasta este verișoara mea, Delilah.

— Vino mai aproape, fetițo, zise femeia, mijind ochii.

Delilah înghiți în sec și făcu un pas mai aproape.

— Stai jos, ordonă Madame Rosa, și Delilah se lăsă pe unul din cele două scaune șubrede care se aflau în fața mesei.

— Să-ți văd mâna goală, zise Madame Rosa.

Delilah scoase timidă mânușa de piele albă de pe degetele ce-i tremurau ușor și întinse mâna, cu palma în sus.

Madame Rosa deschise un sertar din dreapta ei și scoase o luptă. O apucă de încheietură pe Delilah și-i trase mâna mai aproape. Când se aplecă, căldura respirației ei îi încălzi palma.

— Hm, murmură ea. Destul de interesant. Dar n-ai venit aici să-ți citesc în palmă, nu-i așa, fetițo?

— Citit în palmă?

Delilah privi nesigură spre verișoara ei. Danielle clătină din cap aproape imperceptibil.

— Citesc în palmă, explică Madame Rosa. Pot să văd viitorul în liniile de pe pielea ta.

Delilah voia să-și tragă palma, dar și s-o împingă mai aproape de nasul coroiat al femeii.

— Ce vezi în palma mea? întrebă ea, roasă de curiozitate.

— Vrei să-ți citesc în palmă, fetițo?

Bătrâna râse.

Delilah își trase mâna în poală și înghiți în sec.

— Eu doar mă întrebam...

— Îți spun un lucru gratis, fetițo, zise Madame Rosa.

Delilah se aplecă în față așa de mult că aproape căzu de pe marginea scaunului. Cercetă chipul femeii bătrâne.

— Ce anume? întrebă ea.

— Adevărata iubire este în viitorul tău, zise Madame Rosa, încuviințând înțelept din cap.

Delilah oftă și închise ochii. Strânse palma și-și frecă degetele cu degetul mare al celeilalte mâini, aproape copleșită de ușurare.

— Nu îți pot spune ce fericită sunt să aud asta, Madame. De fapt, de asta am venit. Bine, nu pentru cititul în palmă, ci pentru... Privi din nou pe furiș la Danielle. Parfumul special.

Chipul femeii bătrâne se încruntă.

— Parfumul special?

Danielle tuși.

— Elixirul de care mi-ai spus, Madame Rosa. Ultima dată când am fost aici.

Delilah încuviință dornică din cap. *Elixir* suna mult mai oficial – și mai nebunește – decât parfum.

— Da, da. Asta.

Ochii lui Madame Rosa se măriră. Erau niște ochi extraordinari, de un verde ca jadul, cu cercuri negre în jurul lor. Ochi care văzuseră multe.

— Ah, da, Elixirul lui Cupidon.

Lui Delilah i se tăie respirația. Normal că se numea Elixirul lui Cupidon. Cum altfel ar fi putut să se cheme? Se mușcă de buze pentru a nu zâmbi. Nu voia ca această femeie fascinantă să creadă că nu-i lua munca în serios. Dar nu se putu abține să nu întrebe:

— Chiar... funcționează?

Imediat ce îi ieșiră vorbele pe gură, le regretă. Fără îndoială, era nepoliticos să te arăți sceptic față de produsul femeii.

— Funcționează, zise simplu Madame Rosa, încuviințând din cap. Funcționează.

Pentru Delilah era suficient.

— Aș vrea să cumpăr o sticlă, te rog.

Își luă săculețul, pregătită să dea banii și să ia elixirul.

— Răbdare. Madame Rosa se sprijini de spătarul scaunului și zâmbi. Zâmbetul ei dezvăluia un șir de dinți inegali și înnegriți, dintre care unii lipseau. Nu pot să ți-l vând fără să mă asigur că înțelegi regulile.

Un fior de teamă coborî pe șira spinării lui Delilah, de parcă în magazin începuse să bată un vânt rece. Danielle trebuie să fi simțit și ea pentru că își frecă brațele în sus și în jos.

— Regulile? întrebă Delilah cu vocea nesigură și inegală.

Nu voia să asculte regulile. Voia să plătească pentru parfum și să plece. Imediat.

Madame Rosa o privi atentă.

— Da. Este un elixir puternic și nu-l pot vinde oricui. Trebuie să fii de acord să respecti regulile, altfel nu-l poți avea.

— Prea bine. Delilah nu se așteptase să existe reguli, dar acum, când se afla aici, era dispusă să facă orice pentru a obține parfumul. Care sunt regulile?

Păcat că niciodată nu se pricepuse să le urmeze. Dar nu trebuia să-i spună asta lui Madame Rosa. Și avea să facă tot ce putea pentru a le respecta pe acestea.

Sprâncenele dese ale lui Madame Rosa se lăsară peste ochii ei captivanți.

— Unu, îl poți folosi doar noaptea, când este lună plină.

Delilah înghiți în sec. Asta părea... nu imposibil. Încuviință din cap.

— Doi, doar tu trebuie să-l folosești. Nu-l poți da altcuiva.

— Asta nu va fi o problemă, zise Delilah.

Cine ar fi crezut-o? Darămite să împrumute elixirul? Și apoi, avea de gând să păstreze secretul, deci nimeni nu avea să întrebe. Desigur, scotea din calcul posibilitatea ca ea să folosească elixirul pentru viitoare pețiri, dar calul de dar nu se caută la dinți. Doar nu îndrăzne să nu fie de acord cu regulile lui Madame Rosa.

— Trei... Madame Rosa făcu o pauză. Se aplecă în față și se uită fix la Delilah. Trebui să-l folosești o singură dată.

Delilah se încruntă.

— O dată? Adică, dacă nu funcționează, nu mai pot încerca din nou?

Nu părea un lucru deosebit de util. Se știa că Delilah făcea greșeli. Dacă nu nimerea ochii lui Branville, de exemplu, și-l împrăștia pe bărbia lui?

Madame Rosa miji ochii.

— Va funcționa, fetițo, va funcționa. Dar, după ce-l folosești o dată, nu mai are putere.

Se părea că elixirul cerea perfecțiune și precizie. În mod normal, asta ar fi preocupat-o pe Delilah, dar trebuia să se asigure că nu făcea nicio greșală cu poțiunea magică numită Elixirul lui Cupidon. Și apoi, avea nevoie să-l folosească o singură dată. O dată era de ajuns.

— Prea bine, sunt de acord cu toate regulile. Delilah scotoci în săculeț. Cât costă?

— Mai ai alte întrebări, fetițo? continuă Madame Rosa, ignorându-i întrebarea.

Mâinile lui Delilah se opriră în săculeț ei, apoi ea se gândi o clipă.

— Hm... Da, am. Persoana ai cărei ochi vor fi stropiți se va îndrăgosti de prima persoană pe care o va vedea după aceea? Adică trebuie să fiu prima persoană pe care o vede de dimineață? Așa funcționează în *Visul unei nopți de vară* și nu pot să nu mă gândesc că asta va complica lucrurile.

Femeia chicoti.

— Nu, fetițo, asta-i doar în piesă. Adevăratul Elixir al lui Cupidon acționează diferit. Persoana ai cărei ochi sunt stropiți se va îndrăgosti imediat de persoana care a stropit ochii și de nimeni altcineva prima dată când o vede.

Delilah încuviință din cap, înghițind nodul din gât. Era real. Cel puțin așa simțea. Chiar avea puterea de a-l face pe ducele de Branville sau pe orice bărbat să se îndrăgostească nebunește de ea.

— Prea bine, fetițo.

Madame Rosa scoase un flacon mic în formă de inimă din fustele ei voluminoase. Flaconul radia într-un roz puternic.

De pe buzele lui Delilah scăpă un mic suspin de bucurie. Oh, trebuia să iasă bine! Era roz!

Madame Rosa puse flaconul în palma lui Delilah și îi strânse degetele în jurul lui.

— Elixirul lui Cupidon este al tău.

Capitolul 19

— Să știi că tocmai am venit de la doctor și m-a declarat complet sănătos. Sănătos tun, a zis.

Thomas stătea lângă Delilah în noua lui trăsură. Se plimbau prin parc.

Delilah abia era atentă la el. Gândurile îi erau concentrate pe flaconul cu elixir băgat în săculeț. Îl avea de aproape o zi și deja refuza să-l lase din mână. Știa că era o prostie. Nu avea nicio garanție că avea să funcționeze. Ar fi putut foarte bine să fi irosit banii.

Când plecaseră din magazin cu elixirul, Danielle răsese și spusese:

— Ce se poate întâmpla rău?

Asta pusese în mișcare imaginația lui Delilah care avusese tot felul de gânduri îngrozitoare. Era conștientă de faptul că tot felul de lucruri rele se puteau întâmpla dacă nu făcea cum i se spusese și nu urma regulile. Dar intenționa să urmeze regulile. Avea să le respecte. Era adevărat că avea tendința de a fi urmărită de catastrofe, dar nu și de data asta. Nu când era așa de important. Avea să păstreze elixirul și să îl folosească o dată pe Branville. N putea greși, iar dacă le era menit să se îndrăgostească, avea să funcționeze. Se convinsese singură de asta. Chiar descoperise că urma să fie lună plină la ziua ei de naștere, când toți aveau să doarmă sub același acoperiș la moșia lui Lucy. Era destinul. Trebuia să fie. Era ultima noapte pe care

o mai avea la dispoziție.

— Ești bine? Întrebă Thomas, care stătea lângă ea. Pari îngrijorată. Nu te simți slăbită după rana de la cap, nu? Sunt mulți copaci pe drumul ăsta. N-aș vrea să dai peste alții din soiul celor agresivi.

— Taci din gură, zise afectată Delilah. Și, apropo, nu pot să cred că ai făcut o glumă aseară despre cum trebuie să îndepărtez crengile din calea lui Branville.

Thomas se încruntă.

— Nici măcar n-a râs. Ți-am zis că nu-i amuzant.

Delilah își pipăi săculețul. Se frământa dacă să-i spună sau nu lui Thomas despre elixir. Îi promisese lui Danielle să păstreze secretul, dar exploda dacă nu spunea *cuiva*. Și apoi, niciodată nu avusese secrete față de Thomas. Sigur, Danielle nu i-ar fi purtat pică pentru *un* confident. Thomas era persoana perfectă căreia să-i spună. Nu credea că era nebunie. Era mai probabil să râdă decât să-i ceară să-l împrumute. Bineînțeles că avea să râdă de ea, dar poate că avea nevoie de așa ceva. Poate că o convingea să verse conținutul micului flacon și să înceteze cu treaba asta ridicolă. Iar îngrijorarea ei permanentă avea să dispară.

Închise ochii strâns.

— Am... ceva.

Deschise un ochi la timp să-l vadă pe Thomas întorcându-se spre ea cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Adică febră?

Ea râse slab.

— Nu. Nu. Nimic de genul ăsta. Este în săculețul meu.

Thomas privi precaut la micul săculeț din satin roz care stătea pe locul dintre ei.

— Este viu? Este altă pasăre cu o aripă ruptă, nu-i așa?

Delilah își dădu ochii peste cap.

— Nu, nu este viu. De ce aș ține un animal în săculeț?

Thomas ridică din umeri și rânji. Reveni cu atenția la drumul din fața lor.

— Știu că ai făcut lucruri mai bizare decât ăsta.

Avea dreptate, dar nu voia să recunoască asta acum. Luă săculețul și îl deschise. Scoase micul flacon și îl ținu în palmă, arătându-i-l lui Thomas.

El privi complet neimpresionat.

— Ce-i asta?

— Este... parfum.

Cum putea să-i explice acest lucru ridicol?

— Cum miroase? Întrebă el.

Delilah își înclină capul într-o parte.

— Nu știu.

Fruntea lui se încruntă.

— Ai cumpărat un parfum fără să-l miroși?

Delilah ridică nasul în aer.

— Nu pentru miros l-am cumpărat.

Își puse în minte să-l miroasă mai târziu.

Thomas se încruntă din nou.

— Ești sigură că te simți bine? Nu sunt convins că *nu* ai febră. Sau că nu te-ai rănit la cap.

Ea îl privi încruntată.

— Este... un parfum special. De fapt, un elixir.

— Un ce?

Pe trăsăturile lui se văzu scepticismul.

— Elixir, repetă ea, făcând tot ce putea pentru a-și păstra vocea calmă și echilibrată. Cu cât se prefăcea mai mult că era un lucru normal, cu atât el o lua mai puțin peste picior. Se numește Elixirul lui Cupidon.

Thomas inspiră adânc și lung. Apoi își frecă un ochi cu palma înmănușată.

— Spune-mi te rog că n-ai plătit mult pentru el!

Ea își mușcă buza și îl privi.

— Mă tem că am făcut-o.

El mai inspiră o dată, dar rămase cu ochii ațintiți în față.

— Delilah, ți-am spus că sunt oameni care ți-ar spune orice poveste ca să-ți ia banii și...

Delilah ridică bărbia.

— Nu a fost un negustor de pe stradă, Thomas. Danielle m-a dus să o văd.

— Să vezi pe cine?

Profilul lui continua să fie bănuitor.

Delilah se uita fix înainte, la dosurile perfect asortate ale cailor lui Thomas.

— O țigancă. Madame Rosa.

Thomas închise ochii pentru câteva clipe. Scutură hățurile.

— Pot să-mi închipui ce ți-a zis că poate face acest *elixir*.

Delilah începea să se amuze.

— Vrei să ghicești?

El clătină lent din cap.

— Nu, nu vreau să ghicesc.

Ea băgă cu grijă micul flacon înapoi în săculeț.

— Prea bine, îți voi spune. Îi pui în ochii iubirii tale adevărate în timp ce doarme, iar data viitoare când te vede, după ce se trezește, își dă seama că este îndrăgostit de tine.

Thomas închise ochii pentru mai multe clipe de data asta. Apoi îi deschise, oftă și o privi ciudat.

— Serios? O poțiune de iubire?

— Exact, răspunse Delilah, încuviințând ferm din cap.

Dacă el o lua peste picior, putea foarte bine să intre în defensivă.

— Bănuiesc că ai de gând să-l folosește pe bietul și neștiutorul duce de Branville.

— Nu *vreau* să-l folosesc pe ducele de Branville, răspunse ea, trăgând de șireturile săculețului pentru a-l închide. Aș prefera să mă curteze în mod obișnuit. Dar îl voi folosi dacă trebuie.

Thomas scutură din nou hățurile.

— Nu mi-am imaginat că ai face atâtea ca să obții o partidă. Lucy ce are de zis despre asta?

Delilah își mușcă din nou buza.

— Eu... nu i-am spus lui Lucy.

Thomas se încruntă.

— Poftim? De ce nu?

— Pentru că Lucy se mândrește că pețește în maniera

clasică. Nu mă îndoiesc că ar râde de așa ceva. Și i-am promis verișoarei Danielle că nu voi spune, ceea ce înseamnă că și tu trebuie să păstrezi secretul.

El clătină din cap.

— Te simți vinovată?

Da, asta era. Delilah încă nu reușise să-și verbalizeze sentimentele, dar vinovăție simțea. Thomas știa din nou cel mai bine. Simțea că trișează doar pentru că avea elixirul. Nu era convinsă că planul ei era corect față de Branville.

— Am de gând să-l folosesc doar dacă trebuie, repetă către Thomas cuvintele pe care și le spusese în gând de sute de ori în ultima zi.

— Asta face să fie în regulă?

— Nu, dar... sunt la capătul puterilor. Am făcut tot ce am putut să-i atrag atenția lui Branville și nimic nu pare să funcționeze.

Thomas râse.

— Eu zic că nu mai ai minte dacă ai crezut că e o idee bună să cumperi o poțiune de iubire de la o țigancă. Chiar vrei un bărbat pe care a trebuit să-l droghezi ca să se îndrăgostească de tine?

Ochii lui Delilah se umplură de lacrimi. Dacă punea problema așa, părea... îngrozitor.

— Nici măcar nu m-am hotărât dacă vreau să-l folosesc, răspunse ea afectată, dar, te rog, promite-mi că nu vei spune nimic!

Thomas o privi și își arcui o sprânceană.

— Nu-ți face griji. Nu voi spune nimic. Nimeni nu m-ar crede. Între timp, sper că vei lua decizia corectă și-l vei arunca.

Ea își îndreptă umerii de parcă încerca să alunge vinovăția. Nu funcționează.

— S-ar putea să-l arunc.

Thomas miji ochii.

— Când ai de gând să folosești acest elixir magic, oricum?

Ea scoase o batistă din săculeț și își tamponă fruntea transpirată.

— Pe durata petrecerii de la țară, desigur. Când îl pot găsi pe Branville dormind?

— Ah, da, spectacolul de la moșia Claringdon. Care e planul tău? Să te strecoți în dormitorul ducelui în miezul nopții?

Delilah înghiți în sec. Thomas o cunoștea prea bine.

— Exact acesta e planul meu.

Capitolul 20

— Milady?

Delilah își luă privirea de la flaconul cu elixir care stătea pe măsuta ei de toaletă și o văzu pe Amandine clipind din pragul ușii dormitorului ei, cu un zâmbet viclean pe chip. Toată după-amiaza, Delilah se luptase cu propria vinovăție. De la plimbarea din parc de ieri cu Thomas, își spusese de sute de ori să arunce elixirul. Și totuși, era acolo. Sclipitor și roz în flaconul lui în formă de inimă. Nu-i spusese lui Amandine despre el. Nu mai spusese nimănui. După reacția lui Thomas, se îndoia că era tentată să povestească vreodată altcuiva.

Luă flaconul și-l puse cu grijă în sertarul măsutei de toaletă.

— Da? strigă ea către Amandine.

— Tocmai am venit de jos și se pare că aveți un vizitator.

Zâmbetul rămase ferm pe buzele cameristei.

— Cine?

Delilah bănuia că era Lucy sau verișoara Daphne. Dar o văzuse deja pe Lucy mai devreme, iar verișoara Daphne venea de obicei în vizită marțea.

Ochii lui Amandine sclipeau și zâmbetul ei se mări.

— Ducele de Branville.

— Poftim?

Delilah aproape căzu de pe scaun. Nici dacă Amandine i-ar fi spus că regele o aștepta jos, nu ar fi fost

mai surprinsă.

Vru să sară în sus, să iasă în grabă pe uşă şi să coboare imediat treptele, dar vocea lui Lucy îi răsună în ureche. „Un bărbat trebuie lăsat să aştepte. Nu trebuie să pari prea dornică să-l vezi”.

Lucy avea dreptate. Şi apoi, dacă se grăbea să coboare la el, sigur s-ar fi împiedicat şi i-ar fi rupt din nou cămaşa. Sau poate mai rău. Cum ar fi fost pantalonii. Ca să nu mai menţioneze că aşteptarea ar fi crescut şansele ca mama ei să descopere că el venise în vizită.

— *Mère* ştie că el este aici? întrebă Delilah, cu un zâmbet viclean pe buze.

— Bineînţeles. Amandine îşi agită sprâncenele. *Poate* că am trecut întâmplător prin salonul de mic dejun pentru a-i spune.

— Nu te cred! exclamă Delilah cu ochii mari şi un zâmbet şi mai mare.

Amandine îşi netezi partea din faţă a uniformei cu mâna.

— Sigur că am făcut-o. Şi mi-a plăcut foarte mult să-i văd expresia.

— Surpriză? întrebă Delilah.

— Şoc! răspunse Amandine cu accentul ei puternic franţuzesc. Am crezut că va face o criză de apoplexie. Sau măcar am sperat că se va întâmpla.

Camerista veni să-i aranjeze părul şi să-i dea cu roşu în obraji, în vreme ce ea făcu un efort să numere până la o sută. Purta o rochie de zi de un roz-deschis care se strângea pe talie cu trandafiri brodaţi la margine şi pantofi asortaţi. Era o rochie simplă, dar trebuia să fie de ajuns. Nu avea timp să se schimbe. Când Amandine spuse că terminase, Delilah se ridică şi se învârti.

— Cum arăt?

Camerista ei bătu din palme.

— *Tres enchantée, mademoiselle.*

— Urează-mi succes! şopti Delilah în timp ce ieşea încet din cameră.

În minte îi apăru o imagine cu Thomas. Mereu îi

spusese „Urează-mi succes!” lui Thomas.

În timp ce se avertiza să coboare treptele către foaier una câte una, alungă gândurile despre Thomas. Amandine îi spusese recent că bârfitoarele din Londra ziceau că Thomas o curta pe Lady Emmaline. Delilah știa, desigur, că nu era adevărat. Legătura lui Thomas cu Emmaline fusese în întregime creația lui Lucy. Dar, chiar și așa, zvonul o deranja. Thomas recunoscuse că era îndrăgostit de cineva. Dacă acel cineva era Lady Emmaline? Dacă o curta cu adevărat? Poate că începuse ca o farsă, dar se transformase în ceva destul de real.

Oh, avea să se gândească altă dată la Thomas! În acest moment, avea alt duce pentru care să-și facă griji. Cel care o aștepta în salonul auriu.

Intră în încăpere și tuși pentru a-i atrage atenția. Ducele de Branville stătea lângă fereastră, uitându-se la drumul din fața casei. Purta un costum impecabil, ca de obicei, pantaloni negri, haină albastră, vestă gri, plastron alb și lavalieră. Arăta elegant și chipeș, întruchiparea pretendentului pe care ea și-l imaginase mereu stând în salonul auriu pentru a o vizita. I se puse un nod în gât.

El se întoarse cu un zâmbet larg pe chipul lui frumos.

— Lady Delilah. Mulțumesc că mă primiți.

— Dar desigur, Excelență. Vă mulțumesc pentru vizită.

— Semnul de pe frunte pare să se vindece bine, zise el.

Ea frecă absentă urmele răni. Apoi își retrase mâna.

— Mă bucur să vă văd, Excelență, zise ea pe o voce cât mai impunătoare.

Hotărâse deja să stea departe de el. Așa erau mai puține șanse să-i strice hainele. Rana fusese un memento oportun.

Branville se încruntă.

— Sunteți bine, milady?

— Da, perfect. De ce?

Vocea el fu distantă și afectată, în vreme ce mâinile îi rămaseră strânse calm în față.

— Nu știu. Păreți... altfel decât de obicei.

Probabil că voia să spună că era calmă. Bun. Ea, cea prea gălăgioasă, prea iute, prea nervoasă și... prea totul.

— Luați loc, vă rog.

Făcu un gest către canapea. Se lăsă pe un scaun la o distanță confortabilă și se concentrează să-și țină spatele drept ca o scândură și ochii fixați pe un punct deasupra capului lui. O dureau spatele, și zâmbetul fals pe care îl afișa era la fel de dureros. Cum reușea domnișoara Emmaline Rochester să arate așa mereu? Probabil de asta era nevoie ca să fii calmă, să joci rolul de domnișoară bine-crescută, care putea fi o ducesă potrivită. Dar era inconfortabil, ca să nu zică dificil.

— Doriți niște ceai, Excelență? Întrebă ea pe aceeași voce afectată cu care vorbea de când intrase în încăpere.

— Nu, mulțumesc.

„*Merçi a Dieu!*” Aproape că oftă de ușurare. Să torni ceai cât îți ții spatele perfect drept și să nu-l verși erau o sarcină mult mai dificilă decât ar fi trebuit să fie. Spărsese mai mult decât un ceainic de-a lungul anilor, când guvernanta ei încercase să o învețe să facă asta cum trebuie.

— Bun, zise ea. Adică prea bine.

Branville se întoarse cu fața spre ea, cu mâinile pe genunchi.

— Am venit să vă cer ceva, Lady Delilah.

Un firicel de sudoare îi alunecă pe coloană. O gândila, dar încercă să nu se foiască. Să-i ceară ceva? Se putea oare? Își ținu respirația. Acesta era momentul în care se logodea cu un duce frumos și eligibil? Cerule, totul fusese mult mai simplu decât crezuse! Nu avea nevoie de elixirul acela stupid. Avea să-l verse pe fereastră în clipa în care revenea în dormitorul ei. De ce nu văzuse asta în ultimele săptămâni? Branville nu fusese îndepărtat de ea. O plăcea. Suficient ca să vină aici și... să-i pună o întrebare.

Încercă să-și aranjeze fustele ca să arate perfect când avea să accepte propunerea. Dar fustele aranjate și spatele drept erau sarcini imposibile și renunță repede.

— Desigur, Excelență, intonă ea.

— Am auzit că sunteți pețitoare, Lady Delilah, începuse el.

— Cine v-a spus asta? îi scăpă.

Prea bine, *asta* fusese o abordare proastă. Era clar că trebuia să mai lucreze la stăpânirea vorbelor ce riscau să-iasă pe gură.

El zâmbi și gropița îi apărură pe obraz.

— Lady Emmaline mi-a spus că dumneavoastră și Lucy sunteți cunoscute pentru înclinația de pețitoare.

Normal că *Lady Emmaline* i-a spus, *ceea ce* dovedea că petrecea timp cu ea. Bârfele din oraș erau adevărate. Ca de obicei. Nu avea sens să nege.

— Da, este adevărat. Am pețit pentru câțiva dintre prietenii mei de-a lungul anilor.

El își mușcă buza, părând un pic vinovat.

— Da, speram să... mă ajutați.

Ea clipi. Avu îngrozitoarea bănuială că surprinderea i se reflecta pe chip. Era sigură că arăta ca și cum ar fi înghițit un gândac.

— Ajutați-mă... să fac pereche, continuă el de parcă îi citise gândurile.

Delilah înghiți cu dificultate. O dureau obrazii de la zâmbetul fals pe de chip. Dar își păstră vocea la fel de normală ca de obicei.

— Pereche? Cu cine? *Oh, mon Dieu!* Asta era o întrebare stupidă. Normal că se referea la Lady Emmaline. Mi se pare că dumneavoastră și Lady Emmaline ați pornit deja cu dreptul, Excelență, adăugă ea, încercând să nu lase să i se simtă dezamăgirea în voce.

— Lady Emmaline? Nu. El clătină din cap, cu trăsăturile marcate de nedumerire. Nu este domnișoara pe care am pus ochii.

Ea rămase fără zâmbet. Fruntea i se încruntă.

— Nu este?

— Nu, răspunse și clătină din cap din nou.

— Atunci cine? Întrebă Delilah.

— Lady Rebecca Abernathy, zise el visător, cu ochii

sclipindu-i de admirație evidentă.

— Lady Rebec...?

— Sunteți prietene, nu-i așa?

Pe Delilah o durea pieptul de la efortul de a continua să se poarte cuviincios.

— Da, desigur. O cunosc pe Rebecca de când eram copii. Anul trecut, la balul Pennington, am dansat Maypole, iar o dată ne-am strecurat în biroul lui Lord Abernathy...

Acum bătea câmpii. Asta nu era niciodată o decizie bună. Trebuia să se oprească. Să-i permită lui să vorbească mai mult. Să nu menționeze că ea și Rebecca se strecuraseră în biroul lui Lord Abernathy și băuseră coniac, pentru că asta nu puneă o doamnă într-o lumină favorabilă.

Din fericire, Branville nu păru să audă nimic din asta.

— Speram că ați putea să-mi spuneți ce fel de flori îi plac și...

Delilah abia mai auzi restul cuvintelor. Ducele continuă să vorbească, dar mintea ei lucra. Ducele de Branville o plăcea pe Rebecca? Toate planurile ei bine definite erau distruse. Cum se întâmplase asta? Fusesse pregătită să se lupte cu Lady Emmaline pentru el. Era complet nepregătită să se lupte cu Rebecca. Din câte știa ea, Rebecca nici măcar nu era interesată de el.

— Deci, după cum puteți vedea, spunea ducele când Delilah începu să-l asculte din nou, speram să puneți o vorbă bună pentru mine la Lady Rebecca.

— Să pun o vorbă bună? Sunteți conștient de faptul că aveți titlul de duce, nu-i așa?

Era o grosolănie, dar fu primul lucru care îi ieși pe gură. După șocul de care tocmai avusese parte, Delilah spusese iar primul lucru care îi venise în minte. Nici spatele nu-i mai era drept ca o scândură și se simțea bine.

— Da, dar cred că...

Branville se îmbujoră și își feri privirea.

Delilah miji ochii. Ce încerca să spună? De ce era ducele așa de vag? Prefera bărbații precum Thomas, care spuneau direct la ce se referea. Îi era mult mai ușor să aibă de-a face cu ei. Nu fusesse niciodată deosebit de pricepută

la a ghici subtilitățile.

— Da? Îl îndemnă ea.

Branville tuși.

— Încerc să spun că, dacă nu mă înșel, Lady Rebecca s-ar putea să fie mai interesată de Huntley decât de mine.

Oh, asta era!

Din fericire, Delilah se opri înainte să-i scape „Aveți dreptate”. Strânse din buze și numără până la zece pentru a-și permite câteva momente importante în care să-și adune gândurile și să spună ceva mai... folositor.

— Rebecca a întrebat despre Thomas, zise ea într-un final.

Gata. Asta era adevărat și destul de vag pentru a-i da timp să gândească.

— Am văzut-o dansând cu el la câteva petreceri, zise Branville. Abia am avut ocazia să o invit la dans.

De-abia avusese timp să o invite pe Rebecca la dans pentru că îi permisesese lui Lady Emmaline să-i ocupe tot timpul. Dar, dacă sublinia asta, nu-i era de ajutor. Așa că înclină capul și spuse:

— Poate dacă ați face o *prioritate* din a o invita pe Lady Rebecca la dans?

— Da, aveți dreptate. Știu că aveți dreptate. Se aplecă și își coborî vocea într-o șoptă conspirativă: Vedeți? Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă rog să fiți de acord să mă ajutați cu sfaturile dumneavoastră de pețitoare.

— Știți că eu nu am reușit să-mi găsesc *propria* pereche?

Era evident că trebuia să sublinieze acest lucru.

— Da, dar Lady Emmaline a zis că ați fost ocupată cu alte cupluri. A spus că are toată încrederea că veți găsi iubirea adevărată într-o zi și veți face cea mai bună partidă dintre toți.

Gura lui Delilah formă un O.

— Lady Emmaline a zis asta? Arată spre ea însăși. Despre mine?

Branville încuviință din cap.

— Da, a spus că vă admiră foarte mult abilitățile și spune că dumneavoastră și Lucy Hunt sunteți prietene la cataramă.

— Suntem.

Delilah zâmbi, dar era îngrijorată de faptul că Lady Emmaline făcuse atâtea complimente. Ea aruncase cu săgeți spre Emmaline cu fiecare ocazie, iar cealaltă femeie doar îi făcuse complimente față de duce. Delilah se simți mărunță și meschină.

Simți un impuls de simpatie față de Lady Emmaline. Se părea că Branville nu o voia nici pe ea, cum nu o voia nici pe Emmaline. Se aflau amândouă în aceeași barcă a nedoritelor.

— Vă veți gândi atunci? Întrebă ducele. Adică să mă ajutați la a-i atrage atenția lui Lady Rebecca.

Delilah expiră și își ciufuli buclele de pe frunte. Chiar nu se așteptase la asta când coborâse, dar nu vedea de ce să-l refuze pe duce.

— Eu și Lucy suntem destul de ocupate în acest sezon.

Era adevărat. Pierduse numărătoarea oamenilor cărora încercau să le găsească pereche.

— Înțeleg.

Branville părea de-a dreptul descurajat.

— Dar, cu repetițiile piesei, am reușit să supraveghem lucrurile, continuă ea. Nu văd de ce nu v-am putea ajuta și pe dumneavoastră.

Pe chipul lui se ivi un zâmbet.

— Mulțumesc, Lady Delilah.

— Nu pot face vreo promisiune, desigur. Nu mai avem mult timp, iar în acest sezon au fost mulți oameni care au plăcut persoanele greșite.

Pe fruntea lui se văzu o altă încruntătură.

— Dar promit să pun o vorbă bună pentru dumneavoastră la Lady Rebecca și să mă asigur că petreceți mai mult timp împreună. Restul însă depinde de dumneavoastră.

— Da. Încuviință cu fervoare din cap. Da, desigur.

Delilah se ridică și se îndreaptă spre ușă. Avea nevoie de timp pentru a se gândi la toate astea, să-și refacă planurile.

— Ne vedem la țară, zise ea. La moșia Claringdon.

— Vă mulțumesc din nou, Lady Delilah. Sunteți o adevărată prietenă.

Ea zâmbi forțat. „Prietenă”. Minunat!

— O zi bună, Excelență!

Branville ieși din încăpere, Delilah închise ușa în urma lui și se sprijini de ea. Ce naiba avea să facă acum? Toate planurile ei se năruiseră într-un sfert de oră. Trebuia să fie tristă. Se aștepta să izbucnească în lacrimi în orice clipă. Clipi din nou, dar nu era... nimic. Nu era tristă. Asta trebuia să o recunoască față de ea însăși. Nu era. Râvnise la Branville ca la un premiu, iar rivalitatea ei cu Lady Emmaline scosese la iveală latura ei competitivă, dar acum, când își dădea seama că se luptase cu domnișoara greșită tot timpul, nu simțea decât un vag sentiment de nemulțumire. Delilah nu era îndrăgostită de ducele de Branville. Atât de simplu era.

Sperase să se îndrăgostească de el, asta, da. Chiar se așteptase. Dar nu se întâmplase, și anunțul lui despre afecțiunea pentru Lady Rebecca o făcu pe Delilah să se întrebe dacă Rebecca putea renunța să-l mai urmărească pe Thomas și să răspundă la afecțiunea lui Branville.

Delilah clătină din cap. Fusesse un sezon cu adevărat nebun. Niciunul dintre cei pe care ea și Lucy încercaseră să-i unească nu coopera. Era evident că îi trebuia un nou plan. Începând cu Branville și cu Lady Rebecca. Delilah nu era sigură de ce fusese de acord să-l ajute pe Branville cu curțarea Rebeccăi. Poate că o făcuse pentru că ducele fusese amabil cu ea. Poate că o făcuse pentru că era datoare cu un favor după ce-i rupsese cămașa în fața a jumătate dintre oamenii din aristocrație.

Poate că o făcuse pentru că undeva în adâncul ei savura ideea de a-i oferi Rebeccăi pe altcineva după care să tânjească în afară de Thomas.

Un ciocănit în ușă o sperie. Sări și se întoarse pentru a

deschide ușa. De partea cealaltă era mama ei. Era îmbrăcată în satin violet, cu brațele încrucișate la piept, dar de data asta cu o expresie de interes major pe chip. *Mon Dieu!* Mama ei îl văzuse pe Branville plecând.

Delilah deschise ușa larg și mama intră în încăpere.

— Deci? Te-a cerut?

Delilah înghiți în sec. Cum uitase de promisiunea făcută mamei când îi spusese lui Branville că avea să-l ajute să se apropie de Lady Rebecca? Dacă renunța la Branville, renunța la șansa de a-i demonstra mamei o dată pentru totdeauna că nu era o ratată. Se gândi ce să facă. Poate că îi putea cere lui Branville să se prefacă timp de o săptămână sau două că era logodit cu ea, pentru a-și liniști mama. Apoi avea să plângă ori să se prefacă. Renunță repede la idee. I se părea prea mult să-i ceară așa ceva. Ca să nu mai menționeze că asta îi putea distruge șansele de a fi cu Rebecca.

— Nu încă, îi răspunse mamei, căutând disperare prin toate gândurile care îi încetoșau mintea.

Se simțea vinovată. Exista însă elixirul. Dacă funcționa, problemele ei puteau fi rezolvate. Nu voia să se mărite cu un bărbat care nu o iubea, desigur. Și nu voia neapărat să se mărite cu unul pe care ea nu-l iubea, dar o cerere din partea lui și a se căsători realmente cu el erau două lucruri diferite. O cerere din partea lui Branville, una reală, îi acorda timp prețios pentru a să hotărî ce să facă fără ca mama ei să insiste să se mărite cu hidosul Clarence Hilton. Da, era ridicol, dar Delilah nu putea să renunțe. Din câte știa ea, elixirul putea să nu funcționeze, dar trebuia să încerce.

— Dar te aștepți la o cerere? insistă mama.

— Da, minți Delilah. Ridică bărbia și își îndreptă umerii. O cerere este iminentă.

Expresia de aroganță de pe chipul mamei păli, apoi femeia își arcui o sprânceană.

— Serios?

Delilah încuviință din cap. Nu știuse cât de satisfăcător putea fi să vadă aroganța mamei dispărând.

— Da.

— Bun, pentru că ziua ta de naștere este în câteva zile și dacă nu-i nicio cerere de la Branville, eu și Lord Hilton avem de gând să dăm anunțurile pentru nunta ta cu Clarence duminica viitoare.

Delilah înghiți în sec.

— Nu-ți face griji, mamă, zise ea, gândindu-se doar la flaconul cu elixir ascuns sus, în dormitorul ei. Elixirul care acum era tot ce stătea între ea și o căsătorie nedorită cu un bărbat care o făcea să se cutremure. Am de gând să fiu logodită când mă întorc de la petrecerea de țară a lui Lucy de duminică.

Capitolul 21

Drumul către casa de la țară a lui Lucy și Derek era lung și cu hârtoape, dar Delilah nu ar fi putut pleca mai repede din oraș. Dacă se simțise vinovată că voia să folosească poțiunea pe Branville în loc să-l ajute să câștige afecțiunea lui Lady Rebecca, vinovăția îi dispăruse după ce mama ei reînnoise amenințarea de a o mărita cu Clarence. Delilah plecase către provincie mai hotărâtă decât niciodată să obțină o cerere de la Branville până la sfârșitul petrecerii, cu poțiunea magică bine împachetată în cufărul ei.

Pe parcursul lungului și vinovatului drum spre moșie, hotărâse ce avea să facă. Mai întâi, voia să verifice dacă elixirul funcționa. Dacă se dovedea a fi adevărat, toate problemele ei erau rezolvate. Nu spusese Madame Rosa că elixirul făcea ca persoana ai cărei ochi îi stropeai se îndrăgostea nebunește de tine? Dacă era adevărat, atunci Branville avea să se îndrăgostească de ea. El avea să creadă că se îndrăgostise. Nu făcea un lucru chiar așa de rău, nu? Până la urmă, nu avea nicio dovadă că Lady Rebecca simțea ceva pentru Branville. Nu era ca și cum despărțea un cuplu îndrăgostit. Pentru că ar fi fost un gest

odios.

Și apoi, se gândi ea, dacă elixirul era fals? Fără îndoială, fusese o idee ridicolă să creadă că avea să funcționeze de la bun început. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu o informase pe Lucy despre existența lui. Și Thomas râsese de asta. Șansele ca acesta să funcționeze erau destul de mici dacă se gândea la asta. Se putea să nu fi făcut altceva decât să irosească bani în acea zi când îi plătise lui Madame Rosa aproape cinci lire. Cel mai probabil femeia își bătuse joc de ea tot timpul.

Dacă elixirul era fals, Delilah hotărâse deja cum avea să procedeze. Avea să-i ceară lui Branville o favoare, să pretindă că era logodit cu ea timp de vreo două săptămâni, ca să o poată informa pe mama ei. Apoi ea avea să dea înapoi. Putea provoca un mic scandal, dar prefera să suporte un scandal decât o viață legată de Clarence Hilton. Pur și simplu nu putea trăi cu cenzura și dezamăgirea mamei. Cât despre Branville, el trebuia să fie de acord. Ea avea ceva ce el își dorea, nu-i așa? Urma să-i ofere serviciile ei de pețitoare pentru Rebecca. Doar că de data asta intenționa să apeleze la un mic truc – voia să îi spună că Rebecca era acolo să-l consoleze după ce ea îl respingea cu cruzime. Da. Asta trebuie să funcționeze. Doar că nu părea un lucru pe care Branville l-ar fi făcut cu plăcere și tocmai de aceea elixirul era prima ei opțiune.

Dacă elixirul avea efect, Delilah se gândise la altă metodă pentru a scăpa de sentimentul de vinovăție. Avea să-l folosească așa cum plănuse, ca să obțină o cerere din partea lui Branville, apoi, după ce își lua suficient timp pentru a hotărî ce să facă după aceea și cum să evite căsătoria cu Clarence, avea să îi spună Rebeccăi despre sentimentele lui Branville și despre poțiune. Dacă Rebecca îi împărtășea sentimentele lui Branville, Delilah putea să-i cumpere niște elixir, ca apoi s-o ajute să-l folosească. Gata! Asta rezolva întreaga problemă.

Oftă adânc și clătină din cap. Ori funcționa elixirul, iar ea și Branville erau logodiți la sfârșitul petrecerii, ori îl implora pe Branville să joace rolul de logodnic. Acesta era

planul ei.

Între timp, Delilah spera doar că mama ei nu avea să descopere că juca în piesă. Avea de înfruntat furia mamei dacă era descoperită. *Mère* ştia că se dusese la casa de la ţară a lui Lucy pentru spectacol şi oricum vociferase din pricina asta, dar nu ştia că fiica ei era una dintre actriţe. Iar Delilah voia să ascundă acest lucru cât se putea de mult. După aceea? Plănuia să se poarte ca de obicei când mama ei nu era de acord cu ea: să-i ceară iertare în loc să-i ceară voie.

Vineri după-amiază, când trăsura lui Delilah ajunsese în faţa moşiei lui Lucy, se convinse că totul avea să iasă perfect. Şi dacă îşi tot repeta asta, putea să creadă că era adevărat.

*

Grupul repetă piesa de două ori în acea zi în casa de ţară a lui Lucy, o dată dimineaţa şi o dată seara. Câteva replici fură ratate sau pur şi simplu uitate, dar pentru o piesă pentru caritate cu un grup de actori care nu mai fuseseră pe scenă, Jane Upton declarase despre reprezentaţia lor:

— Nu este aşa de rea.

În acea seară, Delilah se retrăsese în dormitorul ei, unde Amandine o ajută să dea jos costumul pe care îl purtase la repetiţia cu costume. Camerista deja ieşise, iar Delilah era pe cale să se urce în pat când se sperie de ciocănitul de la uşa ei. Se grăbi spre dulap şi-şi puse halatul pe ea.

— Intră.

Uşa se deschise şi intră Lavinia Hobbs. Se uită prin dormitor de parcă îi judeca interiorul. O măsură cu privirea pe Delilah.

— Lavinia? Ce cauţi aici? Întrebă Delilah, sperând să o poată expedia cât mai repede.

Era extenuată. Urma să fie ziua ei de naştere şi nu doar că trebuia să interpreteze din nou în faţa unui public

adevărat, ci și să stea trează până târziu și să meargă pe vârfuri prin întuneric pentru a stropi ochii ducelui cu elixirul magic. Un asemenea subterfugiu se dovedea a fi obositor. Spera să poată dormi suficient în această noapte.

— Am venit să-ți cer ajutorul, zise Lavinia, încrucișându-și brațele la piept.

Delilah nu voia să-i întoarcă spatele. Nu avea încredere în ea. Se strecură spre dulap.

— Ți-am spus, eu și Lucy facem tot ce putem ca să-l punem pe Lord Berwick în calea ta, dar...

— Asta nu-i suficient, răspunse Lavinia.

— Nu cred că înțeleg la ce te referi, zise Delilah.

— Nu? răspunse tărăgănat Lavinia.

Un zâmbet vag i se întinse pe chip.

— Nu.

Delilah se încruntă. La ce naiba făcea aluzie Lavinia?

Zâmbetul dispăru de pe chipul celeilalte femei, care miji ochii.

— Nu face pe proasta, Delilah. Nu ți se potrivește. Mă refer la poțiunea pe care o ai.

— P-poțiune?

Delilah trase aer în piept. Cum naiba aflase tocmai Lavinia despre poțiune?

— Da, parfumul magic, continuă Lavinia. Cel pe care l-ați cumpărat tu și Danielle.

Delilah înghiți cu dificultate.

— De ce ai crede că am o poțiune ma-ma-magică?

Nu se pricepea deloc la mințit. Avea tendința să se bâlbâie când mințea.

Lavinia bătu darabana cu degetele peste brațele încrucișate.

— Am auzit-o pe Danielle când îți spunea despre asta la una din repetițiile din Londra.

Deci Lavinia trăsesese cu urechea în acea zi? Numai ea putea să facă un lucru necinstit. Delilah se uită la femeia mai în vârstă. Lavinia era inteligentă și, evident, știa despre elixir. Avea vreun sens să mai nege? Prea bine. Mai bine spunea direct. Cu siguranță, avea să fie neplăcut. Cum

naiba ieșiseră Thomas și minunata lui soră Alexandra din aceeași părinți ca această femeie îngrozitoare?

— Vrei să-l încerci pe Lord Berwick? întrebă Delilah.

Zâmbetul Laviniei era încordat și fals.

— Normal că vreau să-l încerc pe Lord Berwick.

Delilah se mișcă pentru a se așeza între Lavina și cufărul unde era ascuns parfumul, de parcă Lavinia ar fi putut să sară și să încerce să-l fure. Adevărul era că Delilah o credea în stare.

— Nici nu știu dacă funcționează.

Măcar avea *să încerce* să se înțeleagă cu femeia.

— Nu poate să facă rău, nu-i așa? Lavinia deschise mâna pentru a arăta un mic flacon de sticlă gol. I-l dădu lui Delilah. Sunt dispusă să-l încerc. Dă-mi din el.

Delilah oftă. Lucrurile aveau să fie mai dificile decât crezuse inițial.

— Nu-ți pot da.

Lavinia miji și mai mult ochii.

— De ce nu?

Delilah strânse mai bine cordonul halatului în jurul taliei, trăgând puternic de ambele capete.

— Pentru că i-am promis lui Madame Rosa.

— Cine este Madame Rosa? întrebă Lavinia pe o voce plictisită, care indica faptul că nu dădea doi bani pe cine era Madame Rosa.

— Femeia care mi-a vândut parfumul, răspunse Delilah. M-a pus să promit că respect regulile.

Lavinia miji și mai mult ochii.

— Reguli? Ce reguli?

— Una dintre ele este să nu împart elixirul cu nimeni.

Lavinia își puse o mână în șold.

— Mă crezi proastă? Este clar că inventezi asta ca să nu-mi dai.

Delilah clătină din cap.

— Jur că nu.

Lavinia făcu un pas mai aproape și îi cercetă chipul.

— Ce contează dacă îl împărți?

— Nu știu. Delilah ridică din umeri. Dar i-am promis că

nu o voi face.

Lavinia ridică bărbia.

— Bine, atunci ori mi-l dai, ori îl împărți cu mine. Alegerea este a ta.

Delilah strânse din buze o clipă, de parcă chiar se gândea.

— Nu aleg niciuna.

Lavinia făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre ușă.

— Atunci îi voi spune ducelui de Branville ce pui la cale.

Lui Delilah îi scăpă cordonul și strânse pumnul - un pumn cu care voia să-i dea una surorii lui Thomas în acel moment.

— Dacă faci asta, nici tu nu-l vei mai putea folosi pe Berwick, pentru că nu ți-l voi da.

Mon Dieu, femeia asta era dificilă!

— Poate, dar nici *tu* nu-l vei putea folosi.

Delilah se uită urât la ea.

— Ai fi așa de răzbunătoare? Să-l faci inutil pentru amândouă?

Lavinia reveni asupra lui Delilah. Vocea îi deveni lingușitoare.

— Împarte-l! Cine știe dacă a fost o regulă? Fără îndoială, doar pentru că femeia voia ca prietenii tăi să vină și să cumpere flaconul pentru ei, ca ea să facă mai mulți bani.

De ce dintr-odată avea sens ce spunea îngrozitoarea Lavinia?

— Și apoi, continuă ea, în momentul ăsta, ori îl folosim amândouă, ori niciuna. Alegerea este a ta.

Delilah o privi cu precauție pe femeia mai în vârstă. Probabil că nu avea de ales. Chiar dacă încălcarea regulii făcea ca elixirul să devină inutil, măcar voia să-l încerce. Și apoi, Lavinia putea să aibă dreptate în legătură cu motivul existenței regulii lui Madame Rosa. Oricum ar fi fost, nu putea să permită ca Branville să afle că ea avea de gând să se strecoare în camera lui și să-l stropească cu parfum magic pe ochi. Ar fi ajuns la Bedlam dacă ar fi aflat

altcineva.

Vinovăția, pe care o simțise de când cumpărase parfumul, se multiplicase de zece ori când deschise palma goală și i-o întinse Laviniei.

— Bine. Dă-mi flaconul tău. Îți voi da din elixirul meu.

Capitolul 22

Dimineața următoare veni senină și frumoasă, cu cerul de un albastru fără nori. Un vânticel împiedica aerul să devină prea fierbinte, iar atât ziua, cât și noaptea promiteau să fie minunate. Începură să sosească trăsurile de la Londra, pline cu spectatori care plătiseră o sumă substanțială pentru a participa la spectacolul privat.

Thomas se trezise odată cu soarele. Plecase să călărească pe moșia Claringdon – o plimbare lungă, în care avu destul timp să se gândească.

Planul lui Delilah cu poțiunea magică era o nebunie. Era probabil cel mai nebunesc lucru pe care îl făcea ea, iar lista includea multe nebunii. Dar planul prezenta și soluția perfectă pentru dilema lui. Își dorise să aibă ocazia să-i spună ce simțea pentru ea. Dar își făcuse griji că, dacă ea nu simțea la fel, întregul plan putea eșua, iar el rămânea fără prietena lui.

Acum era ziua ei de naștere. Avea de gând să-i spună ce simțea pentru ea după spectacolul din acea seară. Voia să-i ceară să discute doar ei doi și să-i mărturisească sentimentele lui, să o întrebe dacă ea credea că i le putea împărtăși.

În schimb, hotărâse să se folosească de complotul ei cu elixirul pentru a obține ce voia. Se gândea că îi făcea o favoare. Dacă Delilah chiar ajungea să umble noaptea prin dormitorul ducelui de Bransville, nu doar că putea provoca un scandal imens – unul din care nu se putea sustrage niciodată –, dar adorabila și neîndemânatica Delilah se putea împiedica și cădea pe pat, trezindu-l pe duce și

îngrozindu-l cu îndrăzneala ei. Asta i-ar fi provocat o rușine eternă. Și mai important, Thomas o iubea și mereu o iubise, așa că prostescul praf de zâne putea fi metoda perfectă de a-i arăta adevăratele lui sentimente.

În sfârșit, era momentul să ceară ajutor unuia dintre domni.

Thomas reveni din plimbarea lui, se duse în dormitor să se schimbe și se întâlnească cu un grup de persoane la fel de matinal ca el în salonul pentru micul dejun. După ce-și termină masa, așteptă să iasă

Claringdon din încăpere, apoi se scuză și el și-l urmă pe Derek pe coridor.

— O clipă din timpul tău, Excelență, zise Thomas.

Derek se întoarse și înclină din cap.

— Desigur. Biroul meu este chiar după colț.

Bărbatul mai în vârstă îl conduse pe Thomas pe o ușă mare și o închise în urma lor. Thomas se așeză pe scaunul de piele care se afla în fața biroului lui Claringdon. Acesta se duse la birou și se așeză la locul lui.

— Despre ce dorești să vorbești cu mine, Huntley? întrebă Derek imediat ce se așeză.

Thomas se sprijini în scaun. Putea doar să speră că Claringdon era un om înțelept.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Ochii inteligenți ai lui Claringdon cercetară chipul lui Thomas. El încuviință din cap.

— Spune.

Thomas inspiră adânc.

— Dar trebuie să te avertizez că va părea nonconformist și poate... ciudat. Chiar ridicol.

Derek rânji la el.

— Am petrecut mulți ani alături de Lucy, prietene. Sunt expert în nonconformism și ciudățeni. Și știu prea bine ce este ridicolul.

Thomas dădu capul pe spate și râse. Poate că lucrurile aveau să meargă mai bine decât sperase el.

— Excelent. Atunci poate că nu vei fi șocat că îți cer să mă ajuți să schimb dormitorul meu cu al ducelui de

Branville în noaptea asta.

Derek miji ochii.

— Branville?

Thomas încuviință din cap.

— Da, dar Lucy nu trebuie să afle. Niciuna dintre doamne nu trebuie să știe.

Derek bătu darabana în birou.

— De curiozitate, de ce vrei să schimbi camerele?

— Acum vine partea ridicolă. Thomas se mușcă de interiorul obrazului. Delilah a cumpărat un flacon de parfum pe care are de gând să-l... arunce peste ochii lui Branville pentru că... Se înecă. Ar trebui să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Derek ridică din sprâncene.

— Ai dreptate. Chiar și după toate comploturile despre care am știut că le pune la cale Lucy, inclusiv invenția unei însoțitoare complet imaginare, pe nume doamna Bunbury, *asta* mi se pare ridicol.

Thomas se trase de lavalieră. Sunase și mai ridicol când o spusese cu voce tare.

— Chiar și așa, este adevărat.

Derek începu din nou să bată darabana.

— Bănuiesc că vrei să schimbi camerele pentru că vrei să fii *tu* cel care se îndrăgostește.

— Sunt deja îndrăgostit, recunosc oftând Thomas. Vreau doar ocazia să-i spun ce simt.

— Schimbând dormitoarele? întrebă Claringdon, zâmbind. Asta pare ceva ce ar face soția mea și prietenele ei.

— Acesta e un refuz? întrebă Thomas, cu un nod în stomac.

— Din contră, răspunse Claringdon. Sunt fericit să demonstrez că nu doar soția mea se pricepe la pețit dacă e nevoie. Voi face aranjamentele.

— Mulțumesc, Excelență.

Thomas se ridică și aproape că fugi din încăpere. Ajunse pe coridor înainte să se sprijine de perete și să expire. Zâmbi în sinea lui. Lucrurile merseseră mai bine

decât se așteptase. Știuse că Claringdon era un om bun, dar nu fusese complet sigur că ducele avea să fie de acord cu o asemenea pozna. Derek avea însă dreptate. Fiind căsătorit cu Lucy Hunt de atâția ani, trebuia să-i fi mărit toleranța la absurd. Lucy mereu punea ceva la cale.

Thomas simți un vag sentiment de vinovăție. Festa pe care avea de gând să i-o joace lui Delilah nu era corectă. Dar își aminti că nu era ca și cum exista o poțiune de iubire. Delilah întotdeauna avusese idei fanteziste și uneori era prea ușor de convins. Dacă îl stropea pe Branville cu acel elixir, tot ce urma să primească avea să fie o dezamăgire cruntă. Dar așa Thomas avea șansa de a-i arăta ce simțea cu adevărat pentru ea.

Își petrecuse toate aceste săptămâni arătându-i că posedea calitățile pe care ea le voia la un soț. Trebuia să-l vadă într-o lumină diferită. Nu ca prieten. Dacă a doua zi de dimineață îi putea mărturisi că era îndrăgostit de ea, poate că ea se răzgândea și, în sfârșit, își dădea seama că erau făcuți unul pentru celălalt. Poțiunea aia blestemată era scuza perfectă.

Planul lui era simplu: el avea să schimbe camera cu Branville, iar când Delilah avea să vină cu elixirul, el urma să se asigure că ea nu-i vedea fața decât după ce îl stropea. Apoi trebuia să se întoarcă pentru a-l vedea, ca să știe că *el* era cel vrăjit. Atât de ușor și de absurd!

Își băgă mâinile în buzunare, se duse în foaiier și urcă treptele până la dormitorul lui. A doua zi pe vremea asta, putea, în sfârșit, să-i spună lui Delilah ce simțea cu adevărat pentru ea.

Capitolul 23

Rochia pe care Delilah o purta pentru a o interpreta pe Helena era simplă, albă, strânsă în talie, cu un guler rotund, adânc și fără mâneci. Danielle Cavendish și servitoarele ei munciseră ore nesfârșite pentru a face toate

costumele, iar verișoara Daphne avusese sarcina de a se asigura că toți actorii aveau suficient machiaj pe față pentru a fi văzuți din public. Daphne aplicase ruj și pudră pe față și buzele lui Delilah și folosisese funingine amestecată cu ulei pentru a-i scoate în evidență sprâncenele și genele. Termină cu balsam de buze făcut din ulei de trandafiri care colora buzele lui Delilah într-o nuanță accentuată de roz. Efectul era chiar uimitor, își zise Delilah când se văzu în oglindă. Dar Daphne o asigurase că toți actorii purtau asemenea substanțe pe chipuri. Se părea că verișoara ei mersese la teatrul Drury Lane și discutasese îndelung cu cei de acolo.

Înainte să înceapă piesa, toți actorii se întâlneau pe coridorul din afara bibliotecii, unde fuseseră aduse decorurile și scena. Mica audiență se afla în fața scenei pe cinci rânduri, separate de un culoar. Erau aproximativ cincizeci de oameni care veniseră pentru piesă, dar la fel de bine ar fi putut să fie cinci sute, după nervii din stomacul lui Delilah.

Biblioteca lui Lucy fusese transformată într-o dumbravă noaptea. Fiecare colț era acoperit de copaci și viță-de-vie, iar stele sclipitoare atârnavă din tavan. Încăperea era înfrumusețată de tablourile minunate cu copaci ale lui Cass. Mușchiul, frunzele și toate celelalte obiecte pe care le adunaseră în ultimele luni fuseseră aranjate cu măiestrie de Cass și Danielle pentru a face încăperea să pară ca și cum ai fi fost în pădure.

Afară, pe coridorul de lângă intrarea laterală în bibliotecă, entuziasmul umplea aerul. Actorii vorbeau pe voci șoptite și neliniștite, fiind cu toții gata să-și arate efortul depus până acum. Delilah bătea din pantof pe podea precum un iepure ce dădea din picior. Între timp, Lady Rothwell de la Societatea Regală pentru Tratatamentul Uman al Animalelor ținu un discurs în fața mulțimii despre cât de buni și de generoși sunt actorii care fac un asemenea lucru pentru a ajuta animalele. Publicul aplaudă. Apoi Jane Upton intră în bibliotecă, urcă pe scenă și anunță spectacolul.

Ultimele cuvinte din partea ei plutiră spre coridor, făcând-o pe Delilah să simtă un nod în stomac.

— Vă oferim piesa lui William Shakespeare, *Visul unei nopti de vară*.

Urmară mai multe aplauze, apoi vocea lui Rafe Cavendish începu să cânte în rolul ducelui Tezeu, cu Lavinia drept Hippolyta a lui.

— Nervoasă? întrebă Thomas, strecurându-se în locul de lângă Delilah în timp ce așteptau lângă ușile bibliotecii.

Rolul lui începea înaintea rolului ei, așa că nu avu timp să-i răspundă înainte ca el să-i facă cu ochiul și să intre în bibliotecă.

Lucy, îmbrăcată ca Titania, regina zânelor, era o adevărată priveliște. Avea scânteii pe chip, pe brațe, pe gât, iar în păr avea frunze, crenguțe și fructe de pădure. Purta o rochie aurie, care părea tunica unei zeițe romane. Îi făcu cu ochiul lui Delilah când trecu.

Scenă după scenă fură executate fără greșeală, cât de bine te puteai aștepta. Delilah își recită replicile în fiecare din scenele ei, abia fiind conștientă de ele. Slavă Cerului că avea o memorie bună, pentru că mintea îi era în altă parte! Era blocată în complotul în care mai târziu stropea elixirul peste ochii lui Branville. Partea sănătoasă, rațională a ei susținea că trebuia să arunce elixirul și să pună stop nebuniei, în vreme ce partea nebună, disperată șoptea că totul avea să funcționeze perfect dacă respecta planul.

Ajunseră la partea în care amanții se trezesc în poiană a doua zi dimineață, când Delilah își dădu seama cât timp trecuse. După care Thomas, în rolul lui Demetrius, își spuse replica.

— De ce atunci suntem treji? Să-l urmărim! Și să ne povestim visurile.

Se întoarse, o trase pe Delilah în brațe și... o sărută.

Pentru prima dată în toată seara, Delilah se trezi în prezent. Buzele lui Thomas peste ale ei fură un șoc ce o trimise în realitate. Capul îi căzu pe spate și buzele i se deschiseră în vreme ce i se păru că sărutul dură o veșnicie.

Degetele i se strânseseră în pantofi, iar corpul i se înfierbântă și-i deveni febril. Genunchii aproape că o trădară. Publicul se ridică în picioare și aplaudă, iar Delilah își dădu vag seama că Jane și Garrett în rolurile lui Lysander și al Hermiei se sărutau și ei, înainte ca Thomas să-și retragă gura de pe a ei și să-i șoptească la ureche:

— La mulți ani, draga mea prietenă!

Abia mai putea să stea pe picioare. El fu nevoit să o ajute să se echilibreze când reveniră pe coridor.

Restul spectacolului se termină în ceață. Delilah își recită replicile cum putu mai bine în timp ce încerca să înțeleagă sărutul de la Thomas. Nu fusese un sărut în joacă. Nimic din ce repetaseră. Fusese mai mult un sărut real. Precum cel pe care i-l dăduse el în grădinile Hillard. Sărutul care o lăsase fără aer și-i făcuse genunchii slabi. Da, exact așa. Genunchii îi fuseseră din nou slabi. Dar nu avea sens pentru că bărbatul care o sărutase fusese *Thomas*. Nu ducele de Branville, ci Thomas. Iar ea se lăsase dusă de val. Se uitase în ochii lui și avusese un moment în care dorise să-și petreacă brațele în jurul gâtului lui, să-l sărute din nou și să nu se oprească niciodată din a-l săruta. Ce însemna asta?

I se păru că trecuseră doar câteva minute, când Cade Cavendish ținu discursul final în fața publicului în rolul lui Puck, urmară aplauzele răsunătoare și apoi Delilah și ceilalți actori intrară de pe coridor și reveniră în bibliotecă și pe scenă pentru plecăciunea finală.

Și apoi se termină. Piesa pentru care lucraseră cu toții cu atâta sârguință toată vara se terminase. O cuprinse ușurarea, dar și un sentiment de melancolie. Nu aveau să mai fie repetiții. Nu aveau să mai fie costume. Nu aveau să mai fie motive de a se vedea cu prietenii ei de trei ori pe săptămână. Măcar nu mai trebuia să se strecoare și să-și mintă mama. Fără îndoială, faptul că îl sărutase pe Thomas avea să ajungă la bârfitorii din Londra, deci la *mere*. Dar Delilah avea să-și facă griji pentru asta mai târziu.

În seara aceea, avea de îndeplinit o misiune secretă. Dar mai întâi urma să aibă loc o petrecere la care toți

spectatorii aveau să se amestece cu actorii. Putea doar să spere că Lavinia nu avea să le trădeze secretul.

*

Petrecerea era în toi în salonul de bal imens al proprietății când Delilah își croi drum până la Lucy. Toți actorii se retrăseseră în dormitoarele lor pentru a-și șterge machiajul și pentru a se schimba de costume. Până când salonul de bal se umplu de spectatori și de actori, care se bucurau de băuturile purtate pe tăvi de argint de către lachei, era deja trecut de miezul nopții. *Mon Dieu!* Delilah eșuase oficial în a obține o cerere din partea lui Branville până la ziua ei de naștere. Dar nu conta. Avea de gând să obțină una de dimineață, cu prima ocazie. Și apoi, atât timp cât cererea avea loc înainte să revină în Londra, mama nu mai putea comenta din pricina acestui detaliu minor.

— Am reușit! declară Lucy când Delilah veni lângă ea. Lucy îi strânse mâna.

— Cu siguranță am reușit, răspunse Delilah.

Se aplecă și le îmbrățișă pe Cass și pe Jane, care beau șampanie în apropiere. Îi dădură un pahar și lui Delilah.

— Lucy, șopti ea. Trebuie să vorbesc cu tine.

Lucy încuviință din cap și se scuza în fața grupului. Ea și Delilah se îndreptară spre perete, lângă o plantă în ghiveci, unde Lucy se întoarse cu fața spre ea.

— Ce este?

Îi cercetă chipul cu cei doi ochi colorați diferit Delilah își prinse mâinile și le strânse puternic.

— L-am sărutat pe Thomas în seara asta.

Un zâmbet vag se jucă pe buzele lui Lucy.

— Știu, draga mea. Cu toții am văzut. A fost chiar convingător. Bine jucat.

— Nu, vorbesc serios, ne-am *sărutat*. Nu am jucat teatru. Pe cuvânt! Delilah încercă să nu lase panica să se simtă în vocea ei, dar se temea că nu-i ieșise prea bine.

Lucy își înclină capul într-o parte și miji ochii.

— Ce anume încerci să spui?

— Încerc să spun că l-am *sărutat* pe Thomas și... mi-a plăcut. Acum, după ce recunoscuse, se simțea bine. Oftă ușurată.

Lucy clătină din cap și își înăbuși un zâmbet.

— Delilah, dragă, nu-i nimic rău în a te bucura de un sărut cu un tânăr chipeș. Ești și tu om, până la urmă.

— Știu, dar mă simt așa de... confuză.

Nu confuză era exact cuvântul pe care voia să-l folosească, dar era suficient.

Lucy o bătu pe prietena ei pe umăr.

— Pentru că ești în goană după Branville? În ochii ei se citi compasiunea.

— Da. Iar Branville nu a schimbat două vorbe cu mine toată seara.

Delilah își mușcă buza.

Nu-i spusese lui Lucy că Branville îi ceruse ajutorul pentru a se apropia de Rebecca. Odată ce avea să folosească elixirul - *dacă* îl folosea cum avea să explice faptul că Branville o părăsise subit pe Rebecca? Îl privi pe Branville, care sorbea șampanie lângă Rebecca.

Delilah se simți iarăși vinovată. În noaptea asta, avea să schimbe dramatic nu doar viața lui Branville, ci și pe a Rebeccăi. Însă observă că Rebecca privea cu jind la Thomas. Iar el părea adâncit în conversație cu Lady Emmaline, care era evident atentă la Branville.

Întreaga situație devenise teribil de complicată și nu o ajută cu nimic pe Delilah pentru că, atunci când închise ochii, tot la sărutul cu Thomas se gândi.

— Du-te să vorbești cu Branville, zise Lucy. Nu te va observa dacă tu ești aici.

Delilah încuviință din cap, și Lucy reveni în mulțime. În loc să se ducă să vorbească cu ducele de Branville, merse lângă ducele de Claringdon. Îl bătu pe Derek pe braț, iar înaltul și formidabilul bărbat se întoarse.

— Delilah?

Ea îi făcu semn să o urmeze încuviințând din cap.

Derek merse în urma ei până când ajunseră la câțiva pași distanță de ceilalți.

— Ce este?

Delilah duse o mână la piept pentru a-și liniști inima agitată.

— Am nevoie de un favor, Derek, dar trebuie să-ți cer să nu-mi pui întrebări despre de ce vreau să știu.

El se încruntă.

— Mă tem că nu te înțeleg.

— Am nevoie să știu unde e dormitorul ducelui de Branville, dar nu-ți pot spune de ce vreau să știu. Dar pot să-ți spun că intențiile mele sunt complet onorabile. Mă rog, intențiile mele nu sunt indecente.

Derek clătină din cap.

— Sunt sigur că nu vreau să știu, răspunse el sec. Dar am încredere în tine, Delilah. Te avertizez însă, orice pui la cale, ai grijă!

— Voi avea, Excelență. Promit.

Capitolul 24

Delilah privi de-a lungul holului slab luminat. Era trecut de ora trei dimineața, ea încă era îmbrăcată în rochia roz de bal pe care o purtase la petrecere și ținea strâns micul flacon cu Elixirul lui Cupidon în palma transpirată și vinovată. Își lipi spatele de peretele umbrit aflat aproape de dormitorul ducelui de Branville. Putea să facă asta. Mai important, avea să o facă. Ajunsese până aici, nu-i așa? Ce mai conta un furișat în mijlocul nopții?

Obținuse indicațiile exacte despre dormitorul lui Branville de la Derek, care din fericire nu întrebuse de ce voia să știe. După spusele lui, camera era a patra ușă pe dreapta, imediat după scări, la etajul al treilea. Acolo dormeau toți domnii burlaci. Ar fi fost un scandal total dacă ar fi fost găsită pândind singură la ora asta din noapte, dar așteptase până când întreaga casă păru cufundată în somn și apoi așteptase o vreme ca să fie sigură. Oricine ar fi văzut-o acum probabil că stătea tot la pândă, ceea ce

Însemna că nu ar fi fost deloc în poziția să o judece. Se întreabă pentru un moment dacă avea să dea peste Lavinia.

Nu era ca și cum ieșise să facă un lucru deosebit de scandalos. Era mult mai prostesc și mai frivol decât orice altceva. Dar ar fi murit dacă Branville s-ar fi trezit și ar fi întrebat-o ce făcea când îl stropea cu apă de zâne peste ochi. Hotărâse deja să pretindă că visa, crezându-se Puck din piesă. Mergând în somn. Avea sens, nu-i așa? Înghiți cu dificultate. Probabil că nu, dar nu avea de gând să se lase copleșită de frica de a fi prinsă. Și apoi, tot peșitul ei și al lui Lucy ajunsese un dezastru colosal. Dacă un jet de parfum putea să îl rezolve, așa trebuia să fie. Desigur, conștiința îi amintea că nu-i oferise din parfum Rebeccai pentru a-l folosi pe Thomas. Nici măcar nu voia să se gândească la asta. Îl împărțise deja cu o persoană, și asta o făcea să se simtă suficient de vinovată. Imaginea cu chipul dezaprobat și zbârcit al lui Madame Rosa o bântuise întreaga seară.

Delilah îndepărtă gândul și-și îndreaptă atenția la problema prezentă. Lipindu-și mâna goală pe peretele întunecat, înaintă până ce ajunse la ușa lui Branville. Se simțea ca un spion. Așa făceau spionii profesioniști. Păcat că era prea jenată de acțiunile ei pentru a-i întreba pe adevărații spioni care dormeau dincolo de celelalte uși.

Mută flaconul în cealaltă mână și întinse încet mâna spre clanță. Simți metalul rece. Își dăduse jos mânușile, hotărând că i-ar fi făcut mișcările mai stângace. Ultimul lucru de care avea nevoie în noaptea asta era să fie mai neîndemânatică decât de obicei. Cu siguranță, trebuia să fie mai puțin neîndemânatică.

Puse mâna pe clanță ca și cum ar fi apucat un colac de salvare și închise ochii, apăsându-și degetele ce tremurau pe clanță. Era aproape, așa de aproape! Rugându-se ca ușa să nu scârțâie, apăsă lent. Singurul sunet fu cel al inimii ei în urechi.

Când clanța se roti suficient, ea o împinse, rugându-se din tot sufletul să nu fie încuiată. Avu nevoie de un moment să-și dea seama că ușa se deschidea. Balamale silențioase,

merçi a Dieu. Complet silențioase.

Se strecură în camera rece, întunecată. Dinspre pat se auzea un respirat constant, profund. Slavă Cerului, nu-l trezise pe duce! Abia putea vedea ceva, dar nu îndrăznea să aprindă o lumânare. O rază subțire din lumina lunii se revărsa în cameră printr-o mică deschidere în draperii la capătul ferestrei. Se folosi de asta pentru a găsi patul mare din mijlocul camerei. Merse încet în vârful degetelor spre el, având grijă în caz că exista ceva ce putea fi dărmat. Fără îndoială, ar fi dat peste acel obiect dacă exista.

Ajunse la piciorul patului fără vreun incident și se opri, încercând să-și liniștească nervii și să-și risipească vinovăția. Strânse și mai bine flaconul în palmă, tremurând de frică și anxietate. Acum, când era aici, habar n-avea cum să toarne lichidul peste ochii omului fără să-l trezească. Și apoi, cât trebuia să folosească? Sigur nu mult. Avea să folosească doar câțiva stropi ca să nu-l deranjeze, dar trebuia și să se asigure că parfumul îi atingea pleoapele. Complicată treabă să fii zână! Dintr-odată, îl aprecie pe Puck.

Ținându-și respirația, își ridică fustele cu mâna liberă și merse pe vârfuri la partea din dreapta a patului. Pentru că era vară, draperiile patului nu erau trase. Fereastra era deschisă și un vânticel sufla prin deschizătura draperiilor.

Conturul corpului ducelui era abia vizibil în lumina lunii. Era întors pe o parte, cu spatele la ea și cu fața spre fereastră. Trebuia să se aplece peste corpul lui și să-i toarne elixirul pe ochi. Patul era înalt. Trebuia să se urce cu grijă pentru a face treaba cum se cuvine. Spera doar că nu apăsa prea mult salteaua, ca să nu-l trezească.

Așteptă în tăcere câteva momente pentru a se asigura că respirația lui rămânea constantă, puse cu grijă un genunchi, apoi pe celălalt, urcând și ținând flaconul. Tresări când el se mișcă un pic în somn, dar rămase cu fața întoarsă. La naiba!

Când fu cu totul în pat, se opri și speră că bătaile inimii ei nu aveau să-l trezească. Mirosea bine – o combinație de săpun și masculinitate pe care voia să o

inspire. Era ceva vag familiar în parfumul lui.

Îndepărtând gândul inutil, se mișcă în genunchi cu mare atenție pe saltea până când se opri lângă el. Nu avea cămașă. Raza lunii cădea pe brațul lui musculos și uniform. Înghiți în sec. Pieptul bărbatului era extrem de atrăgător. Inspiră adânc pentru a-și calma nervii și desfăcu flaconul. Apoi se aplecă cu grijă cât putu pentru a-i găsi ochii. Erau învăluți în întuneric, dar ea ghici pe unde se aflau și înclină micul flacon cât de încet putu. În acel moment, el se întoarse, iar ea avu suficientă lumină pentru a vedea cum prima picătură de lichid cade direct pe pleoapa lui.

El clipi, și ea își ținu respirația. Când el adormi la loc, ea închise ochii și spuse o scurtă rugăciune pentru a scăpa și a doua oară, apoi înclină flaconul încă o dată pentru a lăsa altă picătură să-i cadă pe cealaltă pleoapă.

El clipi și se frecă la ochi în timp ce Delilah își ținu iarăși respirația, paralizată de frică. Curând, el se liniști și respirația îi reveni la ritmul constant.

Ea își apăsă o mână peste gât. Se terminase. O făcuse. Tot ce trebuia să mai facă era să se dea jos din pat și să iasă din cameră fără a fi văzută sau auzită. Partea dificilă trecuse.

Încă rugându-se ca el să nu se miște, se îndepărtă de duce. Lent. Lent. Aproape că ajunsese la marginea patului când el se întoarse spre ea. O rază de lună alunecă peste trăsăturile lui adormite.

Delilah exclamă uimită.

Capitolul 25

Delilah habar n-avea cum reușise să iasă din dormitor fără să-l trezească pe Thomas. Numai exclamația ei ar fi trebuit să trezească jumătate din casă, dar reuși să ajungă pe coridor cât încă el dormea, în clipa în care închise ușa dormitorului în urma ei, o luă la goană pe coridorul întunecat, zbură pe scări în jos spre dormitorul lui Lucy de

la al doilea etaj și bătu la ușă. Câteva clipe mai târziu, un Derek neamuzat deschise ușa, purtând doar pantalonii. Pășii în spatele paravanului când își dădu seama cine era.

— Delilah, ce s-a întâmplat?

— Delilah? se auzi vocea somnoroasă a lui Lucy din spatele soțului ei.

Era prea copleșită să-i pese că nu fusese deloc curvencios să vină la ușa unui cuplu căsătorit în mijlocul nopții.

— Ce s-a întâmplat?

Lucy se ridică și o trase în cameră.

Derek dispăruse în dormitorul celălalt. Reveni câteva clipe mai târziu, îmbrăcat cum se cuvine.

— Ești bine? întrebă el, cu îngrijorare întipărită pe frunte.

Ochii lui Delilah erau mari. Nu-și putea recăpăta suflul. Mătușa Willie o învățase cândva că trebuia să respire ușor și să nu încerce să vorbească, dar Lucy și Derek doreau o explicație pentru sosirea ei în miez de noapte, iar ea le datora una.

— Am nevoie să-mi spui în ce cameră sunt Danielle și Cade, zise ea sugrumat.

Lucy cercetă chipul lui Delilah.

— Poftim? De ce?

— Trebuie... să vorbesc imediat cu Danielle.

Lucy o strânse de umeri.

— Calmează-te, draga mea. Spune-mi ce s-a întâmplat!

O cuprinse pe Delilah cu un braț și o conduse spre o mică zonă pentru stat jos, de partea cealaltă a patului. O forță să se așeze.

Delilah se lăsă pe un scaun de catifea verde și își lăsă capul în mâini.

— Va părea nebunesc.

Derek chicoti.

— Amintește-ți cu cine vorbești!

Lucy ridică dintr-o sprânceană către soțul ei, apoi reveni spre Delilah.

— Derek are dreptate. Am auzit și am făcut multe nebunii.

Delilah încă nu putea să respire. O mie de gânduri i se învârteau în minte. Ce făcuse?

— Am nevoie de Danielle. Trebuie să vorbesc cu Danielle.

Lucy încuviință din cap.

— Derek se duce să o aducă în timp ce îmi povestești ce s-a întâmplat. Ai vrea așa?

Delilah încuviință din cap. Când Lucy făcu semn către ușă, Derek plecă. Lucy se lăsă în genunchi pe covorul gros din fața scaunului lui Delilah și o cuprinse în brațe.

— Ai degetele înghețate. Dacă n-aș ști, aș crede că ai văzut o fantomă.

Delilah clătină din cap.

— A fost mai rău decât o fantomă! Mult mai rău. Este *real*!

— Ce este real, drag mea? Ai visat urât?

— Eu...

Delilah își mușcă buza. Cum putea explica? Promisese să nu-i spună nimic despre toate astea lui Lucy, dar cum o putea găsi pe Danielle în mijlocul nopții? Și acum, după ce se întâmplase, Danielle nu putea să dea vina pe ea că îi ceruse ajutorul lui Lucy.

— Draga mea, orice ar fi, va fi în regulă. Îți promit. Spune-mi doar ca să te pot ajuta.

— Lucy, am făcut o greșală. Una mare.

Lucy se uită la ea cu o expresie nedumerită.

— Ce ai făcut?

Ușa se deschise, și Danielle veni în grabă în urma lui Derek. Franțuzoaica purta cămașă de noapte și un halat.

— Delilah, dragă, ce este?

Veni în grabă și îngenunche lângă Lucy, în fața lui Delilah.

Delilah se ridică de pe scaun și se apropie de semineu, frecându-și mâinile înghețate în fața flăcărilor.

— Danielle, am făcut o greșală teribilă.

— Ce s-a întâmplat? se auzi vocea îngrozită a

verișoarei ei.

Cele două femei rămaseră așezate pe covor, cu fața spre ea. Delilah puse o mână pe polița șemineului și cu cealaltă își apăsă stomacul, fiind sigură că în orice moment avea să dea socoteală.

— Am intrat în camera greșită, gemu ea.

— Poftim?

Vocea lui Danielle era plină de îngrijorare.

Delilah se întoarse cu fața spre toți trei. Derek și Lucy schimbă o privire îngrijorată.

Ea își frângea mâinile.

— Am intrat în camera greșită. Credeam că mă duc în camera ducelui de Branville, dar am nimerit în camera lui Thomas.

Danielle veni în grabă lângă ea, o prinse de umeri și îi cercetă chipul.

— Ești sigură, Delilah? Poți să fii sigură?

— Sunt sigură. Am crezut că am urmat instrucțiunile întocmai. Dar era așa de întuneric! Cred că am ales ușa greșită. Doar că mi-am dat seama când era prea târziu.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat, insistă Danielle.

Delilah încuviință din cap.

— M-am urcat în pat și...

Derek tuși.

— Poate că n-ar trebui să aud asta.

Ea întinse o mână spre duce.

— Nu, Derek, te rog, stai! Nu este ceea ce crezi.

— Ce este? întrebă Lucy, gândind același lucru ca Derek.

— Continuă, îi ceru Danielle.

Delilah făcu un efort să inspire adânc.

— M-am urcat în pat, m-am aplecat și am înclinat flaconul.

— Ce flacon? întrebă Lucy, încruntându-se.

Delilah o ignoră.

— Am lăsat să-i cadă un strop pe fiecare ochi. Cel puțin am crezut că erau ochii lui. Era greu de zis în întuneric.

— Ai încercat să orbești pe cineva?

Derek se scărpină în cap.

— Dacă era așa de întuneric, cum ți-ai dat seama că erai în camera greșită? insistă Danielle, cu linii de îngrijorare în colțurile gurii.

— Pentru că, după ce am făcut-o, s-a întors în lumina lunii și... era Thomas, termină tristă Delilah.

— Ai încercat să-l orbești pe Thomas? interveni Lucy.

— Nu a încercat să orbească pe nimeni, răspunse Danielle, de parcă întreaga poveste avea sens. I-a pus Elixirul lui Cupidon pe ochi.

— Elixirul lui Cupidon?

Lucy se lăsă pe spate și clipi către șemineu.

Danielle încuviință din cap și se întoarse spre Lucy.

— Da, este un parfum special care se presupune că face ca persoana pe care îl folosești să se îndrăgostească de tine.

— O poțiune de iubire, zise Lucy, cu o expresie de uluire pe chip. De ce nu mi-ai spus, Delilah?

Delilah reveni în grabă spre locul unde stătea Lucy, îngenunche și o apucă pe ducesa de mână.

— Am crezut că mă vei crede nebună.

— Nu cred deloc asta, zise Lucy ridicându-se în picioare. Am auzit vorbindu-se de poțiune. Doar că n-am crezut că există.

— Am cumpărat-o de la o țigancă din Londra pe care o cunoaște Danielle, explică Delilah.

Lucy oftă.

— Danielle cunoaște toți oamenii interesanți.

Derek se uită la ele de parcă își pierduseră mințile.

Delilah se întoarse spre Danielle.

— Îmi pare rău. Știu că voiai să păstrez totul secret, dar lucrurile au scăpat de sub control.

Danielle se ridică și ea și o îmbrățișă pe Delilah.

— Este în regulă. Înțeleg. Ai nevoie de ajutor pentru că ai făcut o greșală. Pot doar să ghicesc cât de înspăimântată ai fost când ai descoperit că te aflai în camera greșită.

Lucy se uită acuzator la Danielle, apoi își puse mâinile în șolduri.

— Dacă știai că există o poțiune de iubire în toți acești ani, de ce nu mi-ai spus?

Urma unui zâmbet atinse buzele lui Danielle.

— Am crezut că și pe mine mă vei crede nebună. Delilah părea interesată.

— Uitați lucrul cel mai important! ridică Delilah vocea. Faptul este consumat, iar eu am stropit ducele greșit.

— Thomas s-a trezit? întrebă Danielle.

— Nu. Delilah clătină din cap. Imediat ce mi-am dat seama că e el, am ieșit din cameră cât am putut de repede.

— Și ești sigură că poțiunea i-a atins ochii? adăugă Danielle.

— Cât se poate de sigură. Delilah se prăbuși înapoi pe scaun. Ce ar trebui să fac? Spune-mi, te rog, că poțiunea are un antidot!

Danielle se mușcă de vârful unghiei și tresări.

— Adevărul este că nu știu. Nu am întrebat-o niciodată pe Madame Rosa despre un antidot. N-am crezut niciodată că ar avea cineva nevoie de așa ceva.

Delilah suspină și își dădu una peste frunte cu palma.

— Doar eu putem să stric ceva așa de simplu precum magia.

— Nu-ți face griji, dragă. Lucy o bătu peste braț. Mă îndoiesc că magia este foarte complicată.

Danielle se îndepărtă.

— Va trebui să ne întoarcem în Londra și să vorbim cu Madame Rosa.

Delilah încuviință hotărâtă din cap.

— Bine, dar între timp ce ar trebui să fac dacă Thomas mă vede de dimineață și se îndrăgostește nebunește de mine?

A doua zi, Delilah intră pe vârfuri în salonul pentru mic dejun dimineața devreme. În ciuda anxietății, îi era foame și aflase dintr-o sursă sigură, și anume Cade, că Danielle era în încăpere. Nu putea însă să riște să dea peste Thomas, așa că pândea dincolo de ușă, încercând să-și adune curajul să se uite înăuntru, când se auzi vocea lui Lucy dinăuntru.

— Este în regulă, Delilah. Nu-i aici.

Delilah expiră afară aerul pe care îl ținuse și intră în încăpere, unde se așeză lângă prietena ei. Singurii oameni din salonul pentru mic dejun în acest moment erau Lucy, Cass, Jane și Danielle. Un servitor se grăbi să așeze un șervet în poala lui Delilah și să-i toarne niște ceai.

— Cine nu-i aici? întrebă Cass, clipind interesată la Delilah.

— Thomas.

Lucy luă o înghițitură din ceaiul ei cu mult zahăr. Cass își încruntă fruntea.

— De ce nu vrea Delilah ca Thomas să fie aici?

Lucy flutură o mână în aer.

— Este o poveste excesiv de lungă.

— Excelent! Jane luă o prăjitură pentru ceai de pe platoul din mijlocul mesei. Îmi plac poveștile excesiv de lungi. Cu cât mai lungi, cu atât mai bine. Atâta vreme cât sunt distractive, desigur.

Delilah privi prin încăpere la grupul restrâns.

— Majoritatea bărbaților au ieșit să călărească împreună, explică Lucy de parcă îi citise gândurile lui Delilah. Și Thomas s-a dus.

Delilah oftă ușurată. Își luă ceașca de ceai și bău o înghițitură.

— Deci cine îmi va povesti această poveste excesiv de lungă?

Jane își ridică ochelarii pe nas. Delilah îi aruncă lui Lucy o privire îngrijorată.

— Este mai complicat decât crezi, spuse Lucy.

Groaza se învolbură în stomacul lui Delilah.

— Cum așa?

Danielle își încrucișă brațele la piept și se uită la Delilah.

— N-ai spus că i-ai dat o parte din poțiune și Laviniei. Delilah tresări.

— Ți-a spus?

— Nu înțelegi, continuă Lucy, ungând cu unt o felie groasă de pâine prăjită. Se pare că azi-noapte s-a dezlănțuit iadul în casa asta.

Delilah își puse ceașca jos.

— Ce vrei să spui?

Groaza era și mai intensă.

Lucy termină de uns felia cu unt și puse jos cuțitul.

— Lavinia a încercat să folosească elixirul pe Lord Berwick și, în timp ce încerca să facă asta, Branville a dat peste ea în timp ce umbla prin camerele burlacilor în mijlocul nopții. I-a cerut să afle ce făcea acolo, iar ea i-a dat niște poțiune ca să tacă din gură. Voia să o folosească pe Lady Rebecca.

Delilah exclamă.

— Nu!

Nu ar fi ghicit că *Lavinia* ar da din poțiune nici în cele mai îndrăznețe închipuiri ale ei. Se blestemă pentru a mia oară că nu respectase regulile lui Madame Rosa.

— Ba da, răspunse Lucy, mușcând din felia de pâine prăjită.

— Nu are sens ce spuneți, zise Jane, ciugulind din prăjitura ei de ceai. Despre ce poțiune vorbiți?

— Vrei să explici? zise Lucy către Delilah.

— Chiar nu vreau.

Delilah luă o felie de pâine prăjită de pe farfuria din mijlocul mesei, dar doar se uită la ea. Nu putea mânca. Nu-i mai era foame. Danielle inspiră adânc.

— Atunci explic eu. Eu și Delilah am cumpărat niște parfum de la o țigancă din Londra. Se presupune că face persoana pe ai cărei ochi îi stropești să se îndrăgostească nebunește de tine data viitoare când te vede.

Jane pufni. O sprânceană neagră fu arcuită peste marginea ochelarilor ei argintii.

— Doar nu vorbești serios!

— Ba sunt foarte serioasă, răspunse Danielle, sorbind din ceașca ei de ceai.

— Ai dat *bani* pe asta? continuă Jane, adresându-i-se lui Delilah. Bani adevărați?

Delilah voia să se ghemuiască precum o minge și să dispară. Se întoarse spre Lucy.

— Zici că și Branville a luat o parte din poțiune?

— Da, continuă Lucy. Lavinia i-a cumpărat tăcerea cu două picături.

— Dacă trebuia să tacă din gură despre asta, zise categoric Jane, tu cum știi despre asta, Lucy?

— Asta era următoarea mea întrebare, rosti încet Cass.

— Încă n-am terminat cu povestea mea, declară Lucy. Din păcate, întâmplările de azi-noapte nu s-au încheiat acolo.

Jane își sprijini bărbia în cotul ridicat.

— Oh, continuă, te rog!

O cuprinse o durere de cap, dar Delilah făcu un efort să o asculte pe Lucy, care își împreună mâinile pe masă.

— Deci, cum spuneam, Lavinia se strecura, încercând să folosească poțiunea pe Berwick când a descoperit-o Branville. Apoi Branville a încercat să folosească niște poțiuni pe Lady Rebecca, care s-a trezit în mijlocul tărăseniei și a vrut să știe ce făcea Branville în dormitorul ei.

— Oh, nu! Cass clătină din cap. Cred că a fost teribil de înspăimântător pentru ea.

— Da, continuă Lucy. Branville și-a cerut scuze și i-a zis ce făcea. Ea i-a spus că ascunde incidentul dacă îi dă și ei din poțiune pentru a încerca să o folosească pe Thomas.

— Nu, suspină Delilah.

Întreaga casă înnebunise? La un moment dat, se gândise că nimeni nu avea să o credea dacă pretindea că avea o poțiune de iubire. Acum, își dădea seama că

jumătate din grup fusese dornic să o folosească fără nicio dovadă că într-adevăr funcționa.

— Da, răspunse Lucy pe o voce gravă. Dar, când Lady Rebecca i-a cerut uneia dintre servitoare să-i spună unde se afla camera lui Thomas, a dat de ducele de Branville, lucru care încă mă nedumerește. Apoi a venit să mă caute pentru a-mi cere să-i spun unde se află camera lui Thomas, iar eu am fost cea care a pus capăt acestui dezastru.

— Asta trebuie să fie una dintre cele mai ridicole povești pe care le-am auzit vreodată. Jane își ridică din nou ochelarii pe nas. Și am auzit multe.

— Sunt de acord, adăugă Cass. Dar este așa de amuzantă!

— Când s-a întâmplat asta, Lucy?

Sentimentul de disperare din stomacul lui Delilah nu se potolise.

— La nicio oră după ce te-am trimis înapoi în camera ta după dezastrul provocat de tine, răspunse Lucy, mai mușcând o dată din pâinea prăjită.

— Îmi doresc să nu fi auzit niciodată de poțiunea aia, zise tristă Delilah. A funcționat pentru vreunul din ei?

— Nu suntem siguri că vreunul din ei a reușit să o folosească, răspunse Lucy.

— Madame Rose a avertizat că putea fi folosită o dată de o singură persoană, adăugă Danielle.

— Bănuiesc că niciunul dintre ei nu știa asta, altfel nu ar fi bătut prin casă azi-noapte, sublinie Jane.

— Am încercat să-i spun Laviniei, zise Delilah. Ea a părut să creadă că Madame Rosa a zis asta doar ca să-și sporească vânzările.

Danielle puse o mână pe umărul lui Delilah.

— Îmi pare rău, Delilah. Nu aș fi menționat niciodată parfumul dacă aș fi știut că iese o astfel de încurcătură.

Delilah zâmbi și o bătu pe franțuzoaică peste mână.

— Nu-i vina ta, Danielle. Ar fi trebuit să respect regulile. Era inevitabil să apară probleme pentru că nu am respectat regulile. Pur și simplu nu mi-am imaginat că va ieși așa.

— Stai un pic, zise Jane, ronțâind o prăjitură. Deci *nimeni* nu a reușit să administreze poțiunea pe pleoapele altcuiva?

— O persoană a reușit, răspunse Lucy încuviințând din cap. Delilah a noastră.

— L-ai stropit pe Branville? întrebă Cass. Dar credeam că el a găsit-o pe Lavinia și...

— Nu. Delilah închise ochii. Nu l-am stropit pe Branville. Am *vrut* să-l stropesc pe Branville.

Ochii lui Jane se măriră. Se lovi cu palma peste obraz.

— Dacă nu l-ai stropit pe Branville, atunci pe cine...

— Pe Thomas, termină Delilah. L-am stropit din greșeală pe Thomas.

Danielle se ridică în picioare.

— De aceea eu și Delilah trebuie să plecăm imediat la Londra. Trebuie să o găsim pe Madame Rosa și să-i cerem antidotul.

— Stai un pic, zise Jane. De unde știți că a funcționat? Ar putea foarte bine să fie doar prostii și să nu fie nevoie de un antidot.

Delilah nu-și dorise niciodată în viața ei să nu fi risipit bani. Dar acum își dorea asta. Nu doar că spera, ci se ruga ca poțiunea să nu aibă efect.

— Chiar sper să fie doar prostii, dar nu sunt dispusă să risc. Dacă Thomas mă vede și se îndrăgostește nebunește de mine, n-aș putea suporta asta.

Jane privi de la Delilah la Danielle și invers.

— Voi îmi spuneți că aveți de gând să fugiți la Londra și eventual să mai dați niște bani pentru un antidot la o poțiune care se poate să nu fi avut efect, fiind doar o păcăleală?

Delilah își apăsă cu degetele tâmpilele ce-i pulsau.

— Știu că întreaga situație poate părea ridicolă, dar prefer să fiu sigură decât să-mi pară rău.

— Eu aș zice să vezi întâi dacă Thomas te iubește, răspunse Jane. Atunci poți pleca să cauți antidotul.

Doar gândul de a aștepta făcu să-i bată inima. Ideea că Thomas și-ar fi declarat iubirea pentru ea, iubirea lui

falsă, o înfiora. Privi spre Danielle.

— De tine depinde, Delilah, zise Danielle.

— Tu ce crezi, Lucy?

Delilah își fixă privirea temătoare pe draga ei prietenă.

Lucy mai luă o gură de ceai în timp ce se gândea.

— *Vreau* să cred că există o poțiune de iubire magică, dragă, chiar vreau. Dar până și eu trebuie să recunosc că s-ar putea să fie mai prudent să aștepti și să vezi dacă Thomas pare să fie mai atras de tine decât a fost ieri.

Delilah înghiți nodul din gât.

— Cass?

— Oh, vai! zise Cass cu blândețe. Eu înțeleg cât de tentant trebuie să fi fost să crezi într-o poțiune, dar sunt de acord cu Lucy și cu Jane. N-aș fugi în căutarea antidotului fără să vorbesc mai întâi cu Thomas.

Delilah încuviință din cap. Suferința din pieptul ei era reală și dureroasă. Gândul că Thomas îi putea spune că o iubea fără să fie sincer era sfâșietor, dar bănuia că ar fi fost ridicol să fugă la Londra înainte să se asigure că poțiunea chiar avusese efect.

— Prea bine, murmură ea. Îl voi căuta pe Thomas imediat ce se întoarce.

Capitolul 27

Delilah bătea din picior pe podeaua de marmură din salonul verde al lui Lucy. După micul dejun, urcase la etaj și se forțase să stea locului cât Amandine îi aranjase părul într-un coc, cu câteva șuvițe negre atârând în jurul chipului. Apoi se îmbracă într-o rochie de culoarea lavandei, cu talie îngustă și violete brodate la tiv, și se dădu cu parfumul ei ce mirosea a crini – nu cel fermecat – în spatele ambelor urechi. Un colier cu perle și cercei asortați completau ținuta. Amandine nu dăduse cu ruj pe obrajii lui Delilah. Nu avea nevoie. Era deja roșie de îngrijorare.

Delilah aranjase cu Lucy ca unul dintre lachei să ducă un bilet la dormitorul lui Thomas, cerându-i să se întâlnească cu ea în salonul verde înainte de masa de prânz. I se păru că trecuse o eternitate înainte să se audă un ciocănit ușor la ușă.

— Intră, reuși ea să strige, deși gâtul îi era dintr-odată uscat.

Ar fi trebuit să accepte ceaiul oferit de Lucy, dar, fiind atât de nervoasă, fusese convinsă că avea să-l verse pe ea.

Thomas intră pe ușă, la fel de chipeș ca de obicei. Părul lui negru era pieptănat peste cap. Ochii lui albaștri sclipeau. Purta pantaloni din piele colorați, pe picior, haină albastră, cămașă albă cu o lavalieră albă apretată și cizme negre perfect lustruite.

În clipa în care li se întâlniră ochii, ea își dădu seama că era ceva diferit. Știu așa cum își dăduse seama că se întâmplase ceva îngrozitor cu tatăl ei în ziua în care murise. Fără măcar să i se spună, simțise că viața i se schimbese pentru totdeauna.

Expresia de pe chipul lui Thomas era serioasă și... diferită. Pașii lui lungi parcurseră distanța dintre ușă și locul ei de pe canapea. Îngenunche în fața ei, îi luă mâinile și se uită la chipul ei de parcă nu-l mai văzuse vreodată.

— Delilah, zise el. Voiai să mă vezi.

Ea își petrecuse mare parte a dimineții repetând ce avea să îi spună. Știa că ea cumpăraseră elixirul. Îi spusese despre asta, slavă

Domnului! Dar acum, când sosise momentul să-i spună ce făcuse, cuvintele păreau prea nebunești să-i iasă pe gură.

Prea bine. Nu trebuia să recunoască faptul că îl stropise cu poțiune. Tot ce trebuia să facă era să-l întrebe ce simțea pentru ea. Apoi avea să știe. Poate că ghicise că îl folosisese pe el. Cum altfel și-ar fi explicat că peste noapte se transformase din prietenul ei în bărbatul îndrăgostit nebunește de ea? *Mon Dieu!* Această șaradă era ridicolă. Pentru a suta oară, își dorea să nu fi cumpărat nenorocitul de elixir.

Cercetă chipul frumos al lui Thomas. Îi reveni în minte amintirea sărutului lor din timpul piesei din noaptea precedentă. Păstrase în memorie liniile din colțul ochilor lui, micuța cicatrice de deasupra sprâncenei. Pentru un lung și nebunesc moment, își dori ca el să fie realmente îndrăgostit de ea.

— Trebuie să te întreb ceva, șopti ea.

— Orice.

Îi frecă dosul palmelor cu degetele lui mari. Ea inspiră.

— Ce simți... pentru mine?

Coada ochilor i se încreți, iar privirea lui îi cercetă chipul. Urma să spună ceva sarcastic și minunat în stilul lui obișnuit, iar totul avea să fie bine. Aproape că răsuflă ușurată.

— Delilah, murmură el. Adevărul este că... te iubesc.

Timpul se opri. Ei i se tăie respirația. Era ca și cum încăperea și tot ce se afla acolo încremeniseră.

— Nu, șopti ea, clătinând categoric din cap. Nu mă iubești.

El încuviință din cap. Privirea lui nu ezită.

— Ba da, te iubesc.

Ea își retrase mâinile din strânsoarea lui.

— Vrei să spui că mă iubești ca pe o prietenă?

— Nu. Te iubesc, Delilah. Cu adevărat.

Ea se ridică și-l împinse pentru a se îndepărta de el. Se îndreptă spre șemineu.

— Gândește-te la ce spui, Thomas. Sunt eu, Delilah.

— Știu că ești tu. Și ești frumoasă, minunată, inteligentă, amuzantă, perfectă și te iubesc.

Vocea îi era guturală, dar avea un timbru profund, pe care nu-l mai auzise la el înainte. Nu mai exista Thomas cel amuzant, jucăuș.

Era complet serios. Credea că o iubește. Spunea adevărul. Ea se întoarse cu fața spre el.

— Ți amintești de elixirul pe care l-am cumpărat?

— Da, elixirul ridicol care nu funcționează. Știu totul despre el.

— Dar funcționează. Eu...

— Nu, Delilah. Nu funcționează. Nu erai făcută să te măriți cu Branville. El nu te iubește. Eu te iubesc.

— Dar Thomas, eu...

El veni lângă ea, iar cuvintele ei fură reduse la tăcere când o luă în brațe și o sărută. Și, în loc să-l respingă, ca o persoană îngrozitoare, ea se ridică pe vârfuri și-l sărută și ea. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și-și lăsă degetele să-i pătrundă în părul moale. Limba lui trecu de buzele ei, iar ea o supse. Își pierduse mințile din pricina aceluia sărut. Ar fi putut continua așa toată ziua. Primele lor săruturi fuseseră surprinzătoare, dar acesta era conștient și încântător. Nu voia să se termine.

Era o persoană *așa* de rea! Se săruta cu un bărbat pe care îl păcălise să se îndrăgostească de ea. Și era o desfrânată, pentru că se mai sărută cu el cam un minut, ca apoi să se dea un pas înapoi.

— Nu, Thomas! Trebuie să ne oprim.

Dar vorbea mai mult pentru ea decât pentru el.

El îi prinse mâinile și le ținu la piept, unde inima îi bătea sub vestă.

— Gândește-te, Delilah. Chiar să fie o nebunie? Tu și eu? Suntem prieteni de mulți ani. De ce nu? De ce nu poate fi iubire?

Ea nu putea respira, nu putea gândi. Trebuia să plece de acolo. Îi făcuse ceva îngrozitor. Trebuia să îndrepte lucrurile. Mai întâi, trebuia să se ducă la Londra și să o găsească pe Madame Rosa.

Se smulse din strânsoarea lui și se grăbi spre ușă, luptându-se cu lacrimile.

— Îmi pare rău, Thomas. Nu am vrut niciodată să se întâmple asta. Nu-ți face griji. Voi găsi o cale să îndrept lucrurile.

Fugi din încăpere, iar la jumătatea coridorului auzi vocea lui Thomas strigând după ea:

— Stai, Delilah. Trebuie să mă asculți. Chiar te iubesc!

Capitolul 28

Delilah și Amandine nu împachetaseră niciodată cufărul ei așa de repede. Aruncară totul înăuntru fără să se gândească la haine și la pantofi. Doi dintre lacheii lui Lucy veniră să care cufărul până la trăsură, iar Delilah și Danielle plecară spre Londra în aceeași după-amiază. Cu ajutorul lui Lucy, Delilah nu-l văzu din nou pe Thomas înainte să plece. El îi trimisese un bilet în camera ei, implorând-o să revină și să termine conversația, dar ea refuzase, desigur.

În timp ce trăsura lui Danielle se îndepărta de moșia Claringdon hurducăind, Delilah stătea ghemuită într-un colț, plimbându-și degetul peste umflăturile de catifea. Ce naiba făcuse? Distrusese prietenia cu Thomas, asta făcuse. Se jucase cu sentimentele unei persoane nevinovate. Nu trebuia să se joace de-a Dumnezeu. Acum își dădea seama de asta. Chiar și planul ei de a-l face pe Branville să se îndrăgostească de ea fusese îngrozitor și egoist. Cine era ea să le schimbe altor oameni sentimentele? Se ura pentru felul idiot în care se purtase și pentru faptul că adusese elixirul în viețile multor oameni care nu meritau un asemenea necaz.

Întregul drum înapoi la Londra, nu se putu gândi decât la Thomas și la faptul că greșise. Aproape că ajunseseră în Mayfair înainte ca ea să aibă șansa de a se gândi la restul implicațiilor complotului cu elixirul, care o luase razna. Și anume că era puțin probabil ca ducele de Branville să se îndrăgostească de nebunește de ea și nu obținuse o cerere din partea lui la timpul convenit. Mama ei avea să o caute. Avea să jubileze când urma să descopere că Delilah eșuase. Și avea să-i ceară să se mărite cu Clarence Hilton.

Dar nimic din toate astea nu conta acum. Lui Delilah nu-i păsa decât de faptul că făcea ce trebuia pentru Thomas. Îl schimbase pe cel mai bun prieten al ei, pe

confidentul ei, persoana care era și avea să fie mereu acolo pentru ea. Îi făcuse ceva ce nu ar fi trebuit și nici măcar nu fusese suficient de curajoasă să recunoască. În schimb, fugise ca o lașă să caute o soluție rapidă. Antidotul.

Oh, avea să-i explice totul! La un moment dat. Avea să-i mărturisească și să-i ceară iertare, dar mai întâi trebuia să găsească o metodă pentru a-l transforma la loc în Thomas. Să-l facă din nou prietenul ei. Nu vreun prost amoretzat care o credea perfectă. Nu era niciuna din lucrurile alea. Nu fusese niciodată și nici nu avea să fie vreodată. Elixirul îl făcuse să-i spună acele lucruri. Lacrimile i se scurseră în ochi, dar le șterse.

Nu conta dacă era obligată să se logodească cu Clarence. Nimic nu conta, doar trebuia să îndrepte lucrurile cu Thomas. Trebuia să o găsească pe Madame Rosa. Trebuia să descopere cum să remedieze dezastrul făcut.

Nu se opriă acasă la Delilah sau la Danielle. În schimb, Danielle dădu instrucțiuni vizitiului să mâne direct în Lombard Street. Când trăsura se opri, deja era întuneric. Delilah zbură din trăsura, cu Danielle în urma ei. Parcurseră distanța până la mica poartă pe care intraseră ultima dată. Lacheul le însoți, ca data trecută, dar acum, când ajunseră la intrare, Delilah nu mai ciocăni. Împinse ușa verde de lemn și dădu buzna înăuntru.

— Madame Rosa? strigă ea, cu vocea gătuită de disperare. Madame?

Un vânt rece și ciudat sufla prin micul magazin. Închise ușa în urma lor. Danielle tresări.

— Cine-i acolo? se auzi vocea încordată a lui Madame Rosa.

Câteva clipe mai târziu, bătrâna veni șchiopătând din spatele magazinului, sprijinindu-se din greu într-un baston. Când o văzu pe Delilah, ochii i se aprinseră de îngrijorare.

Merse clătinându-se spre aceeași masă la care stătuse prima dată și se așeză, sprijinindu-se în baston și respirând cu dificultate.

— S-a întâmplat ceva rău, zise direct Madame Rosa pe o voce stranie.

Delilah înghiți în sec și încuviință din cap. Se apropie de masă și se așează pe marginea unuia dintre scaunele din fața mesei.

— Da. Am venit pentru antidot.

Ochii bătrânei se încrețiră când se încruntă.

— Antidot?

Pronunță cuvântul ca și cum nu știa ce înseamnă.

— Da, avem nevoie de el imediat, zise repede Delilah, cercetând chipul bătrânei.

— Liniștește-te, fetițo! zise bătrâna. Mai întâi, trebuie să-mi amintești ce poțiune ți-am vândut.

Panica puse stăpânire pe Delilah. Madame Rosa nu-și amintea de ea. Făcu un efort să respire de trei ori. Sigur că bătrâna nu și-o amintea. Madame vindea poțiuni doamnelor în fiecare zi. Madame Rosa era de neuitat pentru Delilah, nu invers.

— Sunt Lady Delilah Montebank, iar ea este verișoara mea, Danielle. Mi-ai vândut un flacon din Elixirul lui Cupidon.

Danielle venise să se așeze pe celălalt scaun din fața mesei lui Madame Rosa.

— Oh, da! Bătrâna își strânse buzele și clătină din cap. Mă tem că nu te pot ajuta.

— Poftim? Vocea lui Delilah se ascuți. La ce te referi? Trebuie să ne ajuți. Trebuie să existe un antidot.

— Antidot, repetă bătrâna de parcă auzise pentru prima dată cuvântul. Știi ce înseamnă antidot, fetițo?

Delilah își prinse mâinile tremurânde în poală. Madame Rosa voia să vorbească despre semnificația cuvintelor într-un asemenea moment?

— Înseamnă că va îndrepta ce s-a întâmplat. Că face opusul, poate?

— Provine din latină, răspuse bătrâna. *Antidotum*. Adică leac la otravă.

— Da, asta înseamnă, răspuse Delilah. Leac la asta.

— Nu. Madame Rosa clătină din cap. Elixirul lui Cupidon nu-i otravă, fetițo! Nu există *antidotum* pentru el.

Un fior străbătu corpul lui Delilah.

— Trebuie să existe o cale să repar. Să inversez ce s-a întâmplat.

— A funcționat? Întrebă Madame Rosa. A adus iubirea adevărată în inima celui ai cărui ochi au fost atinși de esența ta?

— Da, zise direct Delilah, dar din întâmplare l-am pus pe ochii bărbatului *greșit*.

Râsul subțire al lui Madame Rosa umplu aerul stătut din încăpere. Țiganca râdea. Era cel mai îngrozitor moment din viața lui Delilah, și femeia râdea la ea. Delilah își plecă capul.

— Nu-i nimic amuzant în asta, șopti ea. Am făcut o greșală teribilă. Am distrus viața cuiva.

— Nu, nu, fetițo, zise Madame Rosa, clătinând din nou din cap. Mă tem că nu-i posibil.

Delilah scoase batista din săculeț. Voia să o sfâșie pe jumătate.

— Mă tem că este posibil. Nu înțelegi situația.

Madame Rosa îi zâmbi, afișând rânjetul aproape fără dinți. Se întinse și o lovi ușor cu mâna bătrână pe Delilah.

— Nu am ce să fac, zise ea. *Verus amor nullum facit errata*.

Delilah se ridică. Încăperea părea să se strângă în jurul ei. Habar n-avea ce-i spusese bătrâna. Abia fusese atentă la orele de latină – materia o plictisise îngrozitor. Ceva despre *greșelile iubirii*. Dar, indiferent ce spusese femeia, pentru Delilah era clar un lucru: Madame Rosa n-avea de gând să o ajute. Se îndreaptă spre ușă.

— Să mergem, Danielle. Nu vom primi niciun ajutor de aici. Danielle încuviință din cap, se ridică și o urmă în tăcere pe Delilah afară din magazin.

Capitolul 29

Delilah își petrecu drumul spre casa din oraș a mamei ei uitându-se în gol pe fereastră.

— Nu-mi vine să cred că nu m-a ajutat, îi zise lui Danielle, care stătea lângă ea și îi mângâia mâna.

— A zis că nu-i nimic de făcut, o liniști Danielle.

— *Absurdité*. Trebuia să existe *ceva* ce putea să facă. Dacă țiganka avea o poțiune ce putea face o persoană să se îndrăgostească, de ce să nu aibă și o poțiune cu efectul invers?

— Nu sunt sigură că lucrurile astea funcționează așa, răspunse blând Danielle.

Delilah oftă.

— Evident că nu. Am fost o proastă. Cum o să-i explic lui Thomas?

Trăsura se opri în fața casei mamei ei.

— Nu-ți face griji în seara asta, spuse Danielle. Odihnește-te. Lucrurile s-ar putea să arate mai bine dimineață. Somnul rezolvă multe probleme.

Delilah încuviință vag din cap. Somnul suna bine. Putea doar să spere că mama ei se retrăsese deja pentru seară. Nu putea să o înfrunte în seara asta.

Lacheul o ajută să coboare din trăsură și-i duse cufărul, iar trăsura rămase în stradă până când ea urcă în siguranță treptele și intră pe ușa principală.

În clipa în care intră, se auzi vocea mamei ei din salonul auriu. Delilah închise ochii în vreme ce o cuprinse nefericirea.

— Iată-te!

Mama intră în foaier, cu ochii scăpărând de furie.

— Nu pot vorbi acum, mamă. Discutăm dimineață.

Delilah încercă să se întoarcă spre scări, dar mama ei o prinse de braț și o trase pentru a o înfrunta.

— Cum îndrăznești să mă minți?

Femeia ridică o mână și-i dădu o palmă peste față. Îi țiuiră urechile, și ochii i se umplură de lacrimi, dar abia simțise lovitura. Lacrimile nu erau pentru mama ei.

Încercă să se concentreze pe chipul înfuriat al femeii.

— Te-am mințit în legătură cu ce? întrebă ea calmă.

Încă o palmă peste față o făcu să cadă în genunchi. Rămase acolo, uitându-se la podeaua de marmură. În acel

moment, mama ei putea să o bată până ce murea.

— Nu face pe neștiutoarea cu mine! Jumătate de oraș vorbește despre *piesa* în care ai jucat. Piesa de la casa de la țară a ducesei de Claringdon. Cea în care te-ai *sărutat* cu un bărbat.

Deci mama era furioasă din cauza piesei. Delilah așteptase acest moment. Tot merita că strânsese banii pentru animale.

Se ridică pe jumătate în picioare și făcu un pas ca să se îndepărteze de mama ei.

— L-am sărutat doar pe Thomas, și piesa a fost caritabilă, zise ea pe o voce lipsită de orice emoție.

— Crezi că asta face să fie acceptabil?

Mama ei ridică mâna să o lovească din nou.

— Vanessa, am discutat despre asta.

Contele de Hilton ieși din salonul auriu, iar mama lui Delilah coborî imediat mânat.

— Da, dar nici nu m-am gândit că va fi așa de insolentă, Edgar, răspunse mama, cu ochii încă fulgerând.

Delilah își cuprinse în palmă obrazul ce i se umfla.

— Nu sunt insolentă. Doar spun adevărul.

Maxilarul mamei ei era încordat așa de tare încât mușchiul din obraz îi tresări.

— Adevărul? Te rog. Mă minți de săptămâni întregi. A trebuit să aflu că fata mea s-a transformat într-o *actriță* de la o femeie, azi-dimineață la biserică. Ai idee cât de umilitor a fost pentru mine?

— Nu sunt actriță. A fost doar un spectacol și nu este ca și cum ar fi fost în public.

— Public sau nu, eu...

— Răul este făcut, Vanessa, interveni vocea lui Hilton din spatele ei. Ar trebui să ne îndreptăm atenția spre *viitor*. Nu ești de acord?

— Ah, da, viitorul, zise mama. Sunt sigură că ducele de Branville nu va fi mulțumit când va afla că te-ai sărutat cu Huntley în fața a jumătate dintre oamenii din aristocrație. Spune-mi, ești sau nu logodită?

— Nu. Delilah se ridică încet în picioare. Nu sunt.

Nările mamei ei fremătară.

— Știam eu. Întotdeauna n-ai fost altceva decât o dezamăgire. Nu voi ști niciodată de ce am trăit cu impresia că Branville te va cere.

— Eu vreau doar să mă duc la culcare, zise Delilah, uitându-se cu jind spre scări.

— Nu, nu te duci. Mâinile mamei se strânseseră în pumni pe lângă ea. Poate că tu nu te-ai întors logodită, dar eu da. Eu și Edgar intenționăm să ne căsătorim și nu vrem să dai târcoale prin noua noastră casă ca o fată bătrână și nedorită. Vom avea grijă să te măriți și tu. Cât de curând posibil.

Delilah își ridică fustele și se îndreptă spre scări.

— Nu-mi pasă. Fă ce vrei.

— Bine, atunci. Sâmbăta viitoare vom face primele anunțuri pentru căsătoria ta cu Clarence.

Capitolul 30

În dimineața următoare, Delilah stătea în salonul auriu, ținând la piept o pernă albastră, în vreme ce mama ei umbla prin încăpere cu două servitoare după ea și discuta despre planurile pentru nunțile amândurora.

— Vom avea nevoie de programări la croitoreasă, la florărie și trebuie să planificăm un mic dejun de nuntă. Se întoarse către Delilah. Acum, când mă gândesc, nu văd de ce nu ne-am putea căsători toți deodată. Ne va scuti de destulă agitație și cheltuială.

Femeia părea complet nepăsătoare față de obrazul roșu și inflammat al fetei ei și față de totala ei lipsă de interes la auzul cuvintelor ei.

Delilah se uita în gol în perete.

— Cum vrei.

Își petrecuse noaptea foindu-se. Acum se prefăcea că asculta în timp ce mama ei vorbea. Între timp, în mintea ei alergau gânduri despre Thomas. Unde era? La ce se

gândeă? Trebuia să fi ghicit că ea folosise poțiunea pe el. Ce altceva putea explica faptul că el o crezuse prietena lui într-o zi, iar în următoarea îi declara iubirea lui?

Dar, de fiecare dată când se gândeă la asta, îi zbura prin minte amintirea sărutului lor de pe scenă. În acel moment, îl simțise chiar... real. Suficient de real ca să-și strângă degetele de la picioare. Suficient de real să-i slăbească genunchii. Fusesse prima dată când se gândise la Thomas altfel decât ca la un prieten. Bine, nu era complet adevărat. *Prima* dată când se gândise așa la el fusesse când el o sărutase în grădinile Hillard. Sau *poate* fusesse când Rebecca o informase că Thomas era cel mai râvnit burlac al sezonului la balul Pennington.

— Ești norocoasă, Clarence este dispus să treacă cu vederea scandalul provocat de sărutul tău cu Huntley, zise mama, trezind-o din gândurile ei.

— Este un scandal? întrebă neinteresată Delilah.

Desigur, Clarence era dispus să treacă cu vederea. Nimeni altcineva nu s-ar fi măritat cu el.

— Sunt *sigură* că va fi un scandal, continuă mama. Știi la fel de bine ca mine că o tânără domnișoară necăsătorită nu poate să se sărute cu un tânăr domn necăsătorit în fața altora fără a provoca un scandal. Chiar mă bate gândul să-i cer lui Edgar să-l provoace la duel pe Huntley. N-avea niciun drept să te atingă.

Delilah își atinse ezitantă obrazul învinețit.

— *Jucam teatru*, mamă.

— Tot este complet nepotrivit și...

Un ciocănit la ușa salonului întrerupse critica răutăcioasă a mamei ei. Goodfellow intră în încăpere.

— Ducele de Huntley este aici să vă vadă, milady.

Lui Delilah îi bubui inima în piept. Thomas era acolo? Cu siguranță, avea să fie un moment ciudat în prezența mamei.

— Pun pariu că este, spuse Lady Vanessa, arcuind o sprânceană. Introdu-l. Refuz să-l las singur cu tine, spuse ea către Delilah.

Delilah își înăbuși zâmbetul. Măcar mama îi permitea

să-l vadă.

Câteva clipe mai târziu, Thomas intră pe ușa salonului. Arăta chipeș. Delilah voia să se arunce în brațele lui.

El observă scena dintre Delilah și mama ei.

— Bună dimineața, Lady Vanessa, zise el cu cea mai politicoasă voce de salon. Arătați bine.

— Huntley, intonă mama. Sunt surprinsă că îți arăți chipul după tot ce ai făcut.

El clipi.

— Nu sunt sigur că înțeleg la ce vă referiți.

— Chiar trebuie să mințiți amândoi? zise mama oftând. Chiar te vei preface că nu ai sărutat-o pe Delilah în fața a jumătate din aristocrație la piesa ducesei de Claringdon de seara trecută?

Zâmbetul cunoscut se întinse pe chipul lui Thomas. O făcu pe Delilah să simtă fluturi în stomac.

— Oh, da, am făcut asta. Dar a fost doar în fața a vreo cincizeci de oameni. Nu ați citit ziarul de astăzi? Eu și Delilah am fost lăudați pentru reprezentația noastră.

Chipul mamei păli.

— Fata mea a apărut în ziar ca o actriță confirmată?

— Nu, nimic de genul ăsta. Thomas scoase capul afară pe ușă și-i strigă lui Goodfellow să aducă exemplarul din *Times*. Piesa a fost lăudată ca o distracție caritabilă, ceea ce chiar a fost. Toți cei care au jucat au fost aplaudați pentru generozitatea lor.

Când Goodfellow reveni cu ziarul, Thomas îl deschise repede la pagina corectă și-l înmână mamei. Evident că ea nu citea niciodată nimic. În casa lor, ziarele erau folosite în mare parte pentru a împacheta mâncarea veche după ce termina Delilah să le citească.

Ochii mamei studiară pagina. Thomas privi spre Delilah cât timp mama ei fu distrasă.

— De ce e roșu obrazul tău, Delilah?

În cuvintele lui se simți bănuiala. El privi spre mama ei. Delilah clătină din cap și își feri privirea.

Mama încă studia ziarul.

— Măi să fie, zise ea arogant. Este cel mai ridicol lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu-i nimic ridicol în asta, replică Thomas cu o voce tăioasă. Lady Rothwell și ceilalți membri ai Societății Regale sunt chiar mulțumiți de banii pe care i-am strâns.

Mama aruncă ziarul pe masă. Nărilor i se umflară.

— De ce sunteți aici, Excelență?

Expresia de pe chipul lui Thomas deveni complet serioasă. Se îndreptă și tuși.

— Milady, sunt aici pentru a vă cere formal permisiunea de a o curta pe fiica dumneavoastră.

Chipul mamei trecu de la alb la violet marmorat în câteva secunde. Arăta ca și cum ar fi avut o criză de apoplexie.

— Să o curtezi pe... Delilah a mea?

Thomas încuviință din cap.

— Mai aveți și alte fete?

Delilah tresări. Nu ar fi trebuit să spună asta, dar îl admira pentru că o făcuse. Dacă și ea ar fi putut să-i spună mamei astfel de lucruri... Delilah își ținu respirația. *Mon Dieu!* Cum ar fi reacționat mama dacă Thomas ar fi zis că era îndrăgostit nebunește de ea? Delilah putea să ghicească faptul că mama ei ar fi mai mult decât mulțumită de cererea unui duce. Dar Delilah era cea care nu voia să se căsătorească cu un bărbat pe care îl păcălise.

Mama avu nevoie de aproape un minut să-și recapete controlul asupra trăsăturilor și ca fața ei să revină la o culoare normală.

Când își reveni, își strânse buzele subțiri, se întoarse spre Thomas și spuse:

— Mă tem că este imposibil, Excelență. Am acceptat deja o cerere în căsătorie pentru Delilah din partea lui Lord Clarence Hilton.

Capitolul 31

— *Mon Dieu*, Lucy, ar fi trebuit să vezi expresia de pe fața lui *mère* când Thomas i-a cerut voie să mă curteze! Apoi ar fi trebuit să vezi expresia de pe chipul lui Thomas când *mère* i-a spus că a acceptat deja cererea lui Clarence. Dacă viața mea n-ar fi așa un dezastru acum, aş râde de asta.

Era mai târziu în aceeași după-amiază, iar cele două prietene stăteau în salonul auriu.

Lucy se întorsese de la țară și primul lucru pe lista ei fusese să o găsească pe Delilah și să o întrebe ce se petrecuse cu Madame Rosa și cu elixirul. Mama, *merçi a Dieu*, plecase să facă cumpărături pentru nunți, dar nu înainte de a o muștra pe Lucy că permisesese ca fata ei să facă parte dintr-o piesă comună.

— Nu a fost deloc comună, Lady Vanessa, răspunsese Lucy, prinzându-și o buclă rebelă în coafură. A fost extraordinară, după părerea mea.

— Ca să fiu sigură că nu vei mai face vreodată așa ceva, spusese mama mijind ochii la Lucy, am de gând să angajez o nouă însoțitoare pentru Delilah. Una care o va supraveghea până la nunta ei.

Mamei nu-i pășase niciodată prea mult că Lucy era ducesă și mult peste statutul ei social.

— Nuntă? Întrebasese Lucy cu ochii mari.

— Da, Delilah se va căsători cu Lord Clarence Hilton.

— Pe legea mea! răspunsese Lucy, atrăgând o privire furioasă din partea mamei înainte să plece din încăpere, lăsându-le singure pe Delilah și Lucy.

Delilah tocmai terminase să-i povestească ducesei întreaga poveste.

Lucy clătină din cap.

— Draga mea, nu-i o chestiune de râs. Lucrurile sunt destul de serioase. Nu găsesc un motiv în toată lumea asta pentru care mama ta l-ar prefera pe Clarence Hilton în locul lui Thomas. Nu are sens.

— Eu cred că nu vrea să-l dezamăgească pe noul ei logodnic, Lord Hilton.

— Da, dar până și Lord Hilton ar trebui să înțeleagă de

ce o mamă ar alege un duce bogat în locul unui viitor conte căruia s-ar putea să-i cam sufle vântul prin buzunare. Lucy continuă când văzu expresia întrebătoare a lui Delilah: Am auzit zvonuri. Acum, trebuie să ne gândim la o cale de a o convinge pe mama ta să-i permită lui Thomas să te curteze.

Delilah stătea țeapănă. O auzise bine pe Lucy?

— Thomas nu mă poate curta.

Lucy luă o gură din ceaiul ei cu mult zahăr.

— Cum adică? Normal că poate.

— El doar crede că e îndrăgostit de mine pentru că a fost fermecat de un parfum. Este de-a dreptul ridicol. Între timp, am ajuns să fiu logodită cu un bărbat care mă face să mă cutremur de fiecare dată când sunt în aceeași încăpăre cu el. M-aș arunca de pe o stâncă, dar mă tem că e prea dramatic.

— Este mult prea dramatic. Există metode mult mai simple și mai puțin macabre de a rezolva problemele. Dar nu înțeleg de ce nu vrei să te curteze Thomas. Doar nu vrei să te măriți cu Clarence?

— Normal că nu, răspunse Delilah, dar nu vreau să mă căsătoresc cu Thomas păcălindu-l, doar ca să mă salvez de Clarence. I-am făcut suficient rău. Nu-l voi folosi să-mi salvez propria piele.

Lucy clipi spre ea.

— Bănuiesc că e oarecum nobil din partea ta, dar nu sunt sigură cum te pot ajuta. Ce ai vrea să fac?

Delilah se gândi o clipă.

— Deși nu vreau ca Thomas să mă curteze, am nevoie să fiu singură cu el pentru a-i explica tot ce s-a întâmplat cu parfumul. Îi sunt datoare să-i spun adevărul. Poate că va alunga vraja dacă află că poțiunea l-a făcut să mă iubească.

Lucy clătină din cap și mai luă o înghițitură de ceai.

— Mă îndoiesc serios de asta. Dacă ar fi așa de simplu, Madame Rosa ți-ar fi spus.

Delilah strânse o pernă decorativă la piept.

— Știi, dar trebuie să încerc, și Thomas merită să știe adevărul.

— Prea bine, răspunse Lucy. Te ajut să rămâi singură

cu el. Un zâmbet vag curbă buzele prietenei ei. Mama ta a menționat că îți caută o nouă însoțitoare, nu-i așa? Întâmplarea face să cunosc candidata perfectă. Numele ei este doamna Bunbury.

Capitolul 32

În dimineața următoare, Lucy o duse pe Delilah să călărească prin parc. Se părea că excursia avea scopul de a o întâlni pe evaziva doamnă Bunbury, așa că mama îi permise lui Delilah să se ducă. O ajută și faptul că mama era ocupată cu planurile de nuntă. În plus, Lucy petrecuse destul de mult timp alegând prieteni discreți care se duseseră repede acasă la Delilah și-i povestiseră lui Lady Vanessa că doamna Bunbury era cea mai strictă și rigidă însoțitoare care existase vreodată. Planul funcționase perfect, și Lucy sosise mai târziu, pretinzând că o cunoaște pe femeia în chestiune și promițând să o ducă negreșit pe Delilah să o cunoască.

Se opriseră cu trăsură la Lucy într-o zonă retrasă, în spatele Rotten Row. Trăsura lui Thomas era oprită în spatele unui gard viu mare. El stătea pe locul vizitiului, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Delilah coborî și se grăbi spre el. Thomas rânji la ea. Arăta la fel de chipeș ca întotdeauna, și inima lui Delilah tresări când el se întinse să o ajute să urce în trăsură la Lucy.

— Să nu stați mai mult de o oră, drăguților, strigă Lucy, fluturând mâna înmănușată. Doamna Bunbury are planuri în după-amiaza asta.

Își retrase mâna și răsă în vreme ce trăsură la ei porni spre intrarea parcului.

— Mă bucur că ai reușit să ieși, zise Thomas imediat ce Delilah își aranjă fustele pe locul de lângă el.

Ea se întoarse spre el și îi puse mâna pe braț.

— Ascultă, Thomas, trebuie să-ți spun ceva. Ceva important.

— Prea bine, dar mai întâi trebuie să te întreb ceva... Zâmbetul lui păli un pic. De ce ești logodită cu Clarence Hilton? Cum s-a întâmplat asta?

Delilah oftă.

— Este vina mea. Când am ajuns acasă de la petrecerea de la țară fără să fiu logodită cu Branville, mama a insistat să mă mărit cu Clarence.

Thomas își înclină capul într-o parte.

— Am auzit că Branville o curtează pe Lady Rebecca.

Delilah încuviință din cap.

— Nu sunt surprinsă. Mi-a spus că o place, dar eu credeam că ea era atrasă de tine.

— După reprezentația de la moșia lui Lucy, i-am spus lui Lady Rebecca că nu simt același lucru, continuă Thomas.

Delilah se uita absentă în poală.

— Chiar îmi doresc să nu fi făcut asta.

— Ar fi fost crud să-i dau speranțe. O luă de bărbie și o ridică pentru a-i întâlni privirea. Delilah, există și alte opțiuni. În afară de Branville și Clarence. Cum aș fi eu, poate.

Îi cercetă chipul, cu o expresie din care dispăruse tot amuzamentul.

Ochii lui Delilah se umplură de lacrimi. Ea se întinse și puse palma pe obrazul lui cald și familiar.

— Oh, Thomas! Îmi doresc să te pot alege pe tine.

El își lipi obrazul de palma ei.

— De ce nu poți?

Delilah se retrase și își aranjă absentă fustele.

— Pentru că eu... Știu că vei râde de mine, dar îți amintești poțiunea pe care am cumpărat-o ca s-o folosesc pe Branville?

Thomas încuviință din cap.

— Judecând după faptul că o curtează pe Lady Rebecca, bănuiesc că nu a funcționat asupra lui.

O umbră de zâmbet trecu peste chipul lui.

— Nu a funcționat, zise ea, pentru că nu am folosit-o pe el.

— Te-ai gândit mai bine la asta? insistă Thomas.

— Nu. Am încercat. Dar...

Oh, nu-i putea spune! Era prea ridicol, iar ea era prea vinovată. Și apoi, știa că el nu avea să o creadă. El considerase întotdeauna că poțiunea era ceva prostesc. Îi povestea lui Thomas toate chestiile prostești, dar nu reușea să se adune să-i spună asta. Era prea dureros. Era diferența între a fi sau nu iubită de Thomas, și asta îi frângea inima.

— Delilah, ascultă, uită de poțiune, zise el imperios. Poțiunea nu contează. A fost o nebunie de la bun început.

— Ai dreptate. Îmi doresc să nu fi auzit niciodată de Elixirul lui Cupidon.

— Îmi permiți să te curtez? o întrebă el. Nu trebuie să știe mama ta.

Ea își încruntă fruntea.

— Nu înțeleg. La ce va folosi?

— Meriți să fii curtată așa cum se cuvine și... te iubesc.

I se tăie respirația.

— Nu. Nu mă iubești.

Își luă privirea de la chipul lui frumos și iubit. *Mon Dieu!* Inima ei era ca într-o menghină.

— Hai să nu ne certăm în privința asta. Petrece timp cu mine! Îți promit că ne vom distra. Doar nu vrei să-mi spui că ai prefera să fii curtată de Clarence Hilton.

Ea clătină din cap și reuși să zâmbească.

— Ai dreptate. Prefer să fiu în compania ta.

— Excelent! Nu-i vom spune curtat. Vom fi doar... doi prieteni care petrec timp împreună.

Asta părea perfect normal. Ea se luminează.

— Prea bine. Ce vom face mai întâi?

El apucă frâiele.

— Vom merge să ne plimbăm prin parc, desigur.

*

Thomas nu putea să doarmă. Se dădu jos din pat și se duse la fereastră, unde dădu la o parte draperia și se uită la grădinile cufundate în întuneric din spatele casei sale de la

oraș. După ce petrecuse o oră încântătoare cu Delilah în parc, revenise la punctul de întâlnire cu Lucy și plecase la treburile lui obișnuite pentru restul după-amiezii, dar nu reușise deloc să se concentreze.

Încă nu-i spusese lui Delilah că schimbase camerele cu Branville. Ce sens ar fi avut? Nu avea rost să discute cu ea despre elixir. Elixirul era ridicol, dar orice discuție despre el ar fi dus la o ceartă prostească. Ideea era că o iubea, îi spusese și dorise ca ea să-și dea seama că și ea îl iubea. Dar planul eșuase, iar Delilah era preocupată de ideea că blestematul elixir era motivul pentru care el o iubea. Ar fi trebuit să anticipeze asta.

Acum era într-o capcană. Putea să-i spună că schimbase cu intenție camerele, dar asta nu ar dovedi că elixirul nu avusese efect, în orice caz, putea fi furioasă pe el pentru că îi zădărniciise planurile. Trebuia să o facă să înceteze să se gândească la elixir și să se concentreze asupra lui și asupra sentimentelor pe care le aveau unul față de celălalt. Pentru asta, Thomas avea de gând să o curteze. Cum trebuie.

Când Delilah era copilă, avusese multe visuri despre curtare. Și-o amintea vorbind despre asta cu jind, rostind apăsător; *adore*. Dar ceva se întâmplase și o făcuse să nu mai creadă în acel vis. Cel mai probabil, ceva ce-i spusese mama ei. Dar voia să-i redea acel vis. Ducele de Branville nu o curtase, iar Clarence Hilton cu siguranță nu ar fi făcut-o. Delilah merita să fie curtată cum se cuvine – cu flori, ciocolată și plimbări prin parc – și, pentru Dumnezeu, el avea să-i ofere asta!

Capitolul 33

Primul lucru pe care îl făcu Thomas fu să o ducă la un picnic în parc în ziua următoare. Lucy făcu aranjamentele prin amabilitatea mereu disponibilei doamne Bunbury. Când Delilah ajunse la locul desemnat – o colină cu iarbă

Într-un loc izolat al parcului găsi un adevărat festin ce fusese întins pe o pătură mare pe iarba moale. Trandafiri roz mărgineau pătura, umplând aerul cu mirosul lor dulce. Thomas stătea în mijlocul întinderii, afișând irezistibilul și familiarul lui zâmbet.

— Ce-i cu toate asta? Întrebă ea, oprindu-se brusc și clipind pentru a îndepărta lacrimile.

El făcu o plecăciune.

— Pentru tine, iubirea mea.

O străbătu un fior când el îi spuse *iubirea mea*. Bineînțeles că nu era real, dar se putea preface. Și voia cu disperare să o facă.

Thomas veni în grabă spre ea, o luă de mână și i-o duse la gură pentru un sărut. Apoi o trase cu blândețe în urma lui și o conduse spre pătura cu picnicul.

Așteptă până când se așează, cu fustele umflate în jurul ei, apoi se puse lângă ea. Își dădu jos haina și pălăria înainte să înceapă să o servească cu brânza, pâinea, strugurii, măslinile și feliile de carne întinse în fața lor. Delilah își dădu și ea jos boneta. Apoi se descălță de pantofi și își frecă picioarele în ciorapi de moliciunea păturii. O simțea așa de decadentă și adora sentimentul!

Thomas îi zâmbi și îi dădu o farfurie plină. La început, ea mâncă cu timiditate. Dar apoi își dădu seama că era în compania persoanei alături de care mereu se simțise în largul ei, iar asta nu se schimbaseră, în ciuda greșelii făcute cu elixirul.

Petrecură următoarea oră vorbind și râzând despre tot felul de lucruri, așa cum făcuseră mereu, și Delilah uită o vreme că avusese loc o schimbare semnificativă între ei.

După ce puse farfuria goală deoparte, se lăsă pe spate și se sprijini în brațe cu palmele în jos. Închise ochii și-și înclină capul într-o parte pentru a se scălda în lumina soarelui.

— Este minunat să fii cu cineva care nu te critică în mod constant.

Thomas rămase tăcut până când Delilah ridică, în sfârșit, capul și se uită la el. Maxilarul lui era încleștat și

trăsăturile lui reflectau furia.

— Mama ta te-a lovit, nu-i așa?

Delilah își înclină din nou capul, conștientă dintr-odată că obrazul încă îi era un pic vânăt.

— Spune-mi adevărul, Delilah.

Vocea lui era ca un suspin.

— Nu ar fi trebuit să joc în acea piesă. Știam că o va înfuria.

Thomas înjură printre dinți.

— La dracu', Delilah! Încetează să-i mai găsești scuze. Nu avea niciun drept să te lovească, indiferent ce ai făcut. Și dacă tot vorbim despre asta, nu pot să înțeleg de ce ar refuza cererea mea așa de repede tocmai în favoarea lui Clarence Hilton. Cu riscul de a părea lăudăros, *sigur* sunt mai eligibil decât el.

Delilah se îndreptă și luă unul dintre trandafirii roz de pe marginea păturii. Se jucă cu tulpina fără spini.

— Și eu mi-am pus întrebarea asta, recunosc eu. Cred că mama îți poartă pică de când eram copii. Poate că pietricelele în fereastră au fost mai enervante decât am crezut noi.

Încercă să zâmbescă, dar Thomas nu o făcu.

— Nu prea are sens, răspunse el. Detest să o spun, dar cred că vrea doar ca să-ți facă în ciudă.

Delilah clipi.

— Cu siguranță nu...

— Altă explicație nu găsesc. Tu poți?

Delilah ridică trandafirul la buze și-i inhală parfumul.

— Cum i-am zis lui Lucy, poate că nu vrea să-l dezamăgească pe Lord Hilton. Este logodnicul ei acum.

Pe chipul lui Thomas se văzu o expresie de dispreț.

— Tu îi acorzi mai mult credit decât mine.

Dorind să schimbe subiectul incomod, Delilah veni mai aproape de el și îi luă pălăria de pe pătură. Și-o puse pe cap și o trase pentru a-și acoperi ochii, apoi își înclină capul pentru a se uita cochet la el.

— Cum arăt? Ca un duce snob?

Thomas râse și se aplecă pentru a-i lua pălăria de pe

cap, dar Delilah se lăsă pe spate și el o urmă, căzând peste ea.

Ea îl privi cu respirația întretăiată. Lucrurile deveniseră imediat serioase. Pălăria se rostogolise, iar Thomas era cu brațele de o parte și de alta a umerilor ei, cercetându-i intens chipul.

Cu inima bătându-i nebunește, Delilah îl trase și mai mult spre ea. Voia să simtă fiecare centimetru din corpul lui tare peste ea. Gura lui coborî pentru a o captura pe a ei, iar ea își trecu degetele prin părul lui, agățându-se de el.

— Delilah, respiră el peste gura ei.

Ea își ridică din nou bărbia și el o sărută pe gât, apoi coborî spre decolteu. Presără sărutări pe carnea moale de deasupra corsajului și ridică mâna pentru a-i mângâia sânul pe deasupra rochiei.

— Te pot atinge aici, Delilah? întrebă el. Cu gura mea?

Simți o căldură intensă între picioare și încuviință dornică din cap.

— Da, zise ea.

El trase încet de corsaj și buzele îi acoperiră un sfârc, sugându-l. Răsfăță sfârcul cu limba, iar ea suspină adânc. Era așa de bine! Incredibil de bine. Iar ea, ca o desfrânată, nu voia ca el să se oprească.

Mâinile ei se agătară de umerii lui și picioarele i se mișcară pe pătura moale. Era un vis devenit realitate. Stătea întinsă în lumina soarelui, înconjurată de trandafiri roz, în vreme ce bărbatul visurilor ei o iubea.

Își coborî mâna spre bărbăția lui din pantaloni, iar Thomas își îndepărtă șoldurile. El își retrase gura de pe sânul ei și își lipi fruntea de a ei, râzând nesigur.

— De ce nu mă lași să te ating? întrebă ea, dezamăgirea simțindu-i-se în glas.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, iubire, dar asta-i pentru tine.

Îi îndepărtă cu mare grijă o buclă de pe frunte, apoi îi recuceri buzele cu alt sărut captivant.

Câteva minute mai târziu, Thomas îi trase corsajul la loc și se rostogoli de pe ea.

— Trebuie să ne oprim înainte să ne ia valul.

— Eu sunt destul de pregătită să fiu luată de val, răspunse Delilah râzând.

Se uită la cerul albastru al după-amiezii și se întinse ca o pisică. Apoi adună mai mulți trandafiri roz și-i lăsă să cadă asupra ei.

— Ți-a plăcut picnicul nostru? întrebă Thomas, stând lângă ea și urmărindu-i conturul obrazului.

— Foarte mult, răspunse ea, frecându-și obrazul de mâna lui.

— Mă bucur, zise el. Așa meriți să fii curtată.

Ea se ridică într-un cot.

— Oh, dar noi nu...

— Mergi cu mine la teatru mâine-seară? Lucy ne va însoți.

Delilah nu voia să nu se mai prefacă, așa că în loc să-și termine fraza, încuviință din cap și spuse:

— Mi-ar face plăcere să merg cu tine la teatru mâine-seară.

— Excelent! Thomas se ridică, o ridică și pe ea și o ajută să-și îndrepte hainele. Se aplecă, îi luă boneta de pe pătură, i-o puse pe cap și îi legă funda sub bărbie. Ești frumoasă, zise el, atingându-i vârful nasului cu degetul.

— Nu, nu sunt.

Împinse trandafirii cu piciorul.

El se opri, îi ridică bărbia cu degetul și se uită intens în ochii ei.

— Delilah, ascultă-mă! Ești frumoasă și mereu ai fost... pe dinăuntru și pe dinafară.

Lacrimile îi înțepară ochii. Ea se întoarse, prefăcându-se că îl ajută să strângă pătura.

Thomas o iubise mereu așa cum trebuia să facă un bun prieten, dar acum lucrurile erau diferite, iar ea nu se putea abține să nu-și dorească să fie adevărate. Ce făcuse în această zi nu fusese decât o nerușinare. Îi permisesese să o sărute și să o atingă, știind că el o făcea doar pentru că era fermecat. Își dorise asta cu egoism și îl lăsase să continue. Cum putea să îi explice când el avea să își dea

seama care era adevărul?

Clipi pentru a îndepărta lacrimile.

— Ar trebui să ajung acasă. Mama mă așteaptă.

Capitolul 34

În seara următoare, Delilah îl însoți pe Thomas la teatru împreună cu un grup de prieteni, incluzându-i pe Lucy și Derek, Cass și Julian, Jane și Garrett. Când ajunseră și se așezară în loja Claringdon, un mic grup de spectatori care participaseră la reprezentația lor de la țară îi aplaudară în picioare.

Ei se ridicară, făcură o plecăciune și roșiră, apoi se așezară pentru a privi spectacolul *Mult zgomot pentru nimic*.

Când piesa se termină, Jane și Garrett se lansară într-o discuție despre cine era mai inteligent dintre cele două personaje principale din piesă, Beatrice sau Benedick. Lucy își dădu ochii peste cap și exclamă:

— Niciunul dintre ei nu câștigă vreodată această discuție. O au de mulți ani.

Thomas se scuză față de ceilalți și o însoți pe Delilah la trăsura care o aștepta.

Ea se opri brusc când îl văzu pe Clarence Hilton stând în fața lor.

Bărbatul robust își tamponă buza de jos cu batista și se uită urât la Thomas.

— Bună seara, Lady Delilah, zise Clarence când Thomas făcu un pas protector în fața ei.

Era prima dată când Delilah îl vedea pe Clarence de la așa-zisa lor logodnă. Cu siguranță, nu vorbise cu el. Nu se deranjase nici măcar să-i facă o vizită, darămite să-i ceară formal mâna. Îi lăsase pe tatăl lui și pe mama ei să aranjeze totul.

Clarence avea aproape douăzeci și cinci de ani, dar rareori ieșea din casa tatălui său. Din câte îi spusese mama

ei, prefera să stea în dormitorul său și să dea pasiențe cu un pachet vechi de cărți, să bea vin de Porto și să mănânce dulciuri. Lord Hilton încerca de ani întregi să-l facă pe fiul lui să iasă din casă și să găsească o soție pentru a aduce pe lume un moștenitor, dar Clarence refuzase. Până la urmă, contele găsisese altă metodă pentru a face acest lucru.

— Lord Clarence, zise ea rigidă, înclinându-se spre el.

Se întrebă ce îl făcuse pe scundul bărbat să iasă din confortul dormitorului în acea seară. Hainele îi erau prea mici și părea să se simtă extrem de inconfortabil în ele, de parcă lavaliera îl sugruma.

— Ce cauți aici cu *el*? întrebă Clarence, arătând din cap spre Thomas.

— *El* are un nume, declară Thomas. Sunt ducele de Huntley, dar poți să mi te adresezi cu *Excelența Voastră*.

Thomas era furios. Altfel nu s-ar fi comportat așa, folosindu-și titlul. În acel moment, Delilah nu-l putea învinui.

— Prea bine, *Excelența Voastră*, mârâi Clarence. V-aș mulțumi dacă i-ați da drumul *miresei mele*.

Se uită urât la Thomas, a cărui mână se afla pe spatele lui Delilah.

— Nu-i încă mireasa ta, replică Thomas.

— Ne vom căsători în două săptămâni, zise Clarence.

— Dacă ar fi mireasa *mea*, nu ar ieși cu un alt bărbat.

Thomas miji ochii la Clarence.

Acesta își încleștă pumnul mic și gras, dar era prea intimidat de Thomas ca să facă vreun gest. Așa că se încruntă la Delilah.

— Vreau să nu mai petreci timp cu el. Arată cu un deget rotund spre Thomas. Îți cer asta!

Bătu din picior.

— Și în iad oamenii vor apă cu gheață, zise repede Thomas.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, îi zise Clarence lui Delilah.

Se mai uită o dată urât la Thomas, apoi făcu stânga-mprejur și plecă.

Delilah se uită la el în timp ce se îndepărta.

— Clarence! strigă ea după ce se gândi o clipă.

Bărbatul se opri și se întoarse.

— De ce te afli aici? La teatru, în seara asta? întrebă ea.

Își plimba ochii de colo-colo și trăgea de lavaliera care îi acoperea aproape jumătate din fața pătrată.

— Tata m-a obligat. A vrut să-ți spun că mâine vom lua cina acasă la mama ta. Fornăi și își șterse nasul cu mâna. Acum mă duc acasă.

Se întoarse și își văzu de drum.

— Lașul! zise Thomas printre dinții încleștați. Clătină din cap. Nu-mi vine să cred că mama ta vrea să te măriți cu el. Și un șchiop ar fi o alegere mai bună.

Delilah își puse mâna înmănușată peste a lui pentru a-l calma, în timp ce o cuprinse greața. Începea să fie de acord cu Thomas. Mama ei îl alesese pe Clarence doar ca să o supere? Nu voia să creadă asta, dar bănuia că era adevărat. Asta nu însemna că ar fi schimbat faptul că Thomas o curta pentru că ea îl păcălise. Nu se putea mărita cu Thomas, dar nici cu Clarence. Între timp însă, trebuia să petreacă o cină cu îngrozitorul și scundul bărbat. A doua zi.

*

Dacă cina cu cei doi Hilton putea fi descrisă într-un cuvânt, acel cuvânt era *cumplită*. În seara următoare, Delilah stătea la masa din salonul mamei ei, în dreapta lui Lord Hilton, care se așezase în capul mesei. Era obligată să se uite direct la Clarence, care era singura persoană pe care o cunoștea ce reușea să verse mai multă mâncare pe haine decât ea. Poate de asta credea mama ei că se potriveau, se gândi ea pufnind. Își dorea ca Thomas să fie acolo și să comenteze. Dar era obligată să-și înghită râsul sub privirea pătrunzătoare a mamei.

— Planurile pentru nuntă merg bine, zise mama, înghițind ca o doamnă o lingură de supă.

Ultimul lucru despre care voia să discute Delilah erau

nunțile.

— Am auzit că parlamentul a votat cea mai recentă lege a cerealelor, Lord Hilton. Dumneavoastră cum ați votat?

— Cerule! zise mama cu un zâmbet fals pe buze. Sunt sigură că Lord Hilton nu vrea să discute chestiuni bărbătești cu doamnele prezente.

Îi aruncă lui Delilah o privire acuzatoare, care spunea să nu mai pună asemenea întrebări intelectuale pe viitor.

— Da, tună Lord Hilton. Aș zice că ar fi prea complicat să înțelegi, draga mea.

Îi zâmbi condescendent.

— Oh, mă îndoiesc, răspuse Delilah, înainte ca mama ei să-i dea una pe sub masă.

Dacă nu putea să discute politică cu Lord Hilton, putea încerca să converseze cu fiul lui. Trebuie să aibă ceva de zis. Delilah își îndreptă atenția spre Clarence.

— Am auzit că poetul William Blake este bolnav. Ce părere ai despre opiniile lui referitoare la biserică, Lord Clarence?

Delilah scheună din cauza unei alte lovituri rapide de picior din partea mamei ei.

— William Blake?

Clarence clipi, în vreme ce vărsa și mai multă supă pe plastronul pătat.

Delilah se uită de la Lord Hilton la fiul lui și înapoi. Sigur îl cunoșteau pe faimosul William Blake. Legile cerealelor și Blake erau subiecte despre care discutase de multe ori cu Thomas. Nu știa că ambii bărbați aveau să fie așa de ofensați de subiecte. Despre ce naiba vorbeau atunci bărbații plictisitori?

— Am ales crini albi pentru ceremonie, interveni mama.

— Crini albi? Nu sunt florile morții? întrebă Delilah, clipind inocent spre mama ei. De data asta fu suficient de rapidă să-și miște piciorul înainte ca mama să apuce să dea. Preferații mei au fost mereu trandafirii roz, Delilah oftând.

Obrajii i se încălziră când își aminti de picnicul cu Thomas. Desigur că nu intenționa să se mărite cu Clarence Hilton, cu sau fără trandafiri roz, dar putea la fel de bine să detensioneze această conversație teribil de plictisitoare de la cină.

— Da, trandafirii roz sunt scumpi, zise mama, încuviințând din cap către Lord Hilton.

Delilah se încruntă din nou. De când își făcea mama griji pentru costul unui lucru?

— Florile chiar sunt ceva necesar? întrebă Lord Hilton, cu chipul ciupit.

— Nu, deloc, răspunse mama. Ne descurcăm fără ele.

Următoarele două feluri fură servite în vreme ce abia schimbară câteva cuvinte unul cu celălalt. Din când în când, mama făcea câte un comentariu despre nuntă, Lord Hilton puneă câte o întrebare despre preț și Clarence continua să mănânce într-un ritm îngrijorător.

Delilah tocmai voia să-l întrebe dacă mai voia o porție de somon când el gemu și se apucă de burtă.

— Ești bine, Clarence? întrebă tatăl său, evident enervat.

— Nu, nu sunt. Clarence continuă să geamă. Mă doare burta.

— Nu ar fi trebuit să mănânci așa de repede. Te-am avertizat de mult în privința asta, se răsti Lord Hilton.

Delilah își ascunse zâmbetul în spatele paharului de vin. Îl compătimea pe bietul Clarence Hilton. Tânărul era hărțuit de tatăl lui cum era ea de mama ei.

— Mă simt destul de rău, gemu Clarence.

Fruntea îi transpiră intens și se coloră rapid într-o nefericită nuanță de verde.

— Adună-te, Clarence, îi ordonă Lord Hilton, cu nările fremătând.

Delilah își împinse scaunul și se ridică. Se grăbi să se ducă pe partea de masă a lui Clarence și își puse mâna pe fruntea lui.

— Este destul de fierbinte, anunță ea. Poate că ar trebui să se odihnească în salon.

— Da, mulțumesc, zise Clarence.

Se agăță de brațul lui Delilah în timp ce ea și un lacheu îl însoțiră.

Îl ajută să se așeze, apoi se întoarse spre ușă.

— Îl voi informa pe tatăl tău că ești bine, zise ea.

— Întreabă-l, te rog, dacă putem pleca acasă, zise Clarence.

Delilah își dădu seama că el se simțea la fel de inconfortabil ca ea, poate și mai mult. Clarence nu voia să se însoare cu ea cum nici ea nu voia să se mărite cu el.

— Voi face mai mult de atât, zise ea cu un zâmbet prietenesc. Îi voi spune că trebuie să plecați.

Se întoarse pentru a pleca.

— Mulțumesc, Lady Delilah. În vocea lui Clarence se simți ușurarea, îi mulțumesc foarte mult.

— Pot să te întreb ceva, Lord Clarence?

El încuviință din cap, frecându-și burta și gemând.

— Când m-ai văzut la teatru cu ducele de Huntley, chiar ți-a părut că eram împreună?

Clarence clipi din ochii deschiși.

— Tata a spus că ar trebui să-ți spun să încetezi să mai petreci timp cu Huntley. A spus că e necuviincios.

— Înțeleg, fu singurul lucru rostit de Delilah înainte de a ieși din încăpere.

Dar avea sens. Bietul Clarence Hilton nu gândise niciodată singur. Tatăl lui îi spusese mereu ce să facă. Delilah clătină din cap. Îi părea rău pentru el. Nu suficient de rău ca să se mărite cu el, dar oricum îi părea rău.

Un sfert de oră mai târziu, Lord Hilton și fiul lui plecau. Delilah și mama ei îi conduseseră la ușă.

— Sper să-și revină Clarence, zise Delilah când porni spre scări pentru a se retrage.

— Începi să ții deja la el, nu-i așa? zise sarcastic mama ei.

— De ce? întrebă Delilah. Asta te-ar face să-ți dorești să nu-l fi ales pentru mine.

Nu se întoarse pentru a-i arăta mamei zâmbetul de pe chip în timp ce urca scările.

Capitolul 35

În seara următoare, Thomas o duse pe Delilah la grădinile Vauxhall pentru a vedea artificiile. Grădinile erau întunecate, locul perfect pentru o întâlnire dacă nu voiai să fii văzut. Găsiră un loc retras printre copaci, unde el întinse o pătură pe care să stea.

— Cum a mers cina cu Hilton?

Thomas o privea din profil. În ultima vreme, o privea deseori așa. Nu era un lucru pe care îl făcea un prieten. Ea încercă să pretindă că nu observă. Încercă și să pretindă că nu voia să-l sărute – sau să facă mai mult –, lucru ce devenea tot mai dificil.

Delilah oftă și se sprijini în spate pe palme pentru a se uita la cerul nopții ca de cerneală.

— Exact cum te-ai putea aștepta. Clarence a vorbit doar dacă a fost îndemnat de tatăl lui. Mama a vorbit doar despre nunți, iar eu am eșuat complet în încercarea de a schimba subiectul. Din fericire, pe Clarence l-a luat o durere de stomac pe la jumătatea cinei, iar el și Lord Hilton au fost obligați să plece.

Thomas privi în altă parte. Își dădu jos haina și o aruncă la marginea păturii. De data asta, fu rândul ei să se uite la profilul *lui*.

— Nu-mi vine să cred că încă te porți de parcă te vei mărita cu el, zise el.

— Nu am de gând să mă mărit cu el, dar încă nu m-am gândit cum voi evita asta. Bănuiesc că aș putea fugi ca să mă căsătoresc în secret.

Își dădu seama târziu că nu ar fi trebuit să zică asta. Încercă să râdă forțat, dar sunetul fără umor care îi ieși de pe buze nu fu convingător.

— Trebuie doar să te hotărăști, interveni Thomas.

Între ei se așternu tăcerea, o tăcere grea în care se simțea realitatea situației lor. Thomas nu știa cât de mult ar

fi vrut ea să-i ceară să o ducă la Gretna Green pentru a o salva de Clarence Hilton. Dar, din noaptea în care murise tatăl lui, Thomas se transformase într-un cavaler cu armură. Voia să salveze pe toată lumea, mai ales pe prietenii lui. Merita o femeie pe care să o iubească cu adevărat și care să-l iubească pe el. Nu pe prietena lui disperată care avea nevoie să fie salvată. Nu ar fi fost drept față de Thomas să-l lase să o salveze.

Tocmai voia să-i spună asta când el se întoarse spre ea.

— Delilah, murmură el. Mama ta nu te merită. Ești o gură de aer proaspăt, ești lumină în întuneric. Ești tot ce ea nu este și, dacă ar fi fost măcar pe jumătate mama pe care o meriți, nu te-ar da unui bărbat precum Clarence Hilton.

Delilah deschise gura ca să răspundă, dar nu-și găsi cuvintele. Cum ar fi putut să răspundă la așa ceva? Mama ei... era mama ei. Nu-ți alegeai părinții. Se îndoia profund că în această etapă din viața ei exista ceva care putea schimba părerea mamei ei despre ea.

— Thomas, șopti ea, nu cred că înțelegi.

Se aplecă spre ea până când buzele fură la câțiva centimetri de ale ei. Mirosea a săpun și a mirodenii, iar ea voia să-și petreacă brațele în jurul gâtului lui și să nu-i mai dea niciodată drumul.

— Înțeleg mai multe decât îți dai seama, zise el chiar înainte că buzele lui să coboare peste ale ei.

Sărutul fu blând la început. Apoi, cum părea să fi devenit un obicei, se transformă în ceva complet diferit. Emoție și o nevoie pură, primară se aprinseră când limbile lor se întâlneau. El o împinse cu blândețe pe spate și veni deasupra ei.

— Da, șopti ea, trăgându-l puternic peste ea.

Mâinile ei intrară în părul lui, iar ea își lăsă capul pe spate în vreme ce el îi sărută gâtul.

Mâna lui alunecă pe coasta ei și îi ridică fustele într-o parte, apoi degetele îi atinseră șoldul gol. Ea suspină. Nimeni nu o atinsese vreodată așa. El îi dădu cămășuța la o parte. Ghidată parcă de un instinct femeiesc intern, ea se

deschise pentru el, desfăcându-și picioarele în timp ce mâna lui își găsea drumul spre locul dintre ele. Ea dorea asta. Îi voia atingerea. Implora cu nerușinare atingerea lui.

— Delilah, zise el pe un ton jos și de avertizare, care o înfioră până la degetele de la picioare, ce va urma va trece de la necuviincios la de-a dreptul păcătos. Dar nu fără permisiunea ta. Să...

— Da, te rog, șopti ea la urechea lui.

Degetul lui se mișcă de-a lungul mugurului ei - imposibil de păcătos, perfect -, ea se cutremură și închise ochii. Apoi el o pătrunse cu un deget. Alunecă înăuntru așa de lent și de profund, încât ea își mușcă buza și îi rosti numele la ureche.

El își mișcă lent degetul din nou până când găsi un punct magic al plăcerii între coapsele ei. Îl apăsă din nou și din nou, în vreme ce Delilah crezu că avea să înnebunească din cauza dorinței. Niciodată nu simțise o asemenea nevoie. O senzație intensă îi creștea în vintre, încovoindu-și spatele pe pătură, neștiind sigur ce dorea, dar dorind cu disperare acel lucru.

Mâna lui se ridică pentru o clipă și ea suspină.

— Nu.

Degetele lui urcară pe decolteul ei, unde îi traseră rochia de pe umăr cu blândețe în jos, eliberând un sân din cămășuță.

— Ești frumoasă, șopti el, înainte ca buzele să-i coboare asupra sfârcului.

Supse micul boboc cu dinții și Delilah dădu ochii peste cap. Își încleștă maxilarul la emoția primară dată de mâna lui ce cobora din nou pentru a tachina carnea moale dintre coapsele ei.

Supse sfârcul tare și-l răsfăță cu limba în timp ce degetul continua să insiste, făcând cercuri între picioarele ei. Coapsele i se încordară și tremurau. Transpirația îi curgea pe spate. Se agăță de brațele lui musculoase, înfigând degetele în materialul fin al cămășii. El trase de sfârcul ei și apoi îl linse în timp ce ea respira sacadat pe umărul lui. Nu-și mai putea concentra ochii pe cerul nopții.

Totul era o ceață de catifea albastră, cu stelele presărate ca niște găurele pe cer.

Când degetul lui Thomas se opri, ea simți că trecuse o eternitate, dar erau probabil doar secunde, fiindcă se agăța de umerii lui.

— Nu te opri, Thomas. Te rog, îi ceru ea.

El începu din nou, sugându-i în același timp sfârcul, iar marea de senzații o împinse într-o plăcere tremurătoare, zguduitoare, pe care nu și-o putuse imagina. Închise ochii și văzu stelele în vreme ce val după val de extaz pur îi zdruncina corpul.

Și el respira gâfâit, de parcă trăise plăcerea ei indirect. O copleși cu sărutări blânde pe obraji, pe fruntea umedă, pe pleoape și apoi îi oferă un singur sărut de despărțire pe buze.

— Delilah. Delilah a mea.

Da, se gândi ea. *A lui*. Cu inima, cu trupul și cu sufletul.

Capitolul 36

— Mă îndrăgostesc de Thomas! exclamă Delilah în următoarea după-amiază la ceai în salonul lui Lucy.

Delilah se plimba prin fața șemineului, cu mâinile apăsându-și obrajii, în vreme ce Lucy, ca de obicei, își puneă cantități exagerate de zahăr în ceașca de ceai.

Ducesa abia ridică privirea.

— Asta-i ceva rău?

Delilah făcu ochii mari.

— Tu vorbești serios? *Da*, este ceva rău.

Fruntea lui Lucy se încruntă.

— De ce? Ai zis că ți-a declarat că și el te iubește.

— Este un lucru rău pentru că nu mă iubește în *realitate*. Doar *crede* că mă iubește din cauza poțiunii. Am stricat totul. Și acum el este...

Nu putea să-i povestească lui Lucy ce-i făcuse Thomas în seara precedentă la Vauxhall cu mâinile și cu gura. Încă nu știa ce să creadă. Știa doar că fusese cel mai extraordinar lucru care i se întâmplase corpului ei și voia să o facă din nou cu el în cel mai scurt timp. Ceea ce era o parte din problemă. Nu putea permite ca Thomas să continue să creadă că era îndrăgostit de ea și să-i facă aceleași lucruri cu limba și mâinile. Mai ales că îl păcălise de la bun început. Era greșit. În ciuda faptului că părea absolut corect.

Lucy luă o gură de ceai, pentru a testa cât de dulce era.

— Nu cred că ai stricat totul. Poate că ai complicat lucrurile. Dar nu asta ne iese cel mai bine? Suntem doar muritori.

Flutură o mână prin aer. Delilah continua să se plimbe.

— Thomas a zis-o chiar el, în ziua în care am cumpărat poțiunea: „Chiar vrei un bărbat pe care a trebuit să-l droghezi ca să îndrăgostească de tine?” Răspunsul este nu. Nu, nu vreau un bărbat pe care a trebuit să-l droghez ca să se îndrăgostească de mine.

Lucy făcu o grimasă.

— Dar l-ai vrut pe ducele de Branville. Și aveai de gând să-l droghezi.

Delilah gemu.

— Aia a fost o greșeală și, sincer, nu cred că l-am vrut vreodată pe Branville. Îl vreau pe Thomas, dar nu-l pot avea pentru că este... Thomas. Dar, mai important, nu-l pot avea pentru că l-am păcălit să mă iubească.

Lucy adăugă un cub de zahăr în ceașcă și-l amestecă grațios cu o mică linguriță de argint.

— Doar nu ai de gând să te măriți cu Clarence Hilton.

Delilah se opri și își alunecă pantofii pe podea.

— Nu, bineînțeles că nu, dar asta nu înseamnă că *ar trebui* să mă mărit cu Thomas. Există mai mult de doi bărbați pe lumea asta.

Lucy se lovi ușor peste obraz.

— Eu nu văd care e problema. Bănuiesc că am putea încerca să găsim al treilea bărbat, dar mi se pare un program cam încărcat, ținând cont că nunta ta este programată în mai puțin de două săptămâni.

Delilah veni spre canapeaua unde stătea prietena ei și se așează lângă ea.

— Nu vreau alt bărbat. Îl vreau pe Thomas. Cel puțin cred că îl vreau pe Thomas. Își cuprinse capul în mâini. Oh, de ce este totul așa de confuz?

Lucy scoase lingurița de argint din ceașca de ceai și o puse pe un șervet.

— Nu are sens ce zici, draga mea, și ți-o spun ca una căreia deseori i se spune că nu are sens ce vorbește. Dacă îl vrei pe Thomas, nu văd de ce nu ar trebui să-l ai.

— Tu nu m-ai ascultat? Thomas nu mă iubește cu adevărat.

Lucy ridică dintr-o sprânceană și oftă adânc.

— Stai! Recunosc că nu așa procedez de obicei, dar poate că ar trebui să privim această situație logic. Thomas îndeplinește criteriile tale? Lista ta?

Delilah încremeni și clipi.

— Nu m-am gândit niciodată.

Lucy încuviință din cap.

— Care sunt calitățile? Amintește-mi!

Cu toată confuzia din ultimele săptămâni, Delilah uitase complet de lista trăsăturilor viitorului ei soț. Dar Lucy avea dreptate. Putea să aplice lista în cazul lui Thomas. Le numără pe degete.

— Thomas este eligibil, bun, inteligent, amuzant, sănătos. Tuși. Și am descoperit recent că e chiar chipeș și bun de sărutat.

Lucy ridică ceașca de ceai la buze.

— Mie mi se pare perfect. Mai este foarte loial celor din cercul lui apropiat. Din punctul ăsta de vedere chiar semănați.

— Dar mă iubește pentru că l-am drogat, răspunse cu tristețe Delilah.

Lucy își înclină capul într-o parte.

— Poate.

Delilah tresări.

— Mai este o calitate pe lista mea pe care n-am menționat-o.

Lucy ridică privirea.

— Care e?

Delilah înghiți în sec.

— Iertător.

Lucy luă o gură de ceai.

— Știi ce spun eu mereu.

— Fii curajoasă! rosti Delilah pe o voce prea puțin curajoasă.

— Exact. Deci, ce ai de gând să faci?

Delilah își netezi fustele și se ridică.

— Trebuie să îndrept lucrurile.

Capitolul 37

Trăsura se opri pe Lombard Street pe o ploaie torențială. Vizitiul deschise ușa pentru Delilah, dar ea nu mai așteptă ca el să-i coboare scărița. Aproape că sări în brațele lui, obligându-l să o coboare pe pământul noroiOS. Ea își ridică fustele și se grăbi pe stradă, cu noroiul sărindu-i pe ciorapi și pe rochie. Părul îi căzu pe ochi, și ea îl dădu la o parte cu o mână, dar continuă să alerge până când trecu de mica poartă albă și ajunse la ușa verde de la magazinul lui Madame Rosa.

Ciocăni zgomotos, dar nu așteptă să primească răspuns. Împinse ușa și intră, respirând cu dificultate, cu inima bătându-i puternic, cu părul lipit de cap. Privi în jurul magazinului întunecat, mirosind a transpirație. Pe ici, pe colo ardeau câteva lumânări, luminând spațiul suficient ca ea să vadă că Madame Rosa stătea la măsuta din fața flacoanelor ei cu parfumuri. Bătrâna ridică privirea la Delilah, dar nu i se păru nimic ciudat la faptul că o tânără sosea udă și plină de noroi la ușa ei.

— Madame Rosa! strigă Delilah.

— Vino să stai jos, fetițo, zise bătrâna. Îți aduc niște ceai.

Se ridică încet și, folosindu-se de baston, se duse schiopătând după o draperie în spatele magazinului. Când reveni, ținea o ceașcă de ceai în mâna liberă și avea un șal atârând pe umăr. Se așează la locul ei și își sprijini bastonul de marginea mesei, apoi îi dădu lui Delilah ceașca de ceai și șalul. Între timp, Delilah se așezase pe unul dintre scaunele șubrede de lemn din fața mesei lui Madame.

— Ai venit din nou, zise madame Rosa, cercetând-o pe Delilah.

Delilah trase șalul în jurul umerilor pentru a nu mai tremura și luă ezitant o gură din puternicul ceai de ierburi.

— Îți amintești de mine?

— Normal că îmi amintesc de tine, fetițo. Ai vrut să întorci efectele Elixirului lui Cupidon.

Delilah încuviință din cap.

— Mi-ai spus că nu se poate.

— Și așa este, răspunse bătrâna.

— Trebuie să existe ceva, Madame Rosa. O cale de a îndrepta lucrurile. Lacrimile sugrumau vocea lui Delilah. Ceva ce pot să fac.

Ochii lui Madame Rosa se umplură de compasiune. Se întinse și o bătu ușor pe Delilah pe mână.

— Povestește-mi, fetițo. Ce s-a întâmplat?

Delilah mai luă o gură calmantă din ceai.

— Am dat cu poțiune pe ochii bărbatului greșit. Când s-a trezit, mi-a zis că e îndrăgostit de mine. De atunci am ajuns și eu să-l iubesc. Doar că refuz să mă mărit cu el dacă mă iubește doar din cauza poțiunii. Nu pot trăi în minciună.

Madame Rosa miji ochii și întinse o mână.

— Dă-mi să-ți văd din nou mâna, fetițo.

Delilah scoase mânușa și-i dădu mâna. Madame Rosa scoase ochelarii din sertar, așa cum făcuse prima dată când o vizitase Delilah. Luă mâna lui Delilah și îi examinează cu grijă palma.

— Ah, da, îmi amintesc mâna asta.

— Ai spus că iubirea adevărată este în viitorul meu.

— Și așa este. De asta ți-am vândut elixirul – pentru că erai demnă de el. Palma ta mi-a zis asta.

— Ce înseamnă asta? Delilah clătină din cap. Ce pot să fac că se îndrept lucrurile?

Madame oftă din greu și se uită în întuneric.

— Bănuiesc că în cazul ăsta există un singur lucru de făcut.

Delilah se aplecă spre ea, agățându-se cu disperare de urma de speranță.

— Ce? Spune-mi!

— Nu-ți va plăcea, fetiço.

Delilah o apucă pe Madame Rosa de ambele mâini calde.

— Aș face orice. Spune-mi, te rog!

— Dacă îl iubești cu adevărat, zise bătrâna, întâlnindu-i privirea cu ochii fermi în care părea să ardă focul adevărului, trebuie să-i dai drumul.

Capitolul 38

Thomas aruncă o pietricică la fereastra ei așa cum făcuse de sute de ori înainte. Și așa cum făcuse de alte sute de ori, așteptă cu respirația întretăiată să vadă dacă Delilah îl auzise și dacă avea să deschidă geamul.

Era pe cale să arunce o altă pietricică când umbra ei apără în fața geamului. Deschise fereastra și se uită la el, umplând spațiul cu umerii ei. Purta cămașă de noapte, și părul îi era despletit pe spate. Chipul îi erau marcat de îngrijorare.

— Thomas. St! *Mére* încă este trează.

Privi peste umăr.

— Poți să cobori? Întrebă el cu mâinile pâlnie la gură ca ea să poată auzi cuvintele lui șoptite.

Ea privi din nou în spate.

— Dă-mi un minut.

Fereastra se închise din nou, apoi fu redeschisă câteva minute mai târziu când Delilah, purtând un halat peste cămașa de noapte și cu părul strâns iute într-un coc la ceafă, scoase un picior și început să coboare așa cum făcuse de sute de ori înainte. Fereastra dormitorului ei dădea spre partea din spate a casei și spre grădinile întunecate, așa că nu erau văzuți din stradă. Din fericire, dormitorul lui Lady Vanessa era pe partea cealaltă a casei, mereu un avantaj pentru discuțiile lor nocturne.

Delilah coborî ageră până jos și sări pe iarbă. Thomas fu cuprins de nostalgia unei fete care era oricând gata să facă anumite lucruri precum cățărutul, chiar dacă risca să-și rupă ciorapi în acest timp.

— Cum sunt ciorapii? Întrebă el cu un rânjel.

— Acum nu port, recunosc eu ea, apoi chipul îi deveni serios și îl privi precaută. Ce faci aici?

— Trebuia să te văd.

Adevărul era că aproape înnebunise fără ea în ultimele nopți. După plimbarea lor în grădinile Vauxhall, o dusesse acasă. Abia schimbaseră două vorbe tot drumul. Nu știa dacă ea era furioasă pe el pentru ceea ce făcuseră. Regreta? Cum se simțea? Trebuia să afle. Asta fusese în urmă cu o săptămână. De fiecare dată când cerea să o vadă, ea găsea o scuză că era foarte ocupată. În seara asta, se săturase de cât îl amânase. Trebuiau să dea lucrurile pe față o dată pentru totdeauna. Nu mai era timp.

— Ar trebui să mă mărit poimâine-dimineață, zise Delilah fără vreo emoție în voce.

— De aia sunt aici. Îi prinse ambele mâini și le simți reci. Fugi cu mine, Delilah! Este ultima noastră șansă.

Ochii ei se umplură cu lacrimi în vreme ce-i privea chipul.

— Să fug cu tine? repetă ea.

— Da. În Scoția. Mergem la Gretna Green. Mama ta nu se va certa cu noi după ce va afla că suntem căsătoriți. Nu va dori un scandal.

Delilah privi înapoi către casă. Își retrase mâinile dintr-ale lui cu blândețe și le încrucișă la piept.

— *Mére* nu m-ar lăsa să scap așa de ușor.

— Ba da dacă îi spun că îi dau de două ori mai mult decât zestrea ta dacă este de acord, răspunse el hotărât.

*

Delilah inspiră. De fapt, bănuia că asta putea aranja lucrurile. Iar mama ei putea fi convinsă de sumă. Fără îndoială, Lord Hilton avea să fie. O durea gâtul. Thomas ar fi făcut asta pentru ea? Ar fi plătit o avere ca să o aibă. Pentru că ea îl dragase. De asta era un lucru greșit.

Dar, chiar dacă îi spunea mamei ei că *nu* avea să se mărite cu Clarence, nu conta, pentru că nu se putea mărita nici cu Thomas. Îl dorea, dar numai dacă el o aștepta la altar cu inima plină de o iubire născută din anii de prietenie și cu adorație naturală, dată de viață, îi răsunară în urechi cuvintele lui Madame Rosa. „Dacă îl iubești cu adevărat, trebuie să-i dai drumul”.

Avea să o facă. Îi era datoare. Dar mai întâi trebuia să-i spună adevărul.

Îi căută mâna și o cuprinse cu degetele ei, neputând să se abțină din a-l atinge în ultimele momente înainte ca totul să se schimbe pentru totdeauna între ei.

— Thomas, trebuie să mă ascuți. În noaptea din casa de la țară a lui Lucy, în noaptea de ziua mea, ți-am spus că nu am folosit poțiunea pe Branville.

Thomas îi cercetă chipul.

— Da, știu.

— Dar am folosit-o. Se opri pentru a respira. Pe tine.

El își frecă fruntea cu o mână și clătină din cap.

— Poțiunea blestemată? Tot despre asta e vorba? Cui îi pasă de poțiune? Te iubesc, Delilah, și iubirea mea pentru tine n-are nicio legătură cu poțiunea aia tâmpită. Fugi cu mine!

„Dacă îl iubești cu adevărat, trebuie să-i dai drumul”.

— Nu pot, Thomas. Lacrimile i se adunară pe gene. Nu pot. Te rog să nu-mi mai ceri asta!

— Nu mai este vorba despre sentimentele mele, nu-i

așa? El încleștă pumnul și-și propti brațul de peretele de cărămizi din spatele ei. Este pentru că nu mă iubești? Nu-i așa?

Vocea lui era acuzatoare, dură, având un ton pe care rareori îl auzise la el, chiar și în cele mai rele momente.

„Dacă îl iubești cu adevărat, trebuie să-i dai drumul”.

— Te iubesc ca pe un prieten, Thomas. Mereu te voi iubi.

Iată! Asta trebuia să fie de ajuns pentru că nu putea să spună mai mult. Aproape că o frânse faptul că fusese nevoită să rostească acele cuvinte. Nici nu-l putea privi în ochi.

— Nu vrei să te căsătorești cu mine? Preferi să te căsătorești cu *Clarence Hilton*?

Scuipase cuvintele.

Ea își încleștă maxilarul. Era sfâșietor. Dar era ceea ce merita pentru ce făcuse.

— Nu mă voi căsători cu Clarence, zise ea. Dar nici cu tine nu mă voi căsători. Nu te pot lăsa să mă salvezi. Nu ar fi corect față de tine.

El se întoarse cu fața spre întuneric pentru că nu se mai putea uita la ea.

— Nu ne face asta, Delilah! zise el printre dinții încleștați.

— Îmi pare rău, Thomas. Te rog, pleacă!

Și apoi nu mai putu vorbi. Durerea îi furase cuvintele. Când reuși să-și înghită hohotele ce o cutremurau și să-și șteargă lacrimile de la ochi, Thomas plecase. Și Delilah nu se simțise niciodată mai singură.

Capitolul 39

Delilah aștepta în salonul lui Lucy de mai bine de o jumătate de oră când Derek intră în încăpere singur. Clipi spre el și zise:

— Lucy este bine?

Se așteptase să petreacă după-amiaza înainte de așa-zisa ei nuntă discutând cu Lucy despre ce ar trebui să facă. Avea de gând să dea înapoi, desigur, dar cu siguranță avea să fie o treabă dificilă, iar Delilah se aștepta ca atât mama ei, cât și Lord Hilton să primească foarte prost vestea. Avea nevoie de un loc unde să stea dacă mama ei o obliga să plece din casă.

— Lucy este bine, răspunse Derek. Dar momentan nu e aici.

Delilah se încruntă.

— Nu înțeleg. Am primit un mesaj în care mi se cerea să mă întâlnesc cu ea aici.

— Știu, zise Derek. Eu am trimis mesajul.

Delilah își încrucișă brațele la piept și se uită la duce. Nimic nu avea sens.

— Te rog, zise el, făcându-i semn să-l urmeze. Vino cu mine!

Ea îl urmă pe coridor, traversară foaierul și apoi alt coridor până când ajunseră la două uși mari. Derek le deschise, dezvăluind biroul lui spațios mărginit.

În clipa în care intră în încăpere, Delilah inspiră. Nu erau singuri. Julian Swift era acolo. Și Garrett Upton. Christian Berkeley și Rafe și Cade Cavendish. Bărbații stăteau în picioare sau așezați în diferite poziții relaxate. Majoritatea dintre ei aveau băuturi în mână. Privirea surprinsă a lui Delilah reveni la Derek.

— De obicei, facem asta la hanul Curious Goat Inn, începu el, și, din păcate pentru noi, de obicei trebuie să-i băgăm unui bărbat mințile în cap. Dar, în cazul ăsta, Huntley pare să aibă mințile exact unde trebuie. De mințile *tale* ne facem griji.

Delilah se roti și încuviință din cap către fiecare dintre ei.

— La ce te referi?

Derek se duse la biroul său și o invită să ia loc pe unul dintre scaunele din fața lui. Ea se așază rigidă pe margine, în vreme ce el luă loc în spatele biroului.

— Soțiile noastre sunt cunoscute pentru abilitățile lor

de pețitoare, dar se pare că nici soții lor nu sunt chiar așa de nepricepuți. Suntem aici să-ți spunem că trebuie să-i spui lui Huntley că îl iubești.

Delilah își plimbă privirea prin încăperea, oprindu-se la fiecare din chipurile masculine frumoase și prietenoase ale prietenilor ei.

— De unde știți că îl iubesc pe Thomas? zise ea clipind.

Julian înclină capul.

— Este limpede, Delilah. Toți am știut dintotdeauna că tu și Thomas sunteți meniți unul pentru celălalt. Sunteți fericiți doar când sunteți împreună și formați un cuplu adorabil, așa adăuga eu.

Delilah clătină din cap.

— Nu înțelegi. Sunt alte lucruri de luat în considerare. Mama mea...

Garrett tuși.

— Cu tot respectul, mama ta este o viespe.

— Este mai rău decât o viespe. Este o scorpie, adăugă Rafe.

— Cred că asta e o insultă pentru scorpii, interveni Cade.

— Orice ar fi ea, continuă Derek, nu merită o fată ca tine și nu te-a meritat niciodată. Lucy mi-a povestit lucrurile pe care ți le-a zis și ți le-a făcut de-a lungul anilor.

Ochii lui Delilah se umplură de lacrimi. Acestor bărbați buni și loiali le păsa suficient de ea ca să vină aici și să-i spună ce simțeau, să o îndemne să fie rațională.

— Noi înțelegem importanța familiei, zise Julian, dar când familia te tratează așa de urât cum te-a tratat mama ta, nu-i datorezi loialitate.

Confuză, Delilah privi spre Derek.

— Este adevărat, zise Derek. Detest să-ți spun ceva așa de îngrozitor, dar mama ta vrea să te măriți cu Clarence pentru ca ea și Hilton să păstreze zestrea ta pentru ei.

— Dacă ăsta nu-i un lucru oribil din partea unei mame, nu știu ce este, zise Garrett.

— Este adevărat, adăugă Rafe, iar privirea confuză a lui Delilah zbură spre chipul vărului ei.

Rafe inspiră adânc.

— I-am trimis pe prietenii mei Mark Grimaldi și Daffin Oakleaf la clubul lui Hilton seara trecută. I-au cumpărat câteva băuturi și i-au pus câteva întrebări. Hilton a recunoscut. Se pare că în ultima vreme nu prea mai are bani după o serie de afaceri proaste. Am făcut niște anchete pe cont propriu și se pare că banii pe care tatăl tău i-a pus deoparte pentru mama ta ar rămâne moșiei la căsătoria ei.

Delilah inspiră lung și tremurând. Adevărul era dureros, dar nu o surprindea complet. Se întrebasese de ce mama insistase așa de mult pentru căsătoria cu Clarence când Thomas avea un titlu mai bun și mai mulți bani. Bănuise că mama ei voia să-i păstreze zestrea, dar nu crezuse asta până în acest moment. Și-l putea imagina pe Hilton bând prea mult și laudându-se cu mica avere pe care el urma să o primească după ce avea să se căsătorească cu mama ei, iar Delilah, cu fiul lui. I se făcu rău.

— Dar asta nu-i singura problemă, zise ea tristă. Thomas nu mă iubește. Doar crede că mă iubește.

— Nu, *tu* nu înțelegi. Derek se aplecă spre ea pentru a-i întâlni privirea. Huntley a schimbat camerele cu Branville în noaptea piesei. Știa că aveai elixirul ăla ridicol și că aveai de gând să-l folosești. Voia să-l folosești pe *el*.

Mâna lui Delilah căzu în poala ei. Se simțea ca și cum înghițise o cărămidă.

— Poftim?

— Exact, încuviință Derek.

— Dar de ce?

Cercetă chipul ducelui, fiind foarte confuză. I se scurse sângele din obraji doar ca apoi să i se înfierbânte.

— Pentru că era deja îndrăgostit nebunește de tine, fată nebună, zise Derek cu un zâmbet care îi dezmințea vorbele. Avea doar nevoie de un motiv ca să-ți poată spune.

Delilah duse palma la gură.

— Nu!

Clătină din cap. Nu putea fi adevărat. Putea?

— Mă tem că da, continuă Derek. Chiar Huntley mi-a cerut să mă asigur că el și Branville schimbă camerele. Eu i-am făcut pe plac. Nu-ți amintești că m-ai întrebat în seara aia unde e camera lui Branville? Te-ai întrebat vreodată de ce era Huntley în locul lui Branville?

Delilah își apăsă degetele peste buze.

— Am crezut că am încurcat eu camerele. Nu știam.

— N-ai greșit. Derek stătea rezemat în scaunul lui masiv, cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Eu te-am trimis acolo. Special. Bineînțeles, dacă știam că pe mine voiai să mă întrebi, n-ar mai fi fost nevoie să schimbe camerele, dar oricum a ieșit cum plănuise Huntley. Totul e bine când se termină cu bine, bănuiesc.

— M-ai trimis în camera lui Thomas? zise ea, complet uluită de informația care ușor începea să ajungă la mintea ei amețită.

În noaptea aceea, crezuse că ea fusese cea care se furișase. Nici nu știuse. Un zâmbet vag i se ivi pe chip.

— Da, răspunse Derek, și cu riscul de a vorbi exact ca minunata mea nevastă, trebuie să-ți spun că erai așa de preocupată să manipulezi iubirea adevărată, încât nu ai văzut-o când era chiar în fața ta.

— Asta sună de parcă a spus-o Lucy, interveni Christian. Dar așa zice și că e adevărat.

Zâmbi cu compasiune către Delilah. Ochii ei se umplură de lacrimi și înghiți cu dificultate.

— Am fost o proastă.

— Da, ai fost, fu de acord Julian, dar toți am fost așa din iubire la un moment dat. Vestea bună este că se poate repara ușor. Până la urmă omul este îndrăgostit nebunește de tine, zise el rânjind.

— Cât despre mama ta, continuă Derek, nu m-aș gândi de două ori la ea sau la Lord Hilton.

— Tu doar trebuie să fii de acord, adăugă Cade Cavendish, și o trimit pe Miss Adeline să-i ciupească pe amândoi.

Delilah se mușcă de interiorul obrazului pentru a nu râde, dar bărbații aveau dreptate. Mama ei era îngrozitoare – și așa fusese toată viața ei. Thomas încercase să-i spună cu blândețe de mai multe ori. În toți ani aceștia, ea îi găsise scuze, dar refuza să mai lase să treacă o zi fără să îndrepte lucrurile.

Se ridică și se grăbi spre ușă. Când puse mâna pe clanță, se opri și se întoarse spre grupul de bărbați.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc tuturor. Nici nu știți cât de mult m-ați ajutat. Serios!

— Este plăcerea noastră, zise Derek, încuviințând din cap în semn de recunoștință. Ce vei face?

— Mă duc să-l găsesc pe Thomas, desigur, dar mai întâi trebuie să mă opresc undeva.

Capitolul 40

Delilah zbură în sus pe scări spre ușa de la intrare în casa de la oraș a mamei ei. Imediat ce Goodfellow îi deschise ușa, dădu buzna înăuntru.

— Unde e mama?

— Este în salonul auriu cu Lord Hilton, milady.

Normal că era. Bun, puteau să audă asta amândoi.

Delilah nu se deranjă să-i dea boneta și pelerina lui Goodfellow. Nu urma să stea mult. Nu se deranjă nici să inspire de trei ori adânc. Se îndreptă însă direct spre salonul auriu și deschise ușa cu suficientă forță încât să o dea de perete.

Mama ei ridică privirea.

— Delilah, iată-te! Bun. Tocmai discutam la ce oră ar trebui să ne trezim mâine-dimineață. Vrem să fim odihnite, dar nu trebuie să zăbovim în pat. Avem multe de făcut. Tu ce crezi?

— Decide singură, *mère*. Mereu o faci. Deși este perfid din partea ta să te prefaci că îți pasă de părerea mea în fața lui Lord Hilton.

Ochii mamei ei scăpărau. Își strânse buzele.

— Ți-aș mulțumi dacă nu mi-ai vorbi pe tonul ăsta, domnișoară.

Delilah își încrucișă brațele la piept și veni spre mama ei.

— Și eu aș vrea să-ți mulțumesc. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru toate dățile în care m-ai lăsat să plâng fără să mă alini. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru toate ocaziile în care mi-ai subliniat defectele și mi-ai zis că nu eram suficient de bună să fiu fiica ta. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru toate modurile răutăcioase în care mi-ai zis și toate momentele în care m-ai făcut să mă simt neînsemnată. Și, cel mai important, aș vrea să-ți mulțumesc că mi-ai spus că a fost bine că *papa* a murit și că nu a trăit să vadă ce dezamăgire simt.

Mama își îndreptă umerii și privi neliiniștită spre Lord Hilton.

— Delilah, ești dramatică din nou!

Îi aruncă privirea aceea rece și dură pe care Delilah o îndurase de atâtea ori din partea mamei.

— Sunt, *mère*? Sunt dramatică? Este vreunul din lucrurile spuse neadevărat?

— Ar putea fi adevărate, răspunse mama, dar faci prea mult caz din asta, ca de obicei.

Delilah își îndreptă atenția către Lord Hilton, care privea cu o expresie dură în ochi.

— Ce părere aveți, Lord Hilton? Credeți că fac prea mare caz de cuvintele mamei?

Lord Hilton se trase de revere și își mută privirea.

— N-am de gând să mă bag între diferențele de opinie dintre o mamă și fiica ei.

— Delilah! se răsti mama. Încetează să-mi spui *mère*. Scoate-ți boneta boțită și mănușile murdare și așază-te! Avem de discutat detaliile legate de nuntă.

Delilah rămase lângă ușă, refuzând să fugă, așa cum făcea de obicei.

— Nu va fi nicio nuntă, *mère*. Cel puțin, nu pentru mine. Nu m-aș mărita cu Clarence nici dacă ar fi ultimul

bărbat din Londra.

Ochii mamei ei scăpărau.

— S-ar putea să fie ultimul bărbat din Londra care să te ia.

Delilah își încleștă maxilarul și ridică bărbia.

— Vezi, tocmai despre asta vorbesc. N-am crezut niciodată că sunt demnă de iubire. M-ai învățat asta de la o vârstă fragedă. Atât timp cât nu eram perfectă – și nu voi fi *niciodată* perfectă –, nu meritam iubirea sau atenția ta. Sau atenția oricui, de fapt. Dar acum știu că nu e așa. Sunt perfect în regulă așa cum sunt. Thomas mă iubește și eu îl iubesc.

Urmă un râs tăios din partea mamei ei, cutremurând atmosfera apăsătoare din încăpere.

— Huntley? Ești nebună? S-ar putea amuza cu tine, dar nu se va *însura* niciodată cu tine.

— Ba se va *însura* cu mine. Eu mă voi mărita cu el. Nu-ți vei vedea niciodată nepoții și nu vei fi bine-venită în casa noastră. Acum plec din casa asta și nu mă voi mai întoarce. Va trebui să-ți verși otrava pe altcineva. Poate că Lord Hilton va tolera asta.

Lord Hilton se uită pieziș la mama ei, ceea ce indica faptul că era îngrijorat de acea afirmație.

Mama ridică bărbia. Vocea îi era ca de gheață.

— Delilah Montebank, dacă pleci acum, nu vei mai fi niciodată bine-venită sub acest acoperiș.

— Pot doar să sper că asta e o promisiune, aruncă Delilah peste umăr în timp ce porni spre foaier ca să-și ia rămas-bun de la Goodfellow.

Capitolul 41

Delilah bătu la ușa casei de la oraș a lui Thomas. Majordomul deschise și rămase cu gura căscată.

Nu mai venise niciodată singură la ușa lui Thomas. Nu se cuvenea. Mai fusese aici la petreceri, desigur, dar mereu cu o însoțitoare. Fie cu Lucy, fie cu mama ei.

— Milady? zise majordomul când ea trecu pe lângă el

și intră în hol.

Din cel mai apropiat salon se auziră voci, iar ea intră în grabă și-i văzu pe Lavinia și pe Lord Stanley stând împreună pe canapea și bănd ceai.

— Mă scuzați, zise ea, roșind și încercând să iasă din încăpere cât de repede și grațios posibil.

Lavinia avea un zâmbet pe chip, un zâmbet sincer.

— Ai putea fi prima care află, Lady Delilah. Lord Stanley m-a cerut de soție, iar eu eu am acceptat.

Delilah zâmbi. Asta era o surpriză, iar amândoi păreau așa de fericiți!

— Vă doresc numai bine amândurora, zise ea. Încerc să-l găsesc pe fratele tău pentru a-i face aceeași cerere.

Nu se opri suficient ca să explice afirmația. Se întoarse, în schimb, și se grăbi prin foaier și pe coridor în căutarea biroului lui Thomas. Când ajunse, împinse ușa și păși înăuntru. Thomas stătea în spatele unui birou mare de lemn aflat în mijlocul încăperii, aplecat asupra unor hârtii. Se sperie când o văzu.

— Delilah? Maxilarul i se încleștă și expresia îi deveni dură. Ce cauți aici?

Ea veni repede la birou și se lăsă în genunchi lângă el, cu lacrimi în ochi și vederea încețoșată. Îi luă palma în mâinile ei.

— Thomas Marcus Devon Peabody Hobbs, tu, cu toate numele tale ridicole, vrei să te căsătorești cu mine?

— Poftim?

Fruntea i se încreți și pe trăsăturile lui frumoase se citi confuzia.

— Madame Rosa mi-a spus să-ți dau drumul. Cred că a vrut să spună că te vei întoarce la mine, dar acum îmi dau seama că mereu am avut nevoie de tine. Am fost proastă mult timp, Thomas, dar promit că acum văd totul limpede. Și eu te iubesc!

Privirea lui îi cercetă chipul pentru un moment cât bătaia unei inimi și apoi, spre ușurarea ei, un mic zâmbet îi apără în colțul gurii. O trase în poala lui și o sărută pe obraz.

— De ce mă iubești?

Ea schiță un zâmbet.

— Pentru că ești bun, inteligent, amuzant, foarte chipeș și bun de sărutat. Pot doar să sper că ești și iertător.

— Ai uitat de sănătos.

Îi înghionti tâmpla cu nasul.

— Și asta. Își petrecu un braț în jurul umerilor lui și cu un deget îi desenă maxilarul. Cred că mereu te-am iubit. Doar că până acum nu mi-am dat seama că era iubire.

— Cum rămâne cu logodna ta cu Clarence? Întrebă el cu o expresie serioasă.

— S-ar putea să-i fi spus mamei mele că nu m-aș mărita cu Clarence nici dacă ar fi ultimul bărbat din Londra.

Thomas ridică sprâncenele.

— Nu cred.

— Ba da.

Ea încuviință din cap și râse.

— Și cum rămâne cu elixirul? Întrebă el.

Ea tresări.

— Derek mi-a spus că ai știut tot timpul despre asta.

Degetele lui se jucau cu căptușeala de satin a corsajului ei.

— Da, eram treaz în noaptea aia. Am schimbat camerele cu Branville. Știam ce voiai să faci.

— Ai făcut-o special, zise ea. Dar nu trebuia să o faci.

— Te iubesc de mulți ani, Delilah, recunosc el. Doar că nu găseam o cale să-ți arăt asta ca să te fac să crezi. Poțiune ta stupidă mi-a oferit scuza perfectă.

— Dacă știai, bănuiesc că asta înseamnă că...

— Poțiunea nu a funcționat? rânji. Bănuiesc că nu vom ști niciodată cu adevărat. Pentru că sunt îndrăgostit nebunește de tine și m-ai stropit cu ea.

Ea își dădu capul pe spate și râse.

— Că a funcționat sau nu, Madame Rosa a avut dreptate cu un lucru.

— Ce anume?

— Mi-a spus că adevărata iubire este în viitorul meu.

— Într-adevăr.

— Dar nu înțeleg. Ea îi dădu la o parte părul de pe tâmplă. Dacă erai îndrăgostit de mine de atâția ani, de ce ai spus mereu că nu ești interesat de căsătorie?

— Ca tu și băgăcioasa ta prietenă Lucy să nu îmi găsiți pereche, desigur. Aveam nevoie de o scuză pentru a rămâne burlac până când tu erai pregătită să găsești un soț. Doar că habar n-am avut că vei pune ochii pe cineva așa de repede și fără vreun avertisment.

Ea își lipi nasul de gâtul lui și-i inspiră parfumul familiar.

— Bănuiesc că am fost impulsivă.

— Impulsivă și hotărâtă. A fost o adevărată dilemă.

Delilah râse și-l îmbrățișă și mai puternic.

— Știi că am încercat să găesc antidotul pentru stupidul elixir? Madame Rosa a refuzat. A zis: „*Verus amor nullum facit errata*”.

Thomas se îndreaptă și clipi la ea.

— Ce a zis?

— *Verus amor nullum facit errata*, repetă mai rar Delilah. Sau ceva de genul ăsta, zise ea, fluturând o mână în aer.

— Știi ce înseamnă, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

— Știi că nu eram atentă la orele de latină. Sau la orice ore, de fapt.

El trase ușor de una din buclele ce îi ieșiseră din coafură.

— Înseamnă „Adevărata iubire nu face greșeli”.

Își trecu degetele peste obrazul ei. Ochii lui Delilah se umplură de lacrimi. Își sprijini capul de al lui.

— Așa este. Madame Rosa a avut dreptate de la bun început. Mama nu m-a iubit niciodată. Toată viața s-a purtat îngrozitor cu mine.

Thomas încuviință din cap.

— Este trist, dar adevărat, zise el cu blândețe. Dar ai prieteni care te iubesc mult. Și vei avea un soț care nu te-ar putea iubi mai mult.

Un zâmbet viclean curbă buzele lui Delilah.

— S-ar putea să-i fi spus mamei că am de gând să mă căsătoresc cu tine și că nu ne va vedea niciodată copiii și nu va fi bine-venită în casa noastră.

Ochii lui se măriră.

— Serious?

— Da, tu și Lucy ați încercat de mult să-mi spuneți cât de îngrozitoare era mama cu mine. Mereu ați avut dreptate, Thomas, tu și Lucy sunteți cei care ați fost mereu alături de mine. Familia nu este întotdeauna cea în care te-ai născut.

El îi ridică bărbia cu un deget și o sărută.

— Mă bucur că ți-ai dat în sfârșit seama. Tu ești familia *mea* de ani întregi. Acum doar oficializăm asta.

Buzele lui coborâră din nou peste ale ei și sărutul deveni mai intens.

— Thomas? întrebă ea câteva clipe mai târziu, respirând cu dificultate.

— Da?

Își ascunse zâmbetul în umărul lui.

— Dacă Miss Adeline locuiește în casa unui duce și aparține unei ducese, asta îl face o doamnă?

Thomas își dădu ochii peste cap.

— Bănuiesc că asta înseamnă că Miss Adeline vine să locuiască aici până la urmă.

— Normal că vine, rosti veselă Delilah.

— Va trebui să-i spui că nu are voie să mă ciupească.

— Din contră. Flutură un deget prin aer. Tu va trebui să discuți cu el. Poate că îl convingi că intențiile tale față de mine sunt onorabile.

El o sărută de-a lungul gâtului, înfiorându-i pielea.

— Dar dacă intențiile mele nu sunt onorabile? Te pot duce direct la Gretna Green dacă vrei, îi murmură el la ureche.

Delilah își lăsă capul pe spate și zâmbi.

— Oh, nu! Cred că ar trebui să-i facem pe mama și pe Lord Hilton să plătească pentru o nuntă sofisticată, demnă de o ducasă. Derek mi-a zis că voiau să mă mărite cu Clarence ca să păstreze zestrea.

Thomas înjură printre dinți.

— Nu te mai gândi la ei. Mă căsătoresc cu tine oricând, oriunde și cum vrei tu. Și banii nu sunt o problemă. Ea se îndreaptă și se uită la el, cu ambele brațe în jurul umerilor lui lași.

— Însă există un loc unde aş vrea să merg acum. El îi duse mâna la buze și o sărută.

— Dorința ta este ordin pentru mine, milady. Unde? Ea își mușcă limba și privi spre el pe sub gene.

— Patul tău.

El ridică sprâncenele.

— Serios?

— Da, serios, șopti ea. Poți să faci să se întâmple asta?

— Cu toată viteza!

Capitolul 42

Din fericire, Lord Stanley plecase cu Lavinia și cu camerista ei la o plimbare prin parc, în vreme ce mama lui Thomas era la cumpărături pentru după-amiază. Trebuiau doar să se ferească de servitori pentru a urca la etaj, unde era dormitorul lui Thomas.

Scoaseră capetele din birou și se uitară în ambele direcții pe coridor, apoi se strecurară în foaier. Se lipiră de perete când majordomul trecu prin foaier, apoi o luară la goană pe podeaua de marmură spre scări. Thomas o luă de mână pe Delilah și o conduse sus, la etajul al doilea și de-a lungul unui coridor, în dormitorul lui, aflat la capătul unui șir de uși.

El închise ușa în urma lui și o încuie, în vreme ce Delilah se învârti pentru a studia camera. Dormitorul lui era la fel de nepretențios ca el. Există un pat mare în mijloc cu așternuturi albastre. Era decorat în nuanțe de albastru și gri, cu un tablou cu un câine de vânătoare pe perete. La ferestre atârnav draperii albastre cu alb, iar două scaune de piele confortabile se aflau în fața șemineului. Mirosea ca

el - a săpun și a mirodenii. Ea închise ochii și inspiră.

Thomas aprinse două lumânări de fiecare parte a patului, apoi se duse la fereastră și trase draperiile. În încăpere se lăsă întunericul, iar un fior o străbătu pe Delilah până în pântec. Își dorise să facă asta cu el din noaptea de la Vauxhall și poate chiar de la primul lor sărut. Nu avea emoții. Nu era confuză. Exact așa trebuia să fie.

El se întoarse spre ea și o luă în brațe.

— Eu... n-am mai făcut asta niciodată, murmură ea.

Era singura ei rețineră. Ar fi murit dacă el ar fi fost dezamăgit de ea.

— Nici eu, recunosc el, sărutând-o din nou.

— Poftim?

Ea se dădu înapoi pentru a-i cerceta chipul, nefiind sigură că vorbea serios.

— Este adevărat, zise el schițând un zâmbet.

— De ce? Cuvintele-i zburară, iar ea își puse mâna la gură. Îmi pare rău. Poate că nu-i treaba mea.

— Ți-am spus cândva. M-am păstrat pentru femeia de care sunt îndrăgostit nebunește.

Lacrimile îi umplură ochii.

— Pentru mine?

El o mângâie cu degetul sub bărbie.

— Normal că pentru tine, Delilah. Mereu ai fost tu.

— Atunci simt că avem nevoie de un manual de instrucțiuni, zise ea cu un râs nervos.

— Am încredere că mă descurc fără manual. De exemplu, sunt aproape sigur că primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să ne dăm hainele jos.

Delilah încuviință cu blândețe din cap.

— Sunt de acord. Mi se pare corect. Tu primul.

El râse.

— Cu plăcere.

Ea își dădu jos pantofii și se așeză pe pat în vreme ce Thomas se puse lângă ea și-și dădu jos cizmele și ciorapii. Apoi se ridică în fața ei și începu să-și desfacă lavaliera. Ea își ținu respirația, fermecată de privirea lui. Înghiți în sec. Chiar făceau asta. Făceau dragoste. Fiecare avea să fie

primul pentru celălalt. Niciodată nu-și dorise ceva mai mult.

— Mă poți ajuta dacă vrei, o invită el, apropiindu-se ca să-l poată atinge.

Delilah se întinse timidă și-l ajută cu lavaliera. După ce i-o desfăcu de la gât, el o aruncă pe podea. Apoi își dădu haina jos. Urmă vesta – ea îl ajută să deschidă nasturii. Apoi trase cămașa peste cap cu ambele mâini. Mai rămăseseră pantalonii. Delilah îl ajută și cu nasturii de la pantaloni. Degetele ei îi deschiseră abil, în vreme ce rămase cu privirea în ochii lui. Când pantalonii fură complet deschiși, ea își ținu respirația.

Thomas își strecură o mână prin părul ei parțial desfăcut.

— De ce nu dai și tu o parte din haine jos?

Încuviințând din cap, ea se ridică și se întoarse cu spatele, ca el să-i deschidă nasturii rochiei. Când el termină, ea se întoarse și trase rochia în jos, peste șolduri. Ieși din ea, rămânând doar în corset, ciorapi și cămășuță.

— Acum pantalonii tăi, zise ea.

Fără să-și ia ochii de la ea, Thomas își dădu încet pantalonii jos. Delilah privi, în transă, cum el trage pantalonii peste șolduri și cum ajung pe podea. Când se îndreptă, bărbăția lui țâșni din mijlocul peticului de păr dintre picioarele lui.

Era... mare. Prietenele ei măritate îi povestiseră la ce să se aștepte la noaptea nunții, dar văzând mărimea lui, simți un fior de teamă străbătând-o.

Păși spre ea, iar Delilah se întoarse pentru a-i permite să desfacă legăturile corsetului, apoi el îi dădu la o parte bretelele cămășuței de pe umeri. Lăsă să alunece cămășuța pe șolduri. Se întoarse în sfârșit spre el goală, cu excepția ciorapilor.

— Ești frumoasă, Delilah, murmură el, aplecându-se pentru a-și lipi fața de gâtul ei și a-i inspira parfumul din păr.

— Și tu, zise ea solemn.

O luă în brațe și o așeză pe pat. Apoi veni deasupra ei, dându-i cu blândețe părul la o parte de pe față.

Ea se întinse și scoase ac după ac din păr. Îi dădu acele de păr, iar el le așeză ușor pe masa de lângă pat. Când ea se sprijini în sfârșit pe încheieturi și își scutură părul, șuvițele negre îi alunecară peste umeri, peste sâni și pe spate.

— Ești superbă. Te iubesc așa de mult! zise Thomas.

— Sărută-mă, zise ea.

Și el o făcu.

Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și-l trase peste ea. Corpul lui cald și musculos se simțea neobișnuit și delicios peste corpul ei moale.

Gura lui o ciuguli pe a ei, apoi limba lui îi deschise buzele și sărutul deveni sălbatic. Nu era nevoie de reținere sau decență, pentru că el era al ei, iar ea era a lui. Ea ridică un genunchi și-l înfășură în jurul taliei lui, trăgându-l spre ea, carne peste carne, iar când el scoase un geamăt, ea simți cum se trezește o forță feminină complet neobișnuită și amețitoare.

Desfăcu picioarele și închise ochii.

Thomas rămase nemișcat deasupra ei.

— Ce faci?

Ea deschise ochi.

— Eleanor Rothschild mi-a zis că va dura. Speram să terminăm repede.

Spre surprinderea ei, el chicoti ușor.

— Poate că nu am eu multă experiență, dar sunt destul de sigur că nu trebuie să terminăm repede. Iar când se face cum trebuie, nu ar trebui să fie multă durere – poate chiar deloc.

— E adevărat? Întrebă Delilah, cercetându-i ochii.

— Am citit despre asta, o asigură el. Voiam să mă asigur că va fi bine pentru tine.

Inima lui Delilah tresări. Thomas regretase mereu că nu terminase școala. Știa că studiasc singur de-a lungul anilor, citise nenumărate cărți, vorbise cu prietenii lui de la Oxford în vacanțele lor și-i întrebaseră ce studiau ca să țină pasul cu ei. Dar faptul că își făcuse timp să citească despre acest subiect intim pentru că voia ca ea să se simtă bine o

făcu să lăcrimeze. Îl iubea. Îl iubea complet cu inima, mintea și cu sufletul. Familia ei, casa ei erau unde se afla acest bărbat.

— Îți amintești ce am făcut la Vauxhall? întrebă Thomas.

— Da.

Delilah era recunoscătoare pentru întunericul din cameră fiindcă era sigură că se îmbujorase.

— Nu te-a durut, nu?

— Nu. Clătină ferm din cap. De fapt, chiar invers. A fost magnific.

Oftă la amintirea acelei plăceri deosebite, splendide.

Un zâmbet de mândrie masculină apăru pe buzele lui Thomas.

— Vreau ca nici de data asta să nu te doară. Relaxează-te, adăugă el cu respirația întretăiată. Lasă-mă să te ating!

Delilah expiră și lăsă să i se scurgă tensiunea din mâini și din picioare. Avea încredere totală în Thomas, iar dacă el voia doar să o atingă, avea să îl lase. Mai ales dacă era ceva asemănător cu ce îi făcuse la Vauxhall. Mai mult din acel lucru era bine-venit.

El îi sărută buzele și coborî cu gura spre gâtul ei, spre claviculă și apoi spre sâni. Îi cuprinse în mâini și îi copleși cu atenție pe fiecare – mai întâi unul, apoi celălalt. Când termină, toată tensiunea din corpul lui Delilah dispăruse. Se simțea ca o pisică întinsă la soare.

Capul lui Thomas coborî și îi presăra săruturi de-a lungul abdomenului. O gâdila, dar ea rămase răbdătoare întinsă sub el, rezistând impulsului de a se foi de plăcere, nefiind sigură de ceea ce trebuia să facă, dar rugându-se ca el să nu se oprească niciodată. Când capul lui se duse mai jos și puse gura între picioarele ei, o prinse de încheieturi, ținându-le pe saltea.

În următorul moment, ea își dădu seama de ce făcuse asta, pentru că în clipa în care limba fierbinte și umedă a lui Thomas alunecă în miezul ei, ea încercă să-și miște mâinile pentru a-l îndepărta, dar nu putu.

— Lasă-mă, zise el peste carnea ei intimă. Nu te voi răni.

Rușinată și încântată, ea se luptă o clipă înainte ca limba lui să o facă să suspine, iar coapsele i se deschiseră din voința proprie și păcătoasă. Habar n-avea ce carte citise Thomas, unde învățase despre ce făcea acum, dar se gândi să o împrumute mai târziu. Ce gest păcătos, total necuviincios și extraordinar de delicios! Când coapsele i se încordară, ea ridică genunchii în timp ce limba lui o lingea cu mișcări tot mai adânci, posedând-o, umezind-o așa de mult încât crezu că avea să se topească de dorință.

Capul ei se mișca dintr-o parte în alta în cearșafuri.

— Thomas, strigă ea, nefiind complet sigură ce cerea, dar știind că nu voia ca el să se oprească.

Limba lui urcă pentru a atinge cu blândețe micul punct de carne al încântării dintre coapsele ei, același punct care o făcuse să țipe când un val de emoție pură o inundase la Vauxhall. I se tăie respirația. *Mon Dieu!* Thomas avea să o facă din nou, doar că de data asta o făcea cu limba lui.

Ea scânci când vârful limbii lui se jucă în ea, iar mâinile lui încă o țineau de încheieturi. Linse micul mugur perfect, repetând mișcarea, făcând cercuri, atingându-l cu toată limba și apoi tachinându-l cu vârful până când coapsele ei se încordară. Mai trecu peste căldura ei tremurătoare o ultimă dată, când ea fu cuprinsă de senzația care o făcu să țipe.

Corpul ei nu mai era al ei. Tremura și se zguduia, chiar și după ce el se retrăsese și o ținea la pieptul lui. În cele din urmă, respirația i se liniști. Avu nevoie de câteva momente ca mintea să i se limpezească și apoi se concentrează asupra lui Thomas, asupra căldurii ce venea dinspre corpul lui tare, asupra felului cum era încordat lângă al ei.

— Spune-mi, zise ea. Spune-mi cum să te ating!

Delilah îl împinse pe spate și se aplecă peste el. Părul ei negru căzându-i peste umeri și atingându-i sfârcurile era probabil cea mai erotică imagine pe care o văzuse vreodată. Visase acest moment de mii de ori, dar realitatea de a o avea în patul lui era mult mai frumoasă decât orice vis.

Îi ceruse să-i arate cum să-l atingă. „Cu plăcere”. Nu mai putea aștepta nicio clipă. Îi luă mâna cu blândețe și o duse în jos pe mărul lui. Degetele ei cuprinsesă repede carnea tare și el îi arătă cum să-l atingă.

La naiba! Învăța repede. Prea repede. Mâna ei pe carnea lui era o tortură blestemată. Avea să își verse sâmbănta în palma ei dacă o mai lăsa să continue. Dar se mușcă de interiorul obrazului și făcu un efort să îndure dulcea agonie încă un minut, apoi îi dădu mâna la o parte și o așeză în siguranță pe umărul lui. Apoi o lăsa pe spate și veni deasupra ei, desfăcându-i picioarele cu genunchiul. Corpul lui tremura de nevoia de a intra în ea, dar se temperă, sărutând-o profund pentru a-și distra atenția, iar când corpul ei se arcui într-o nevoie disperată de a-l avea, abia atunci își alunecă mărul în ea. Când ajunse la bariera ei, își înălță capul pentru a-i întâlni ochii somnoroși și nu găsi nicio reținere acolo, ci doar iubire. Cu un impuls de bucurie, el împinse și intră în ea, devenind unul.

— Oh, fu tot ceea ce spuse Delilah.

— Te doare? întrebă el, dorindu-și să-i alunge orice disconfort ar fi simțit.

— Nu, zise ea, cu fruntea brăzdată de confuzie. Nu cred. Am simțit doar o mică ciupitură.

— Nu mă mișc până când nu spui că e totul în regulă, zise el pe gâtul ei, în ciuda faptului că nevoia de a o pătrunde era o durere nefirească în vintre.

— Vreau să te miști, șopti ea.

Erau singurele cuvinte pe care avea Thomas nevoie să le audă. Își ridică lent șoldurile și apoi intră în ea din nou. Îi cercetă chipul, căutând orice semn de durere. Ea încuviință din cap, iar el continuă, retrăgându-și șoldurile și

penetrând din nou și din nou, tot mai repede de fiecare dată, până când își pierdu mințile de nevoia de a termina și el, și Delilah, care era agățată de el, scoțând mici gemete care îl înnebuneau.

— Este așa de... bine, șopti ea, cu ochii închiși și capul pe spate.

Își petrecu picioarele în jurul coapselor lui, iar Thomas crezu că avea să moară de plăcere. Sprijinindu-se cu brațele în saltea de o parte și de alta a capului ei, o pătrunse din nou și nou, apoi o ultimă dată înainte să o audă strigându-i numele și să fie zdruncinat de propria eliberare.

*

Thomas o ținea pe Delilah în brațe după ce făcuse dragoste cu ea, pieptănându-i părul lung și negru cu degetele. Nu se putea abține să nu o atingă, nu voia să o facă.

— Dacă n-ai mai făcut asta niciodată, cum ai știut să o faci *așa*? întrebă ea uimită.

Thomas chicoti.

— În afară de citit, am mulți prieteni bărbați a căror limbă se dezleagă la băutură. Eu rămân treaz și iau notițe.

— Serios? întrebă ea șocată.

— Nu realmente, recunosc el, zâmbind. Ci mental, bineînțeles.

Îi făcu cu ochiul. Delilah chicoti.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât să-mi dau seama că te iubesc, murmură ea.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus ce simt pentru tine în ziua în care ți-ai anunțat intenția de a te mărita cu Branville.

Ea zâmbi pe umărul lui.

— Nu ar fi avut efect. Eram sigură, și știi că nu mă poți face să mă răzgândesc când sunt hotărâtă. Din păcate, eu trebuie să învăț totul pe propria piele.

El o sărută în creștetul capului.

— Tocmai de aceea nu ți-am spus și am încercat să te conving făcându-ți jocul cu complotul elixirului tău ridicol. Dar nici eu nu sunt fără vină.

Ea desenă conturul urechii lui cu degetul.

— La ce te referi?

— M-am gândit la ce ai zis, despre nevoia mea de a salva pe toată lumea. Ai dreptate. O parte din mine voia să facă totul cum trebuie. Te doream cu disperare, dar numai dacă tu veneai la mine din iubire, nu de nevoie.

Ea încuviință din cap pe pieptul lui.

— Exact cum a zis Madame Rosa. Înălță capul să se uite la el. Poate că nu a fost chiar o greșeală să cumpăr elixirul. Ea m-a ajutat să-mi dau seama că nu te puteam avea decât dacă vin la tine de bunăvoie.

El o privi cu ochii plini de iubire.

— Eu sunt recunoscător că nu am stricat totul în mod iremediabil. Te iubesc, Delilah. Nu vreau să te pierd niciodată.

Văzându-l așa de serios, de frumos, de ciufulit și de răvășit după ce făcuseră dragoste, crezu că avea să îi explodeze inima. Înghiți nodul din gât și glumi:

— Peste cincizeci de ani vei implora să scapi de mine.

— Cincizeci de ani înseamnă o perioadă lungă, răspunse el chicotind.

— Da... îl împunse în joacă în curbura umărului. Bănuiesc că ar trebui să începem următorii cincizeci de ani planificând nunta. Verișoara Daphne va fi foarte bucuroasă. Și mătușa Willie și mătușa Lenore vor fi. Sunt sigură.

— Vei avea o nuntă demnă de o ducesă, draga mea, zise el și se rostogoli peste ea, sărutând-o pasional.

Capitolul 43

Londra, aprilie 1828

Nunta dintre Lady Delilah Montebank și Lord Thomas,

duce de Huntley, fu cea mai grandioasă pe care o văzuse Londra de ceva vreme. Se ținu la St. Paul și participară nu mai puțin de cinci sute de membri ai Quality, dar și oameni obișnuiți, inclusiv Madame Rosa, Amandine și Will, valetul.

Mireasa insistase să amâne nunta până în primăvară pentru a purta o rochie de mireasă roz. Rochia era făcută dintr-un satin de un roz pal cu funde roz și pantofi roz. Până și în păr avea flori roz. Mama ei nu ar fi aprobat niciodată atâta roz la nunta ei, ceea ce făcea să fie și mai încântător. Dar Lucy, Daphne, mătușa Willie și mătușa Lenore se asiguraseră că avea cât roz dorea. Și Delilah chiar se simțea ca o prințesă din povești.

Mama lui Delilah și noul ei tată vitreg, Lord Hilton, participară la ceremonie, dar se aflau, evident, în spatele bisericii. Clarence nu era cu ei. Fără îndoială, era în camera lui. Lady Vanessa și Lord Hilton nu erau invitați la micul dejun de nuntă sau la festivitățile din acea seară din Huntley Park.

Recepția din Huntley Park fu alt eveniment grandios. Trandafiri roz acopereau aproape orice centimetru din vilă, inclusiv salonul de bal, unde se organizase un mare bal în acea seară pentru a sărbători căsătoria.

Toți prietenii lor erau acolo. Se adunaseră în jurul proaspăt căsătoritului cuplu pentru a le face urări.

— Gândește-te doar, îi zise Thomas lui Jane Upton. Dacă tu nu ai fi adăugat acel sărut în scenariul de astă-vară, nu am fi fost aici astăzi.

Jane se încruntă.

— Nu am adăugat eu sărutul ăla. Eu am crezut că vouă v-a venit ideea.

Lucy le făcu cu ochiul chiar înainte să ridice paharul pentru o urare.

— Încă un cuplu reușit. Aș putea să recunosc, în sfârșit, că plănuiam de ceva vreme această partidă.

Derek aproape că își scupă băutura.

— Pardon, iubirea mea?

— Delilah și Thomas, continuă ea. De mulți ani speram să se îndrăgostească. Doar că nu puteam să mă

dau de gol. Delilah este destul de încăpățânată când vrea ea. Trebuia să mă asigur că părea ideea ei.

Delilah zâmbi și înclină paharul de șampanie spre buze. Ea și Lucy discutaseră deja despre asta și îi mulțumise cum se cuvenea ducesei pentru ajutorul dat în a-și găsi adevărata iubire.

— Tu vorbești serios? îi zise Derek soției lui. Crezi că *tu* ai planificat asta?

Lucy clipi și își lipi o mână pe piept.

— Nu a fost așa?

— Din contră, *noi* am planificat de la bun început.

Făcu un cerc cu degetul, indicând un grup de prieteni din apropiere.

— Cine?

Lucy clipi la el, cu fruntea încruntată de confuzie.

— Bărbații.

Derek înclină din cap, zâmbind arogant către soție, și bău din paharul cu șampanie.

Lucy, Cass și Jane priviră în jur la bărbați, care aveau cu toți același zâmbet arogant. Ciocniră paharele de șampanie de parcă se salutau cu toții.

— De necrezut, zise Jane Upton.

— Da, ar trebui să credeți, răspunse Garrett Upton. Este adevărat.

— Este adevărat, adăugă Julian Swift.

Delilah râse.

— Mi-au ținut o prelegere de care chiar aveam nevoie și au conspirat cu Thomas ca să fie siguri că elixirul este administrat bărbatului potrivit. Între timp, cred că zilele mele de pețitoare s-au cam terminat.

Lucy exclamă:

— Poftim? Delilah, de ce ai spune așa ceva?

Delilah râse din nou.

— Sunt o pețitoare care a fost complet oarbă la propria căsătorie. Cred că e un motiv suficient pentru a mă retrage.

Lucy clătină din cap.

— Prostii. Este ca o servitoare cu o cameră

dezordonată. Deseori, îți este greu să vezi propriile oportunități.

— Mai am de gând să mă ocup de o singură căsătorie înainte să abandonez complet profesia, zise Delilah.

— Oh, de cine? Întrebă Cass, aplecându-se pentru a auzi mai bine.

— Amandine și Will par să aibă o afinitate unul pentru celălalt.

— Ăsta-i cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată, zise Cass cu un oftat.

— Este, nu-i așa? răspunse Delilah cu o expresie visătoare pe chip.

— Da, și este o alianță utilă, adăugă Thomas. Amandine l-a învățat deja pe Thomas cum să lege o lavalieră.

Alex și Owen Monroe, împreună cu Christian Forester, viconte de Berkeley, și soția sa, Sarah, se alăturară grupului.

— Delilah, zise Alex. Sunt așa de fericită că ești în sfârșit sora mea! Și nunta a fost superbă. Aș zice că nunta ducelui de Branville cu Lady Rebecca Abernathy din toamna trecută n-a fost nici pe jumătate la fel de grandioasă.

Delilah zâmbi.

— Da, Rebecca mi-a spus că nu voia o nuntă mare. Dar oricum a fost minunată.

— Nunta Laviniei de la Crăciunul trecut a fost cu siguranță grandioasă, zise Thomas.

— Și chiar am reușit să o planificăm repede, zise Delilah către noul ei soț. N-am uitat că mi-ai spus că te-a amenințat că îți va face viața de om căsătorit un infern.

El o sărută pe creștetul capului.

— Niciodată cu tine, draga mea. Te adoră. Ai ajutat-o să-l găsească pe Lord Stanley, până la urmă.

Sarah întrebă:

— Recunosc că am fost surprinsă când s-a anunțat logodna. Credeam că Lavinia îl voia pe Lord Berwick.

— L-a vrut pe Lord Berwick până după piesă, răspunse

Thomas. Lord Stanley a început să vină în fiecare zi după aceea, iar Lavinia nu poate rezista în fața unui lucru, și anume când cineva o crede la fel de minunată cum se crede ea.

— Eu sunt fericită că s-a măritat, zise Alex. Acum, Devon și Elizabeth pot avea verișori de la voi doi.

— Nu te teme. Voi începe cu prima ocazie, răspunse Thomas cu un zâmbet ștrepțesc.

— Și Lady Emmaline? A găsit pe cineva? Întrebă Lucy.

— Din câte am auzit, este curtată de Lord Berwick, interveni Cass.

Derek închise ochii într-o agonie ironică.

— Gata cu pețitul, iubirea mea! Jur că mă omori de tânăr.

— Interesant, venind din partea ta, rosti Lucy, după ce tocmai te-ai lăudat cu rolul tău în planurile lui Thomas.

Derek dădu capul pe spate și râse.

— Da, se pare că am învățat de la cea mai bună.

Cass se întinse și o bătu ușor pe braț pe Delilah.

— De dimineață am văzut-o pe mama ta în biserică. Ești tristă că nu este aici?

— Nu. Delilah clătină din cap. Cred că e mai bine dacă îi limitez rolul în viața mea.

— Mama ta ar trebui să fie fericită, comentă Lucy. Până la urmă, te-ai măritat cu un duce, exact cum ai zis că vei face.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise Delilah cu un oftat. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dar uiți că la început ai vrut să te măriți cu ducele de Branville, sublinie Thomas.

Ea se întoarse spre el, își petrecu brațele în jurul gâtului lui și îl sărută apăsător și indecent.

— Ducele de Branville? Cine este? În ce mă privește, dragul meu, nu există alt duce în afară de tine.

Epilog

Cade Cavendish stătea pe canapeaua din biblioteca proprietății Huntley. Festivitățile nunții lui Thomas cu Delilah erau pe terminate, dar copiii, cărora li se permisesese să rămână treji mai mult, se adunaseră cu toții în jurul lui și se uitau la el. Le plăcea când le spunea povești despre curajoasa lui fostă viață pe mare.

— Unchiule Cade, unchiule Cade, ține-ne discursul tău, cel care ne place! insistă Devon Monroe.

— Cel despre zâne care rimează, adăugă Bella Swift.

— Despre ce vorbesc? zise Danielle către soțul ei.

Stătea în spatele lui zâmbind și clătinând din cap. Cade dădu capul pe spate și râse.

— Vor să le recit discursul pe care l-am memorat când l-am jucat pe Puck.

— Care? întrebă Danielle.

— Țsta, zise Cade, apoi tuși. Se întoarse spre copii: De noi umbre v-am supărat cumva, socotiți că ați visat tot ce v-am înfățișat. Și-atunci searbădă poveste ce aici am istorisit-o, vis să o socotiți. Oameni buni, nu ne osândiți: fiți îngăduitori, că vom drege altă dată tot ce acum am stricat. Și eu, Puck, cinstit vă spun: Dacă vom scăpa acum de sudălmii, fluierături, vom aduce iute, jur, altceva mult mai frumos. Altfel, să-i spuneți mincinos lui Puck. Tuturor, noapte bună. Dați-mi toți câte o mână și, prieteni buni de om fi, Robin vă va plăti cum se cuvine gândul voitor de bine.

Sfârșit